

SOKOL AMERICKÝ

ENTERED AS SECOND-CLASS MATTER JAN. 14TH, 1904, AT THE POST-OFFICE AT CHICAGO, ILL.

Ročník XXVIII.

CHICAGO, 15. ČERVENCE 1906.

Číslo 7.

POZDRAV NAŠEMU SOKOLSTVU.

Nové proudy! Nové proudy!
Zní to dneska se všech stran,
samé kritiky a soudy,
výsměchem jsi uvítán,
příznáš-li se ku nadšení.
K ničemu je, dneska není,
Čas je dneska chladný pán.

Nevěřte mu! Lže kdo kupčí.
A Čas jako kupčík — žid
získat chce dnes city hlubší,
by je mohl proměnit
za ty všechny cetky trpytné,
na něž — žel — se mnohý chytne,
za něž tak rád prodá cit.

Ano, hledím do minula
Kde je ona bujarost,
jíž se vaše perut' vzdula
v smělý let? Zřím na dorost,
jenž ted' v řady vaše vchází.
Ach, ta bujarost mu schází,
nadšení též bývá prost.

K smíchu jsou mu ideály,
které — půl tak století —
srdce česká prvně hřály.
Dneska ani pro děti
nejdou prý, jen chladná pýcha
platí dnes — a srdce sticha
v řadrech jako v zakletí. —

Nevěřte té modernosti,
jež se ráda vypíná
chladnou svojí střízlivostí,
v níž ves zápal shasíná.
At' kol nová doba pádí,
na Sokolstva jaré mládí
duch můj často vzpomíná.

Věřte, mladším, že mně zdá se
mnohý stařec šedivý,
než ta mládež v dnešním čase,
jenž tak chladný, střízlivý,
Rozum vše spjal do otěží,
jarost čistá, jarost svěží
směšností dnes udiví.

Sokolíci, Sokolky mé
— básničky jen řečeno —
z minulosti vaší víme,
nadšení, že za věno
dáno vám. Čas váží dneska
minei tu, dí: "Jest sic hezká,
co v ní však, je bezeeno."

Nechci staré doby chválit,
vždyť tak tuze nejsem stár,
nedám však se také šálit
v dnešním shonu, že je zdar,
v dnešním prosaickém shonu,
v kterém marně hledám onu
bujarost — váš první dar.

A přec v ní jen síla pravá,
říkejte si cokoli.
Heslo v ní: "Ni zisk, ni sláva!"
vítězně at' zápolí
s fadessou té naší doby.
At' i nadál tady zdobí
Vaši perut' sokolí.

Al. Janda.

REDAKČNÍ ÚVAHY.

Sokolové chicagští usilují o zřízení a postavení moderní tělocvičny společné, o veliký dům Sokolstva. Veliká Jednota Českých Dam usiluje o vlastní dům a středisko žen českých. Pochybujeme, že bylo by vhodnější a na ten čas lépe vyhovující budovy pro J. Č. D., jež dojistá by se upravit dala, jako jest na příklad nynější dvorana Plzenského Sokola v Chicagu, kde i odbočka veřejné knihovny se nalézá. Plzeňáci chtějí budovu svou prodati a prodají rádi zejména české organizaci. Chicago jest střediskem hnutí ženského a mnohá práce dobrá již tam vzešla z rukou našich žen a dívek. Nestálo by za úvahu získati dům tak pohodlný a pro mnohé účely vzdělavací zvláště vhodný? Spůsobem tím pomohlo by se oběma stranám.

Potěšitelnou zprávou překvapil nás minulý měsíc br. Zahořík z Milwaukee a sice, že milwauečtí bratři rozhodli opět vstoupiti v náš kruh. Tak se to patří, jen ve spojení, v práci společné kyne nám budoucnost — rozptýlení bychom záhy zahynuli. Po-

kud jednotlivé kousky uhlí — "byt" sebe menší — zůstávají pohromadě, vydávají kol sebe příjemnou teplotu — jakmile jeden se odvalí, chladne, až po malé chvíli uhasne docela. Řid'me se dle známého hesla "United we stand — divided we fall" — a jsme jisti, že za krátkou dobu nebude jediného sokolského sboru v Americe, který by nenáležel k nějakému združení a že i ta různá združení jednou sloučí se v jeden společný, bratrský svazek! Bratry milwaueké, ty staré osvědčené harcovníky na poli sokolském vítáme srdečným na zdar! č.

Protože jsme si toho vědomi, co zmůže dobrá kniha v rukou lidu, dobrý list, dovoláváme se všech činitelů v našem ústrojí sokolském, aby všude, kde jen poněkud lze, sháněli již od nynějška pro nastávající zimní období nejen knihy jednotlivé a časopisy různé, ovšem dobré, ale aby pomáhali všude, kde naši jsou zařizovati knihovny a v těch, aneb Sokolnách pořádali přednášky. Sami již na mnoha místech měli jsme příležitost zkusiti, sami jsme se přesvědčili, co

dobrá vykonati se dá i na prospěch věci sokolské tímto způsobem a činností opravdovou. Pokud pak listu našeho se týká, měli by bratři i sestry po příkladu Chicaga, zvláště o veřejných vystoupeních našich trochu zaagitovati a list rozdávat. Po dvou letech práce naší umlčování a přezírání veškerých našich snah, lid sám již na mnoha místech na prospěch Sokolstva promluvil, promluvil několikrát a na nás je, abychom příznivců získávali co nejvíce.

Dr. G. J. Fisher, redaktor tělocvičného listu "Physical Training" uveřejňuje v jednom z posledních čísel pozoruhodný článek o ústavech tělocvičných a mezi jiným praví: "... Bylo by lépe, kdyby některé tělocvičny vůbec ani nebyly postaveny." A to píše o eizích tělocvičnách, které byly zřizovány s dosti značným nákladem. Což kdyby navštívil některé tělocvičny české? "Tělocvična prý má být tou nejčistší místností v obci ..." co by tělocvičný hygienik ten říkal, kdyby zavítal do našich vlhkých tělocvičen ve sklepích, co by říkal, kdyby spatřil, jak mraky kouře valí se z žíněnký při každém do-skoku, co by říkal, kdyby spatřil podlahy pokryté hustou vrstvou prachu? Dobře poznamenává k tomu dr. Pfister v "Mind and Body": "Kdyby rodiče neposílali dítek svých do špinavých, zaprášených a "basementových" tělocvičen, záhy by nastala změna."

Sešli jsme se na závodisti Střední Župy i s mnohými bratry sestrami sborů, jež před lety patřivaly k nám, ba co díme, stály v popředí hnutí sokolského ve Spojených Státech, vykazující činovníky nad jiné pilné a borce, již známi byli daleko široko. A proto s tím větší radostí uvítali jsme zprávu, že na příklad T. J. S. Milwaukee odhlasovala minule jednohlasně přidati se opět k N. J. S., ba že i sestry jejich sokolky počtem asi dvě stě hodlají učiniti totéž. Ve sboru v Racine rovněž se naši činí a tak ty výsledky našich sletů, našich zdařivších se sjezdů a závodů někdy přec jen znatelné jsou a pak ta schůzka mnohých starých činovníků ze všech končin té vlasti naší nové, to vzájemné sblížení a spolupůsobení i těch, kdož krojem aneb jinak od nás se liší. A tak jako vítáme Milwaukee opět do středu našeho, tak horoucně přejeme si jen, abychom i všichni ti druží, Sokolstvo americké veškeré u jedné záhy již sešli se mety.

Sedíme v divadle. Hrdina kusu metá nepřátelům svým v tvář blesky palčivé pravdy — s velkým pathosem prohlašuje, že za pravdu hotov jest bojovati, zápasiti do posledního dechu — britkými slovy tepe špatnost, zbabělost, nízkou podlost — a obecnstvo v hledišti hlučně projevuje mu svoji pochvalu — nadšeně vyvolává ho před oponu, neboť neohrožeností jeho uvedeno bylo v nadšené téměř

šílené. — Pozorujme poetivého pracovníka v našem životě. I on, jako ten hrdina na jevišti, hájí pravdu, tepe špatnost, nízkou podlost, zbabělost, prospěchářství — bojuje za dobrou věc — a veřejnost? Táž veřejnost, která neohroženým zastancům pravdy na jevišti nadšeně tleská, tohoto sykotem a huronským křikem snaží se vypuditi s jeviště veřejnosti. Jak jinak vyjímá se nám hájení pravdy na jevišti a jak jinak ve skutečném životě, jmenovitě když britké slovo kritiky o nás samé jen trochu zavádí. č.

Jestli někdy potvrdila se slova naše žel markatním způsobem, ba co díme až příliš záhy, stalo se do-jista jen tam a mohlo státi, kde sbor nenáležel k jednotě žádné a následkem toho jednoduše kázně ne-znal. Mohlo se státi jen tam, kde nepřihlíží se k jako sti členstva, jako spíše k množství jeho. Tak píše nám přítel listu našeho, br. Chládek, z Oregonu: "Máme také spolek, jenž používá krásného jména "Sokol", ale žel, dělá mu jen hanbu a nečest. Sbor trvá asi tři leta, za celý ten čas pořádali několik šindilků, při nichž se málo kdy bez pádnějších projevů obešli. Několikráte jsem jim vytýkal, proč nepořádají přednášky, divadla a ušlechtilější zábavy, vedle vlastního úko-lu Sokolstva, tělocviků. "Nemáme peněz". Jakoby ušlechtilá práce stála více nějaké dupandy. Náš Řád občas pořádá divadlo, však toho se oni straní, škoda prý toho čtvrt'áku, platit za komedii. Korunu však posadili všemu na hlavu, když zde před volbou do své síně vzali "volební pivo" — víte asi, co znamená. Náš Řád pivo odmítl. Domlouval jsem starostovi "Sokola", aby byli dbalí více etí Čechů, jako celku, ale nepochodil jsem. "A co bychom nepili, když nám pivo darmo dají. Nevypijeme-li to my, vypije to jiný." To se mi zdá trochu mnoho! Proč k d'asu do-volíte, aby se hanobilo takto jméno "Sokol"! Proto Vám píšu, protože věci také i mládež naši kazí a musí kazit. Víím, že ti lidé k jednotě nepatří, ale právě proto nejlepším jest tu důkaz, kam vede takovéto "Sokolství" bez kázně." Potud dopis přítele, jehož si vážíme i mnohé práce jeho průkopnické na dálném Západě a litujeme, opravdu litujeme, že něco podobného se děje, aneb díti může. A pak se di-víme, když nám někdy nějaký ten list anglický s chutí vynadá, aneb když volá se i u nás po očistě.

Na první pohled pravědní zjev — ale jak významný! Co kapitol dalo by se o něm napsati! Setkáme se na ulici — neb někde ve veřejné místnosti se známým — třeba bratrem sokolem. Pozdraví vás srdečně a s obvyklým "Na zdar!" potřese vám pravicí. Přidruží se k vám druhý bratr sokol. Opět "Na zdar!" opět srdečné stisknutí ruky. A tu přistoupí k vám třetí — třeba také bratr sokol. O tomto třetím bratru je známo, že Štěstěna obdařila ho hojností statků pozemských — čili, že je značně bohat. Ale i on přistupuje k vám se srdečným "Na zdar!"

i on podává vám ruku — a ten první bratr, jenž přiblížil se k vám s pozdravem sokolským, nyní uctivě smeká klobouk, uklání se, a se rtů jeho na místě sokolského “Na zdar!” sesmekne se ponížené: “má úcta!” Stěžujeme si, že zámožní lidé na nás pohlíží s vysoka — ale kdo se před někým dobrovolně snižuje, jest zcela přirozené, že ten druhý zdá se mu býti pak hodně vysoko! č.

Minule čtli jsme kdesi, že prý ta naše práce národní veškerá tříští se jediné proto, že tu aneb onde ten starý pracovník síle mladší a sebenadanější ustoupiti nehodlá. V téže zmínce o všech spolcích a organizacích českých i sokolové byli zahrnuti, ač zcela neprávem, neboť právě u nás každá nová síla z vlasti staré vítá se nadšeně, ba i někdy tak příliš nadšeně, že si ji hned v zápětí sami zkazíme. V řadách našich práce jest pro každého a pozorujte jen u jednotlivých sborů. Skoro všude najdete ty mladší pracovníky nadšené a upřímné, ty síly nové, jež vedle těch starších snaží se pracovati co nejvíce. Že však ani u nás není vše jak by býti mělo, že mnohé musíme doháněti i ve sborech kdys vůdčích, viděli jsme na příklad o závodech v Chicagu, kde sbor “Slovanská Lípa” zastoupen byl jedním jedinkým borecem. Jemu čest, ale těm druhým činovníkům jen malé slovíčko: Nedejte zahynouti věci naší tělocvičné ve sboru, jenž kdysi stál v popředí veškerého ruchu sokolského, nedopust' te stanutí pokud cvičení mládeže se týče a vzbud'tež činnost novou i mezi ženami a decerami vašimi, jimž synové vaši vzory býti mají. Nedivte se nám, pakli na závodisti zvláště vašich jsme pohřešovali, na vzdor poměrům snad nepříznivým, moc postrádali.

Měli jsme příležitost navštívit schůzi Plzeňských Sokolek a ač není zvykem našim plynouti obvyklými, pochlebnými frázemi, jimiž jest veřejnost naše stále v pravém slova smyslu zaplavována, přece jen s potěšením dozráváme, že tato naše první návštěva shromáždění sličných sester zanechala v nitru našem pocity nejpříjemnější. Četný počet, zájem, s jakým jednání spolkové jest sledováno, ochota, s jakou přijímány jsou úřady a různé povinnosti, to bylo pro nás něco tak nového, něco tak neobvyklého, že maně zmáhalo se nás přání, aby sokolové vzali si ze sester svých příklad. Až ještě ve sboru Plzeňských Sokolek zakoření se více poznání o blahodárném vlivu soustavných, ušlechťujících cvičení tělesných, až vymizí ten mylný předpoklad, že ženě věku prostředního tělocviku již nepřísluší, až všechny sestry smíří se s tou nepopíratelnou pravdou, že rozprouzení krve celým systemem má stejně blahodárný vliv jak na dívku tak na ženu, a až se stejným nadšením bude navštěvována tělocvična, s jakým shromáždí se sokolky v místnosti sborové, pak Plz. Sokolky stanou se nejkrásnějším združením

paní a dívek, jakým se jen naše česká větve v zemi této honositi může. č.

Říká se, že u nás hned po dnech slavných nastává jakás takás ochablost. Letos však rčení toto neplatí, soudíme-li podle činnosti zvýšené aspoň ve Střední Župě, jež hodlá do Prahy ku sletu všesokolskému vyslati družstvo, jakož v New Yorku, kde též naši o vlastní družstvo pečují. Na kolik bude jednotlivých boreů z jiných Žup nevíme, jen tolik víme, že také Župa Fuegner-Tyrš se připravuje a po všech těch dojmech příznivých i nepříznivých úkazech, jež přinesli jsme si domů ze závodů posledních, doufáme, že bratři vezmou si k srdci hlavně slova br. Čermáka, když o našem zastoupení v Praze psal. At' jest toto nás důstojné a pak necht' již od nynějška se usiluje, má-li se jet vůbec, o nějaké to společné cvičení všech boreů amerických, nějakou tu zvláštnost naši pěknou a zcela esthetickou. Jestli bylo lze br. Tesarovi s nalidskou téměř námahou a pílí svých cvičenců a sester sokolek nacvičiti za 24 dnů tak skvostná skupinová, jakž předvedli nám je na cvičišti v Chicagu, proč by nemohlo se nacvičit něco společného pro Prahu, když počne se již od nynějška? Na vzdálenost jednotlivých boreů netřeba se vymlouvat, jen zvolte technický odbor v Chicagu, vypište výkony, svolte borce na měsíc as k nácviku na jedno místo a při společných dvou třech zkouškách veřejných v Chicagu, Detroit, Clevelandě a New Yorku a pak hlavně každodenním cvičením společným na lodi mnohé dokážete, jen když se bude chtít. Síly dobré máme i učitele, nač tedy váhat?! Spoléhat na to, že času dost, již přestává a my, chceme-li podati ukázky práce naší, hotovme se, jako hotoví se již i bratři Slováci, již aspoň zastoupení budou dojistá. Jak se dítí má výběr boreů pro Prahu, nevíme, protože v tom ohledu v Chicagu opatření žádná se nestala, ale že podle listin soudeovských a vlastních výsledků závodů, pokud kandidátů se týče, mnohé se dá dohoniti, jest na bíledni. Totéž platí i o výsledku státních závodů v Nebrasce a mimořádných v New Yorku. Nesmíme rozhodně pouštět tentokráte ze zřetele, jakého velikého významu vlastně slet pátý roku 1907 v Čechách na se vzal, že naši na jisto borce naše čekají a jakého značného úspěchu docíliti musí právě nyní v těch dobách vážných, kdy za jedním praporem lidu českého stojí pevně v jednom šiku lid veškerý a Sokolstvo hrdě třímá praporem, který na jedné straně drží ruka mozolná dělníků a na druhé toho, jenž za lidová práva mozem pracuje.

Člověk, který za peníze prodá mozek svůj nepříteli lidu svého a propůjčí se k ničení lidí a rodin jen proto, aby sám se lépe měl, jest asi jako ten pes, který udrží stádo sice pohromadě, když pán mu zahvízdne a na druhé zahvízdnutí je i chrání před pohromou, ale hned v zápětí na zahvízdnutí třetí celé

to stádo zavede na jatky. Tak a podobně píše br. Vaníček o "Našich povinnostech" a když byl jak náleží probral kastovníctví a mnohý jiný nešvár v Čechách, povídá doslovně:

"Ale sprostotě boj! To budiž heslem každého z nás, za kterým povinně si uloží potírati sprostotu, kdekoli ji najdeš. A najdeš ji za každým krokem, ve všech vrstvách i těch, které si osobují přívlastek "nobl". Tolik, co dnes nebylo u nás surovosti a sprostoty nevědomé (a co horší jest) i vědomé nikdy, leda snad v době předbělohorské (soudě na př. dle skvostných obrázků Wintrových z doby té.) Kam dovedla, víme dobře a cítíme podnes ve všech kostech; nemohla jinam dovésti. Otupivši smysl pro čest a mrav ve vrstvách nejširších, zakalila též rozhled lidí vedoucích; alkohol proléváný při tabuli trůnního krále, zatím co u Hvězdy cedili stateční synové Moravy vřelou krev, byl jenom jedním z viditelných pramenů sešlosti toho národa, jenž dvě stě let před tím zrodil Husa i Jeronyma, Žižku a Prokopa i Jiřího Poděbradského. Klesl jako každý národ "sešlý, netečný a povrhlý". (M. Tyrš: Náš úkol, směr a cíl".

Nezdá se vám, že by mělo někomu znít v uších? Nezdá se vám, že ty naše mnohé stezky po celá dvě léta poradatelství u listu tohoto, poukazování na různé naše nedostatky třeba vyzněly ve prázdno, jsou vlastně ještě ničím proti těm poměrům tam doma? Pravda, psali jsme o mnohém a z toho mnohého dnes lecos lítá vzduchem reformátorů, již pouhá jen mají pro nás slova a skutky? Nu, k těm jsme my sami dost dobří. Ne vždy spíláním a nadávkou naprava se zjedná, jako spíše prací a činem a k těm bratři i sestry milé musíme přikročiti vždy a všude, chceme-li opravdu vykonati naše poslání. Začneme v rodinách našich, v tělocvičnách našich a odtud do širších zacházejme kruhů, dokazujíce lidu svému, že jen ve zdraví a síle těla i ducha jeho spása a těch, kdož po nás přijdou, jen když po české pojedou se společně koleji. Ta kolej pak bude z ocele, třeba kolem rostla tráva americké prerie, aneb rozkládal se list českého hlohu.

Pokud víme snášeti se všude naši s německými turnéry, kde sbory jejich jsou v těch kterých osadách naši Unie a proto tím větším naplnila nás podivem slátanina, kterou jsme četli v posledním čísle červnovém listě nad jiné dobrém "Amerikanische Turnzeitung" v dopise z Vídně. Píšet se tu o Čechách mezi jiným: "Nejhorší svárliveci přímo již ze zvyku jsou v západním Rakousku Čechové, již jednou třeba trochu odhaliti, protože stále hrajou si před celým světem na utlačované. V Čechách, na Moravě a ve Slezku obnáší počet jejich kol šesti milionů drahomady aneb něco jen přes. Jet' zcela přirozeno, že lid tak malého počtu ve světě žádnou velikou úlohu hráti nemůže, jak na příklad Němci, do jejichž území jazykového vklínění jsou. Tento skromný po-

čet jejich a zeměpisná poloha země jejich jest nyní "národním neštěstím" Čechů. Jejich celé národní a politické žití trčí v nenávisti Němců. Řečavou nenávistí proti Němcům jest národní jejich písemnictví prosyceno, od pověsti jejich o Záboji po Slavoje až do fanatického Kollára, dumavého Havlíčka, až po všechny ty novější. Tato nenávist jest přímo chorobná, však ale národním tiskem a zástupci lidu se živí v zájmu jejich vlastního zachování osobního. V jejich bolestném pocitu, že sami a řeč jejich ve světě mnoho znamenati nemohou, vzali si do hlavy, aby přece se o nich mluvilo, že hrají úkol utiskovaných, říší jen rozrušují a každému zákonodárnému postupu se v cestu staví. K tomu jsou zrovna dosti silní a v tom jest celá jejich pověst pochybná. Jejich koníčkem jest "české státní právo", jakoby nějaký český stát v srdci Evropy mohl se udržeti vůbec. Však oni tak chtějí, aby mohli třetinu Němců svých spoluobčanů utiskovati. Mají tutéž kulturu jako Němci, s těmitéž hospodářskými a vzdělavatelnými zájmy a přece jest tu jen nepřátelství a nenávist k vůli řeči. . . . A tento lid byl a bude ještě mocnými v Rakousku proti Němcům popichován a hýčkán, protože ve většině své klerikalismu nosí dosud vlečku a podle celé své jakkosti nechá se potřebovat za nevhodnou botu proti volnému živlu německému." — Byla to asi věta poslední, na kterou se volná redakce volného listu turnérského v Americe chytila, zapomínajíc, že v době nedávné do Němce Jesuité znovu smí a že živel pokrokový ani tam nemá na růžích ustláno, jako že i v těch malých Čechách Volná Myšlenka pomalu síle, ale jistě cestu si klesť vedle hnutí za všeobecné právo hlasovací každého českého i německého člověka. Jestli klerikalismus žel v Čechách se roztahuje, činí tak na příklad v Tylořích ještě více a v Rakousích obou jak bys met, ani Vídeň nevyjímaje.

KAREL HAVLÍČEK BOROVSKÝ.

Dne 29. července tohoto roku bude tomu padesát let co zemřel veliký publicista český, mučedník za práva lidu svého, neohrožený jeho zastance a hlasatel pravdy, náš nesmrtelný Karel Havlíček Borovský. Památka jeho uctěna bude dojista všemi vrstvami lidu českého ve vlasti staré a my tu v zemi svobody, již Havlíček byl tak miloval, nezapomeneme, my pak sokolové a sokolky zapomenouti nesmíme. Jestli máme několik vzorů statečných a neohrožených, jimž práce na utužení lidu svého šla nade vše, pak náš Havlíček jest mezi nimi, ano již i proto, že on učil ten svůj národ poznávati živly zpátečnické, vlivy jejich a neřesti, jako na druhé straně nad jiné vynášel povinnosti lidu svého, posilu jeho a vychovávání silných povah.

V tom ohledu Havlíček nám sokolům zvláště blízkým se jeví, zejména považíme-li, že nikdy nepřemluvil slova, nenapsal řádky, článku, neučinil

ničeho, aby neměl na mysli určitý cíl volných lidí, aby neusiloval o povznesení svého národa a vymáčení se nejen z bludů náboženských a útisku hierarchie, ale aby docílil práv člověka pro volného člověka českého. Stačí tu poukázat jen na jeho "Epistolův kutnohorský", kde uložena jest jeho životní filosofie hluboká a po volnosti toužící.

Havlíček byl mužem v ohledu náboženském snášenlivým zcela, káral však veškeré ty nesmysly o samospasitelnosti církve katolické, jako dovedl se vysmát pravoslavi, kněžskému coelibátu a posluhování kněžstva vůbec živlům vládním. Na otázku co jest náboženství, odpověděl, že jest to pojem, představa člověka o jeho původu, o původu světa. o poměru k stvořenému, o cíli jeho. Tu představu tvoří si každý dle své duševní zdatnosti, podle nadání, vzdělání a dle jiných okolností, jež mají zde veliký význam. A dobře k tomu podotýká Blánský ve "Volné Myšlence", že tedy každý právo má si utvořit náboženství, jaké sám chce a může. V tom ohledu znal tedy již Havlíček naprostou volnost a kdo se může diviti, když církev pro každého mající jiné měřítko, dostala od něho jak následuje:

"Církev katolická jest prý demokratická, král i žebrák prý má v ní stejný podíl! Varhany arcit' nemohou pro krále jinak než pro žebráka pískat, ale jinak i při nejmenších věcech činí se v chrámech i v církvi při obřadech a p. veliký rozdíl. Vizte baldachýny, trůny, stolice pro honorece a p. v chrámech. Jděte se svou demokracií, se svou stejností žebráka a krále. Za pět grošů pochováte jinak než za zlatku, půlzlatová mše tak líbezně nezní jako zlatová ve stříbře."

A že již jemu věda nad víru šla, že chtěl pravdy poznání dokázat Havlíček, když napsal: "Věda a víra, oheň a voda jsou již na sobě pojmy protivné; kde nastává věda, tam přestává víra, a kde přestává víra tam nastává věda."

Ostatně nejlépe vystihnouti lze povahu volnou a smýšlení jeho v otázkách náboženských z básně jeho: "Má hvězda", kde nalezá se veršík obsahu následujícího, dojista zřetelného nanejvýš:

"Když jsem školy proběhl,
byl jsem atheista,
nevěřil jsem na boha,
na Ježíše Krista."

Již z toho trochu zde povědění vysvítá, že hlavně nám třeba uctít jeho památku, že i nám přísluší, abychom poukázali jakým byl Havlíček zapřísněným nepřítelem zpátečnictví, jak protivili se mu zejména jezuité, jichž příchod do Čech za pravou pohromu pro českou kulturu považoval a vidíte vše to konal Havlíček v době, kdy národ český žil v porobě, utlačován jsa od mocných nepřátel veškerého Slovanstva, v dobách kdy každý obával se veřejně a neohroženě pronést pravdy a neodvisle jednati

sebe menším krůčkem na dobro lidu. Havlíček psal, břitce psal a satyrou svou bušil do reakciářské chamradě všeho druhu, do všech copů, do všech lidí českého rodu ohebné páteře, lokajství a tam všude kde hlučná fráze kladla se místo činu, pleva místo zrna. Byl muž to pevného charakteru, nezištný, nepodajný, bez bázně, který nedbal svého postavení, ba ani své ubohé rodiny, ani svého zdraví, tam kde jednalo se o blaho celku, celého národa. Jaký zářný to příklad, jaký opravdový vzor sokola . . .

O jeho pevném charakteru a ušlechtilé a zdatné mysli, statečnosti a nepodajnosti svědčí vzkaz z vyhnanství, Brixenu, kamž vláda rakouská pod bodákem četnickým jej zatahla, za mříž dala toho sokola, jemuž nebyla s to jinak perut' podlomit, aniž ostrý jeho zobák a dráčky otupit. Psaltě:

"Moje barva: červená a bílá,
dědictví mé: poetivost a síla —
jděte pryč . . . já jsem Čech!
Ha . . . Já jsem Čech . . ."

Do posledního skonu svého pracoval bez únavy proti jakémukoliv zpátečnictví, tmářství a řádění vlády, pracoval pro ten ubohý lid svůj český, který byl tak horoucně miloval a údělem byl mu žalář a vyhnanství. Skonal až příliš záhy, když bylo mu zdraví ve vyhnanství podlomeno. Stal se tak na dobu svou mučedníkem svého národa, který dnes uctívá jeho památku. Nejlepším však uctěním téže pro nás bude dojista, když slíbíme si, že budeme šířiti zásady tohoto velikého člověka, když šířiti budeme práce jeho písemní v lidu svém a přispějeme hřívnou svou i na ten kámen, mohylu Havlíčkovu, jakž "Česká Stráž" v úkol si vzala zbudovati v Chicagu. Mohyla ta bude v upomínku na muže jakých vlast naše jen málo zrodila, v upomínku nám všem a dětem našim, jež po nás přijdou bude vyprávěti, že i zde byli Čechové, kteří dovedli si vážiti velikánů svých a přispívajíce ku povznesení jména českého před Američany, starali se i o památku svých mužů, jichž celý život zasvěcen byl jedině národu českému. U příležitosti odhalení mohyly Havlíčkovy postarejme se, aby o zápasu národa našeho zvěděl i cizý svět, aby zvěděl o mučedníku našem a všech snahách lidu našeho po rovnosti, volnosti a bratrství, jakž jeví se dnes ve vlasti naší staré a vždy od nepamětna jevíly, kde upřímně tiskne mozolovitá ruka pokrokového dělníka měkkou pravici toho, jenž perem jest živ a v pokroku i pravdě si libuje: Aby oba dobří byli a stateční . . .

Havlíček narodil se 31. října 1821 v Borové u Německého Brodu a zemřel dne 29. července 1856. V roku 1848 za ruchu všeobecného vidíme Karla Havlíčka již v plné činnosti i netrvalo dlouho co vyšlo jeho první číslo "Národních Novin", ve kterých bil do nepřátel svého národa nemilosrdně a perem ostrým zasahal ve všechny ty kruhy bídné

a jezuitské, hierarchie a vládního bezpráví. Vláda vídeňská pásala po něm i po tom jeho listu, ale lid četl, probouzel se a rozumoval. Havlíčkova hesla na každém byla rtu a ještě dnes citují se práce jeho, jako pravé skvosty písemní. Vtip, bystrost a pravda jeví se v každém jeho slově volném a touha po svobodě zračí se v mnohém tom článku. Ano, v jednom čísle horuje Havlíček o té svobodě americké, píše o té krvi dobyté volnosti těch lidí tam za mořem a staví vzory mužů statečných, pouhých to osadníků k odboji se odvážlivších proti králi Anglie, za vzory lidu svému. Havlíček byl i mimo listu činným velice ve shromážděních "Národního Výboru", "Svornosti" a "Slovanské Lípě". Když pak 9. června 1849 zastavila vláda rakouská vydávání jeho "Národních Novin", stal se redaktorem "Slovana", který vycházel vzhledem k tehdejšímu pronásledování v neurčitých sešitech na Horách Kutných. Dne 9. srpna dostal první vládní pokyn proti vedení listu, záhy následoval druhý a Havlíček tuše, že by mu páni od úřadu list rádi zastavili jednoduše vydávání téhož zastavil sám.

Skvěle dovedl se Havlíček hájiti i práce své před soudem, jakž dokázal, když pohnali jej k zodpovědnosti za články jeho "Proč jsem občanem" a "Správa záležitostí obecních". Hájil se před porotou v Kutné Hoře a byl čestně propuštěn, jenže hned na to jej zatkli v Něm Brodě a poslali do vyhnanství do Brixenu do Tyrol. Své útrapy, touhu po vlasti i rodině a všech svých i lidu svém popsal Havlíček důkladně v tyrolských elegiích, z nichž srší humor, břitká slova satyry a bol, jenž zžíral srdce našeho velikána v opuštěnosti jeho a zajetí. Konečně 1855 na žádost přátel Havlíčkových svolil pověstný Čechožrout Bach u vesla vládního se nalezájící, aby se Havlíček směl vrátiti domů do vlasti. Chot' jeho byla zatím již zemřela, trápíc se nad neštěstím svého manžela, kteréhož byla přímo zbožňovala. Byla nešťastnou jako nešťastným Havlíček byl sám . . .

Vzdejme čest jeho památce! Avšak, aby oslava byla žití jeho, působnosti a práce důstojnou hled' mež všude přispůsobiti ji právě tomu duchu Havlíčkovu a jeho dílu, jež v prvé řadě usilovalo o vzdělání a probuzení lidu, utužení jej v povaze a konání na se vzatých povinností . . .

O KURSU CVIČITELSKÉM.

"Bratře Č.! Vidím, že se přičiňuješ stále o to, aby pořádány byly kursy pro naše cvičitele. Uznávám jich prospěšnost ale prosím, aby jsi mně zodpovídal následující otázky: 1. Jest kurs, který vždy vyžaduje takový náklad pro výchovu cvičitelů věci nevyhnutelnou? 2. Nemůže se schopný sokol sám zdokonaliti, aby mohl místo cvičitele zastávat? Na zdar!

Cvičitel."

O předmětu tomto daly by se napsati celé sloupce. My pokládáme cvičitelský běh za věc velice potřebnou, ale v jistých případech ne právě nevyhnutelnou. Vše závisí na jednotlivci samém. Známe učitele tělocviku různých národností, kteří odbyli kde jaký běh byl, navštěvují stále tak zvané letní kursy, a přece jako učitelové tělocviků nesetkávají se se zdarem. O cvičiteli — vlastně učiteli — lze říci totéž, co praví staré pořekadlo o básníku: "Musí býti pro své povolání zrozen, jeho nelze vychovati." Není-li jednatel nadán jakýmsi tvůrčím duchem, nedovede-li stavěti na základech, jehož se mu dostalo, není-li vědom si té veliké zodpovědnosti, jaká na jeho bedrách spočívá jako na učiteli, vychovateli, je-li příliš pohodlným na to, aby si evičební materiál svědomitě roztřídil, spoléhá-li se na okamžitý nápad a chodí do hodin evičebních nepřipraven, není-li obrněn trpělivostí, aby dovedl býti shovívavým k vadám, nedostatkům svých žáků, a to k vadám nejen tělesným ale i duševním, za které nikdo nemůže, nemá-li dosti hrlosti v sobě, aby snažil se býti třídám svým pravým vzorem, jak po stránce tělesné, tak duševní i mravní, má-li za to, že veškerá tělocvičná věda jest jen v něm soustředěna, a že co on neví, nikdo neví, co on nedokáže, nikdo nedokáže a každé poučení s opovržením odmítá — takovému k učitelské působnosti nepomůže ani ten nejdokonalější běh evičitelský. Kdo naproti tomu zase i skromnou svoji zásobu evičiva dovede si uspořádati a roztřídit, při vyučování tělocviku řídí se dle té zásady, dle níž vyučován byl ve škole, dovede pokračovati od jednoduchého k složitějšímu, od známého k neznámému, kdo povolání své miluje, stále bádá, snaží se zdokonaliti, své vědomosti obohatiti, kdekoli se mu k tomu příležitost naskytne, kdo mládež péči jeho svěřenou miluje a snaží se státi hodným té důvěry, jakou mají v něm ti, kdož do družstev jeho se řadí, takový i bez evičitelského běhu dovede vzděláti se na řádného učitele, vychovatele. Známe mnoho takových, kteří po odbytí kursu byli nuceni věnovati se povolání jinému — a známe muže, kteří sami nikdy žádný kurs nenavštěvovali a byli řiditeli škol pro výchovu učitelů.

Na vzdor tomu ale jsme pro to, bychom evičitelské běhy pořádali — ano, věříme, že poměrně i krátký běh každého roku, bude nám velice na prospěch — věříme, že na nic užitečnějšího nemůžeme peníze obětovati, nežli na evičitelské běhy. Českých pomůcek ku vzdělávání učitelů máme zásobu velmi skrovnou a v menších městech nemají členové naši dosti příležitosti k odbornému vzdělávání se. Ve městech velkých jest tomu jináče. A tu evičitelské běhy v menších místech, byť sebe kratší, ukáží sokolům aspoň cestu, jakou se bráti mají, upozorní je na mnohé nepřístojnosti, poučí je, čeho se vystríhati při výchově mládeže, jak počínati si při evičení dívek, podá se jim nový materiál a oni poučení

jsou o tom, jak material ten si roztríditi, jak si ho rozmnožiti a tím jest doba k zdokonalování učitelů našich značně zkrácena. A proto přimlouváme se za pořádání kursů — proto věříme, že peníze na ně obětované jsou kapitálem nejlépe uloženým. Č.

O ČEM NERADI MLUVÍME.

Otázka našeho národního obrození posud hýbe českou veřejností. Není snad jediného listu českého, který by nepřinesl nějaký článek, pojednávající o našich vadách a navrhuje nějakou nápravu. Stalo se u nás jakousi modou, o věcech těch uvažovati, což jest, abychom tak řekli, kus našeho národního zvyku. Zůstáváme po dlouhou dobu netečnými, a našinec může burcovati nás z netečnosti té sebe horlivěji, my nedáme se z klidu vyrušiti. Však pojednou “něco do nás vleze” — a my se můžeme samou horlivostí strhat.

Léky, jaké jsou nyní tomu našemu chorobnému tělesu předpisovány, jsou různé. Jedni vidí spásu v tom, druhí v onom. Jedni chtějí přednášky, druhí školy. Jedni nízké školy, druhí vyšší učiliště.

Ale toho nejobavějšího místa se nikdo nedotýká. Vyhýbáme se mu zámyslně, poněvač nemáme nejspíše dosti odvahy, abychom řekli sobě kus trpké pravdy do očí.

My nehorujeme o trvalé “zachování české větve” v zemi této. Kdo oči má a viděti chce, ten vidí, kam to s námi spěje. A jest to věc zcela přirozená. Mládež, zrozená z rodičů českých, doma česky vychovaná, chce-li dobývati si chléb v zemi této, musí vzdělána býti ve školách anglických. Ani ten nejhorlivější český otec nechtěl by, aby syn jeho, jenž klestí si má cestu k budoucnosti v zemi této, ozbrojil se pro zápas ten vychováním ryze českým. A tato okolnost, že děti naše nuceny jsou vzdělávati se v ústavech cizích, již do jisté míry nám mládež tu odcizuje. Dobře praví “Dennice Novověku”: “. . . vznášíme se na vlnobití velkolepého a pronikavého života osmdesátimilionového národa (nikoli chaosu) amerického, jež námi zmítá a nás unášá at’ chcem nebo nechcem.”

My cítíme, že až přistěhovalecký proud ochabne, splynem chtěj nechtěj s živlem domorodým. My vidíme, jak splývají s ním děti naše — což potom děti jejich? Ale tolik si každý z nás přeje, abychom ten konec tak příliš neuspíchovali — tolik si přeje, aby ty děti naše, nevzdalovaly se nás tak záhy. Otec a matka ví, že dítky jim z domu odejdou, ale přece snaží se, aby ten odchod neuspíchovali. A jediný způsob, jak odchod dětí z domu neuspíchovati jest, činiti jim ten domov co nepříjemnějším. Nemají-li děti příjemného domova, utíkají z něho dříve, nežli jsou samy schopny raziti si cestu životem. Ukázek takových máme u nás více než dosti.

A s tou naší národní rodinou jest tomu právě tak. Otažme se sami sebe: co jsme vykonali, nebo

co konáme, abychom těm dětem našim, tomu dorostu česko-americkému činili pobyt mezi sebou příjemným?

Zodpovídejme si jednou otázku tuto upřímně.

Vezměme za příklad česko-americkou metropoli — Chicago — kde žije více Čechů nežli v kterémkoliv městě v Čechách — vyjma Prahy — a čím se může pochlubiti? Co jsme až posud docílili, čím bychom americký dorost vábili? Kdykoliv nám někdo tuto otázku předloží, ukážeme mu hrdě na hřbitov. Hřbitov jest to jediné, čím se pochlubiti můžeme — ale když se nás otáže někdo, co jsme vykonali pro živé? tu zůstáváme státi v rozpacích a na konec ze stísněných prsou vyrazíme: Ale ten náš hřbitov se vyrovná všem ostatním.

A tak to u nás trvá už celé čtvrtstoletí. Jakmile máme odpověditi, co jsme vykonali pro živé, schováme se za Národní hřbitov.

Mluvíme a píšeme o tom, že dokonalý stánek divadelní jest známkou duševní vyspělosti národa. Žije zde více Čechů nežli v Plzni (v Čechách) a můžeme se pochlubiti důstojným divadelním stánkem? Je-li divadlo školou, jak o tom stále řečneme a píšeme, proč nepostaráme se o takovou školu, v níž by s přednesy herců nezazníval do uší našich cinkot sklenic, hlučný hovor z nálevny, v níž by páni kuřáci nehrozili nám stále zadušením? Může takové české divadlo vábit mladíka zde vychovaného, na slušná anglická divadla navyklého? Voláme, píšeme a řečneme, že sokolské sbory jsou s to vykonati veliký kus důležité práce na poli národním, poněvač ony spíše mládež zde zrozenou připoutají než spolky jiné. Ale ačkoliv deklamujeme stále, že to konati můžeme, nepřičinujeme se ani dost málo o to, abychom to také opravdu konali. Přčteme-li o sobě po nějakém veřejném vystoupení několik věčně opakovaných frází o “národní baště” o “bujarém Sokolstvu” — věříme svatosvatě, že pravdou je vše co je psáno — ale přived’me česko-amerického mladíka do některé tělocvičny ve sklepě nebo v taneční síni, kde odporný zápach a mraky prachu plní člověku plíce, kde není slušných místností k převlékání — a on po první návštěvě půjde zase raději do místnosti cizí. A my, při takovém počtu sokolských sborů nejsme s to odhodlati se k nějakému rozhodnému kroku, bychom postavili ústav všem zdravotním předpisům vyhovující, ústav, jaký vyrovnati by se mohl ústavům cizím.

Mohli bychom o těchto věcech psáti do nekonečna, tyto dvě ukázky však zatím stačí. Kdyby sokolové odhodlali se k činu a dokázali, že jen tenkrát udržíme mládež zde zrozenou ve středu svém, když jí poskytneme to, co ji poskytuje cizina, kdyby to dokázali nejenom slovy ale i činem, to ostatní by následovalo v době velmi krátké.

A kdyby až po letech živel náš ztratil se ve vlnách živlu domácího, zůstaly by po nás památky

vážné práce, památky upřímného snažení, zanechali bychom za sebou svědky, že český živel snažil se odehovat svobodné zemi této oběany dokonalé jak po stránce tělesné tak i duševní. Zůstáváme-li po sobě pouze divadla s nevyhnutelnými nalévárkami, celou řadu tančiren a primitivních těloevičen, zanecháme tu po sobě pomníky, nad nimiž se potomkům našim asi sotva vyklene hrud' hrdostí. č.

O PRVÉ POMOCI RANĚNÝM.

Zlámaniny.

Protože kosti dítek jsou podajnější vyskytují se zlámaniny u nich častěji, než u dospělých. U dělníka pak v různých závozech pracujícího nebezpečí to všude naň číhá, abychom tak děli, kdežto na dráhách mnohá neštěstí a s tím i mnohé zlámaniny jsou na denním pořádku. V těloevičně pak zlámaniny jsou nehodou zvláště obávanou a to z toho již ohledu, že obyčejně stanou se vlastní vinou evičence dováděvého a pak celý sbor a evičení vůbec tím trpí. Stane-li se proto nějaká nehoda, ať již toho či onoho druhu lépe ihned ji napravit a po první pomoci poskytnuté povolati lékaře, pokud lze bratra sokola. Ten pak již učiní, seč lze a poradí vám dojísta jak na přístě se uvarovati. Někdy však se stává nehoda i při největší opatrnosti. Mluvíti pak o ní a jako baba roztrušovati o činovnících sboru svého a členstvu evičicím všeliké nechutné povídačky a sám-li necvičím evičiteli jen práci stěžovati není sokolské, jako spíše porušením kázně. Na mládež a dorost při evičení nutno bráti zvláštní zřetel a pozorovati, jestli třeba některé dítě netrpí chorobou kostí, křivici, rhaehitis, anglická nemoc, aneb také chybně andělská zvaná. dále jestli v tom či onom případě není třeba změkčení kostí — osteomalacia, osteomyelitis a p., aneb kloubů tuberkulózních. Nemocná kost a slabá snáze se láme, jako opět kloub tuberkulózní někdy klidu, jindy zvláštních eviků vyžaduje.

Zlomeniny kostí třídíme na jednoduché zlámaniny a na zlámaniny otevřené, čili komplikované.

Jednoduché zlámaniny. — Kost' jest zlomena, aniž by bylo zjevné rány aneb poruchy v tkani vřkolní.

Zlámaniny komplikované. — Když kost' zlomená vyražena jest na povrch a skrze kůži náledkem neštěstí se udavšího, aneb když kule z pušky, střepina náboje a jiné zasáhly kost', přerazily ji a způsobily ránu, jež přímo, vede ku zlámanině. Otevřené zlámaniny jsou ovšem velice nebezpečné, protože do rány vniknouti mohou organismy různé. Dále úlomky kostí mohou činností svalů do rány zpět vtaženy býti. A jako v jiných případech nechtějmež sami hned na místě pro poraněného udělati všechno a přes míru, neboť není věru tak snadno případ vlastní někdy rozpoznati, ba někdy zlomenina spojená jest i s vykloubením některého sousedního kloubu a jiného. Hlavně nedovolme nikdy všelijaké babě,

aneb babě v kalhotách, jež nemajíc potřebné znalosti také někdy léčiti chce a napravovat o vše pryč. Hlavně ale chraňmež se sami a svých před všelikými mastičkáři a tak zvanými osteopaty, chiropraktiky a podobnou holotičkou vyděračnou, jež hned se vám v případě nehody nabídnou a za lékaře prohlašují. Jestli nehoda jest druhu vážnějšího a případ zlámaniny komplikovaný jest vždy a v každém případě nutno, nežli lékař obvaz konečný přiloží, aby stav věci jak náležitě seznán byl a dle rozpoznání toho opatřen a kosti srovnány a sice za pomoci paprsků Roentgenových. Dnes, když máme po ruce tento vydatný prostředek a zcela neomylný na pouhé hádání i někdy nejlepšího ranhojiče nelze dáti více. Ano, našim dnes jest pravidlem, že přesvědčíme se o zlámanině každé a jejím druhu a také i o tom, zdali náležitě byla srovnána, paprsky Roentgenovými. Stane-li se pak neštěstí v těloevičně a paprsky jsou ve městě kdes po ruce jest vždy dobře případ dáti fotografovati před i po srovnání, protože již našli se lidé a nepřátelé Sokolstva zvláště, již třeba i lidi naši nejlepší dovedli na ten či onen sbor poštvati na nějakou tu náhradu zcela nezaslouženou. Obyčejně ve sboru se každý úraz a lékařské ošetření nahradí, pokud lze, ale vyděračským zámyslem lečjakých šajstrů musí se klásti meze. Opatrnosti zvláště ve městech větších nikdy nezbyvá i považovali jsme za povinnost svou na místech těchto podotknouti.

A jak zlomeniny poznáme? Inu dle viditelného skrácení, skřivení na neobyčejném místě údu, aneb podle nepřírozené pohyblivosti na místě zlomení, čili tam v kosti kde žádného kloubu není, dále podle toho, že poraněný nemůže údem samovolně pohybovati a trpí velikou bolestí v místech zlomení, jež zvláště po doteku se zvyšuje co zatím zlomenina chrastí — crepitus — když úlomky trou o sebe.

Prvá pomoc: Uložme poraněného co nejpohodlněji a v takovou polohu, aby co nejméně trpěl, snažíce se podepřítí poraněný úd, podložiti polštářem, šatem a čímkoliv měkkým.

Odstraňme šat z části údu poraněného při tom nanejvýš opatrně si počínajíce, abychom poraněnému bolest nespůsobili a zbytečně netahali za úd zraněný.

Potřeba-li káže rozřízněme jednoduše oděv ve švu.

Sami rozhodně nepouštějme se do nějakého napravení kostí. K tomu jest tu lékař a ranhojič, nikoliv vy.

Zacházejme s poraněným údem tak jemně, jako s drahocenným kouskem porcelánu.

Při jednoduché zlámanině, když ranhojič není hned po ruce, aneb když musíme nemocného dopravit někam dále od místa nehody, bude dobře když poraněný úd položíme na nějakou destičku dobře vystlanou šátkou, kousky plátna aneb něčím měkkým

co je právě po ruce a dáme prozatímní obvaz kol, aby úd byl v náležitém klidu a úlomky kosti nemohly se mnoho pohybovati a navzájem tříti. Tam kde jest městská ambulance zavoláme neprodleně. Lékař pak již první dá obvaz, kdežto jinde dovezou poraněného do nemocnice, podle přání, aneb rozhodnutí lékaře. V Sokolně první obvaz dáti musíme a pak již vyčkáme až lékař se dostaví. U nás každý o první pomoci by tolik vědět měl, tolik měl by mít duchapřítomnosti, cvičitel pak zvláště, aby vykonal nejnütnější.

V případech zlamaniny otevřené první pozor obrátiti dlužno ku krvácení a ošetření otevřené rány, podle pravidel, jež na místech těchto jsme již byli vytkli. Toto ošetření stane se ovšem dříve, nežli položíme pod úd zraněný vhodné destičky. Za destičky může sloužiti v případě jednoduchém kousek prkénka lehounkého, aneb i namočené lepenky, jež pak později v obvazu stvrdne a tvoří dobrou oporu. Na otevřenou ránu položíme gazu iodoformovou, na tu vrstvu bavlny a zabalíme vše v třírohý šátek, na vrch toho pak dáme destičky, aneb nějakou tu oporu i upevníme opět šátky, aneb obínadly, jež ovšem nesmí se utáhnouti příliš. Rozumí se samo sebou, že úlomky kosti musíme přivésti pokud lze do původní jejich polohy, kterou měly před nastalou zlomeninou, jako v případě jednoduchém, jestli lékaře není hned po ruce. Lékař, když se dostaví srovná co třeba tahem, nebo-li protitahem a tlakem na úlomky samé i vykoná tak za pomoci dvou pomocníků. Víme-li o těchto věcech můžeme pak ovšem tím vydatněji pomahati a prospěti. Lékař musí někdy i sáhnouti k jiným prostředkům, aby úd narovnal i vykoná tah za pomoci šátků kol údu poraněného umístěných a jinak. Jestli pak jest zlomenina v kosti větší a poblíž většího kloubu, musí hlavně na to dbáti, aby postavil úd do takové polohy, ve které jsou svaly uvolněny, to jest místa na kterých se upínají, musí býti co možná k sobě přiblížena a toho docílíme položením končetiny do polovičního ohnutí.

Destičky čili dlahy. — Hrud' zraněného muže prokázati velice dobrou službu jako opora pro ruku, když totiž dáme ruku přes prsa tak aby byla v pravém uhlu a přivážeme pak širokými obínadly.

Jestli jedná se o zlomenou nohu druhá noha zdravá může tvořiti též dobrou a prozatímní oporu.

Destičky musí zasahovati pod kloub dolní i horní nad vlastní zlomeninou, tak aby úplný klid údu zraněnému se zjednal.

Šířka destičky jest jen o něco větší, nežli objem vlastního údu poraněného.

Destička po té straně, jež k údu poraněnému se obrátí budiž náležitě vyložena nějakým měkkým materiálem, bavlnou, šátečky, mechem a p.

V některých případech jest nutno míti dvě destičky, jednu po jedné a druhou po druhé straně poraněného údu a zachycené do jednoho a téhož obínadla.

Malé destičky dají se vyřezati, přispůsobiti a upravit z doutníkářských bedniček, lepenky, desek z kněh, pravidka, míry dřevěné, prkénka, lat'ky, aneb nahraditi svázanými vespolek hůlkami, obalenými časopisy, rozřezanými knihami, škatulemi, rozřezanými přispůsobenými dráty, sbalenými příkrývkami, měchačkami, struhadly, háčky na uhlí, pohrabáčem, deštníky, slunečníky, zbraněmi, jejich pouzdry, větvemi, kůrou se stromů, částemi sudů a p. Destičky vyloží a pokryjou se dobře papírem, slámou k tomu účeli složenou, spodky, aneb punčochami, trávou, senem, řezankou, hlavně ale bavlnou a čistými látkami jsou-li tyto po ruce. V dílnách někdy hodí se za oporu nějaký ten nástroj, topůrko, držadlo atd. Vojíní použijí za oporu bodáku, šavle, pušky atd. Na udržení destiček na místě použití lze třírohého obvazu jakž nalezá se v Johnsonově paklíčku pro první pomoc, aneb použijeme co právě jest po ruce jako široký nákrčník, šátek, obyčejné obínadlo, ručník, ubrousky, šle, podvazky provázky aneb řemínky. Lékaři používají dlahy buď z lepenky, z lípového dřeva, z plechu, drátu, plstě, aluminia atd. Dlahy možno nahraditi obvazem, který ztvdne a pevnou skořápku kol celého údu tvoří a buď to ze sádry, vodního skla, tripolitu, aneb lepu se zhotovuje, však to může učiniti pouze lékař, my jen o první oporu se postaráme. To děje se jedině proto, abychom úd v klidu udrževše zabránili možné proměně jednoduché zlomeniny v onu otevřenou, což při dopravě poraněného snadno se může státi.

Když destičku umísťujeme dejme pozor, abychom nespůsobovali raněnému zbytečně bolest, jakož abychom neutáhli obínadlo tak, aby oběh krve tím trpěl.

Špičky prstů ruky aneb nohy nechme co možná odkryté, tak abychom je pozorovati mohli a zkoušeti jejich cit a zjistiti, že oběhu krve se obvazem neprekáží.

Když zraněný úd nadzvedáme činme tak pozemnáhu podporující úd nad i pod vlastním poraněním rukou, tak aby se úd ohnouti nemohl a jemná tkáň se nepoškodila a rány se neubližilo.

Když umístiti chceme destičku musí nám někdo druhý úd zraněný držeti a pomahati. V některých případech, zvláště na venku na výletech můžeme použití i oděvu poraněného, jako rozříznuté boty a upravit dle potřeby jako dlahu.

Trojčipé obínadlo, obyčejné obínadlo aneb pouhý šátek může sloužiti dosti dobře za první obvaz a oporu zlomené končetiny.

Není-li jejich stačí mnohdy rukáv na závěs a připíchne se na hrud' raněného jedná-li se o ruku, také šos kabátu způsobem tím dá se upotřebiti. Jindy opět můžeme vzíti šátky dva. Jeden zavážeme volně kol krku a druhý naň tak aby poraněný úd se mohl prostrčiti skrz a na šátky dolním spočívat ve výši jakž třeba.

SOKOL AMERICKÝ

ČASOPIS NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH

Published monthly by the NATIONAL PRINTING & PUB. CO.,
566 W. 18th St. Chicago, Illinois

Official Paper of the United Bohemian Gymnastic Associations.

Vychází 15. každého měsíce v Chicago, Illinois

Pofadatelé: *Editors:*
Dr. J. RUDIŠ - JIČÍNSKÝ, Cedar Rapids, Iowa
Části přírodovědecké, zdravotní, atd.
JOSEF ČERMÁK, 1562 W. 16th St., Chicago, Ill. Části těl. pověsčné
A. HALLER, 845 So. Ashland Av., Chicago, Ill. Části technické

Veškeré dopisy pro "Sokola Amerického" buďtež zasílány hlavnímu pofadateli:
Dr. J. RUDIŠ - JIČÍNSKÝ, Cedar Rapids, Iowa

SUBSCRIPTION - - - - - 75 cents per year
Předplatné 75 centů ročně - - - - - **Do Čech \$1.00**

Kdo z Evropy zasílá předplatné mezinárodní poštovní poukázkou, sdílí tak rovněž i výpravčímu listu našeho, aneb jednateli V. V. Předplatné, jakož i odesílky do listu přijímá jednatel Výkonného Výboru N. J. S., aneb ustanovení jednatelové zvláštní.

JAN ČERNÝ, 437 E. 71st St. New York City, jednatel Výkonného Výboru

Redakce zodpovídá pouze za své vlastní práce. Příspěvky a dopisy do listu články, ilustrace, návrhy k těmto a jiné musí být v rukou hlavního pofadatele do 1. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny a to ještě s výhradou, že práce pilnější a důležitější vždy mají přednost. Rukopisy se nevrací a neschovávají déle, nežli od čísla k číslu.

Přestěhování oznámí výpravčímu každý přesídlivší se sokol sám, a sice možno-li do posledního toho kterého měsíce, s podotknutím, ku kterému sboru náleží. Nové, odstoupilé a vyloučené členy oznamuje tajemník aneb účetní sborů výpravčímu každý měsíc.

Tiskárna a výpravčí listu:

NÁRODNÍ TISKÁRNA, 566 W. 18th Street, CHICAGO, ILL

ZJEVY, KTERÉ BY MĚLY ZMIZETI.

S potěšením zaznamenáváme, že často při našich veřejných vystoupeních setkáváme se se zjevy, které svědčí o naší odborné vyspělosti, methodickém výcviku družstev, jak dětských, tak dívčích i družstev sokolů — ale žel, že musíme též doznati, že vedle potěšitelných zjevů těchto spatřujeme též takové, které dnes měly by již z řad našich vymizeti. Jest pravda, že nedostává se nám odborně vzdělaných sil učitelských, že většina našich učitelů věnuje se povolání učitelskému jen vedle svého denního zaměstnání, ale to nemělo by býti více žádnou omluvou. Zjevy, na které poukázati chceme, jsou druhu takového, že při poněkud větší obezřetnosti a svědomitosti mohou býti lehce vymýtny — vezmou-li si jen ti, jichž se to týká, upřímně míněné pokyny tyto k srdci.

Všimněme si často cvičení dětí. Každý cvičitel snaží se provést se žactvem svým cvičení co nejlepší — a tu často setkáváme se s prvním traplivým zjevem. Vidíme-li, jak malí žáci praečně snaží se prováděti různé pohyby, kterak nečiní žádného rozdílu mezi stojem přednožným a předkročným, jak těžce zápasí s výpadem, tu chtěj nechtěj při pozorování

takových cvičení nemůžeme zbaviti se dojmu, že žáci zápolí s něčím neznámým, že methodicky řízená cvičení prostná nejsou v jejich škole obvyklými a že vystupují na veřejnosti s cvičením, abychom tak řekli, praečně "nadřeným". Všimněme si někdy cvičení sokolek; mají-li prováděti obraty v různých postojích, působí na nás téměř dojmů. Kde každá provádí obrat jinak, kde velký počet jich obrací se na místě s nepěkným přešlapováním s jedné nohy na druhou, kde v pohybech jeví se do očí bijící nestejnost, o nějaké uhlazenosti ani nemluvě, tam bedlivý pozorovatel přijíti musí k tomutož závěrku, že cvičení pro veřejné vystoupení připraveno bylo bez ohledu na vyspělost cvičenek, že s různými těmi stojí a obraty seznamovány byly až teprv tehdy, když připravovaly se "na veřejné". Pozorujme některá dívčí družstva jen při obyčejném rozstupu — jak nedbale, ba možno říci neuhlazeně prováděn bývá často jednoduchý úkrok a přesvědčíme se hned, že i toto elementární cvičení jest cvičením něčím neznámým — aneb cvičili-li se mu v hodinách cvičebních, že nehledí se na to, jak jednoduchý krok ten jest prováděn. O obyčejném kroku v pochodu mluvili jsme na tomto místě již tolikráte, že pokládáme za zbytečné o něm se znovu zmiňovati — musili bychom opakovati jen dřívější stesky. Dnes poukázati chceme jen na nepěkný "krok na místě", s jakým se u četných družstev dívčích setkáváme. U většiny družstev pozorujeme, že naznačují krok pouze jednou nohou — některé ještě nepěkným "předkoleňováním" — což nejenom že jest neuhlazené, ale jest v odporu s pravidly tělocvičné hygieny. To ustavičné přenášení celé váhy těla na jednu a tutéž nohu může během doby míti škodlivý vliv na souměrný vývoj cvičenky, což jest též přece v odporu s naší zásadou o všestranném cvičení, majícím za účel zaměstnávati stejně veškeré části těla. A že by takový "krok na místě" byl průpravou, jakýmsi základním cvičením pro pěkný, lehký, uhlazený krok, zajisté nikdo nebude tvrditi. Pozorujme sokoly při nástupu k prostným a často shledáme se zde s dvěma krajnostmi: někteří kráčí takovým přehnaně "vojenským krokem", že poutají až pozornost diváků onou nepřirozeností — jiní zase — a těch je většina — pěkného kroku a přirozeného, pěkného držení těla nedbají vůbec. Všimněme si přistupování sokolů k náradí a odecházení. Zde často přijde nám na mysl pořekadlo, že "od pěkného k směšnému jest často jen malý krok." Mnohý sokol nedbá ani tak pěkného doskoku, jako si zakládá na nepřirozeném, prudkém vzpřímení těla po doskoku. Stává se dosti často, že sokol při doskoku následkem své topornosti ztratí převahu — ale pak to pojednou napraviti chce náhlým, nepřirozeným vypnutím prsou, vzpřímením těla, což diváka budí neodolatelně k smíchu. Vystupování naše má buditi úctu, obdiv — a nikdy smích. V tom měli bychom býti až příliš úzkostli-

vými! A dále: sledujme někdy sokoly při skocích. Zde až příliš zhušta bije do očí nedostatek soustavné přípravy. Lépe by bylo, kdyby ti, kdo nejsou dobře vycvičení, cvičením těm se docela vyhnuli, nežli buditi smích neobratným odrazem, ještě neobratnějším skokem a všelijakým doskokem čili "dopadem." To platí hlavně o skoku o tyči. Při skoku dalekém četní sokolové skáčí kolenama příliš napnutýma, čímž nejenom že žádného dalekého skoku se nedocílí, ale takový vydává se nebezpečí dosti vážného poranění. Každý poněkud zkušenější skokan ví, že hlavní podmínkou dobrého skoku dalekého jest zvednutí kolen co nejvýše, čímž docílí se větší vzdálenosti, nebezpečí poranění jest značně zmenšeno a tím také spíše předejdeme při doskoku pádu na zad, jak se mnohým neevičeným skokanům stává. —

Po veřejném cvičení v Coliseu pravil k nám jeden z nejstarších chicagských evičitelů: "Je-li důležité cvičení trupu vynecháno při cvičeních na veřejnosti, jest to důkazem že zanedbávána jsou i v hodinách evičebních." Nezapomínejme, že všestranné cvičení trupu má na vývin evičících veliký vliv, že jsou důležitější, nežli pěstění svalstva pouze na pažích a věnujme jim tudíž pozornost jakou zaslужují. Při příležitosti té ještě několik slov o prostných: Cvičení prostná mají míti jakési thema, jakýsi podklad — a ač snažíme se předstoupiti před diváky s cvičením co možno nejrozmantnější, přece jen pohyby musí míti jakousi logickou příbuznost, jakousi souvislost. Ale vtěsnati spoustu byt' sebe lepších pohybů do jisté skupiny evičení, bez ohledu na jejich souvislost, bez ohledu na jejich harmonii, činí evičení takové dojem divoké, neuspořádané směsi, hotový "crazy-quilt". Máme již dosti dobrých sil, které se proti pravidlu tomu více neprohřešují, ale také jest též dosti těch, kteří pravidla toho nedbají. A — last but not least — trapně působí, když evičence při prostných opouští paměť, oni počnou se plést a některý kolega evičitel se zjevu takovému vesele směje. Dost na tom, že smáti se musí obecenstvo — ale evičitel by měl věděti, jak trapně působí taková nehoda na bratra, jenž evičení řídí a měl by s ním cítiti spíše soustrast. Něco podobného neměli bychom přát ani nejúhlavnějšímu nepříteli svému. A kdybychom už byli tak malinkými, tak dětinskými, že rozpaky bratra evičitele by mohly vzbuditi v nitru našem pocity veselého uspokojení, nezapomínejme, že tím trpí naše společná věc — a cítíme-li k ní jen špetku lásky, záhy nás smích při pohledu takovém přejde. Úspěch naší společné věci měl by vzbuditi pocit radosti v každém, kdo sokolem se zvátí chce.

Pokyny tyto nejsou kritikou toho neb onoho vystoupení, jsou psány všeobecně, jsou výsledkem bedlivého pozorování veřejného vystoupení při nedávných dvou sletech v Chicagu, a přáním naším jest, aby bratři evičitelové přijali je s touž upřímností, s jakou byly napsány.

č.

VEŘEJNÉ CVIČENÍ ŽUPY STŘEDNÍ.

Bude-li se bratřím sokolům zdáti tato moje zpráva o veřejném cvičení Střední Župy poněkud neúplnou, nese toho vinu řada okolností, které ze mne učinily zpravodaje až v poslední chvíli — téměř před uzavřením listu. Z počátku panovalo malé nedorozumění o tom, kdo má posudek o veřejném cvičení podati a následkem toho sledoval jsem cvičení pouze co soukromý divák, nečině si žádných poznámek. Za druhé pořádací výbor neuznal za hodno členy redakce "Sokola" ku cvičení pozvati, což vedlo mne k přirozenému závěrku, že vůbec o nějaký posudek práce své v orgánu vůbec ani nestojí. Pouze na výslovnou žádost br. pořadatele a po oznámení spolupracovníka br. Hallera, že cvičení nemohl sledovati tak, aby mohl o něm se rozepsati, odhodlal jsem se podati posudek o tomto novém svátku Sokolstva v Chicagu. Do podrobného posuzování se nepouštím; o vadách našich veřejných cvičení rozepisují se v článku nadepsaném "Zjevy, které by měly zmizeti", na který hlavně bratry evičitele odkazuji.

Mám-li podati úsudek celkový, musím upřímně říci, že toto nové vystoupení Sokolstva korunováno bylo zdarem. Četné účastenství se strany sokolů, sokolek i žactva, několik opravdu pěkných čísel v pořadu cvičení — ohromné davy českého lidu, které evičící nadšeně pozorovaly, to vše i na odborníka působilo tak, že milerád zavřel oči nad některými těmi "zjevy, které z našich evičišť již dávno měly zmizeti" a připojil se k tomu jásajícímu množství, které cvičení prohlásilo jednohlasně za jedno z nejzdařilejších vystoupení sokolů česko-amerických vůbec.

Cvičení zahájeno bylo nadšenou řečí vrchního pořadatele "Sokola" br. R.-Jičinského, jenž použil krásné této příležitosti k objasnění cílů a snah našich. A když skončil přáním, aby Sokolstvo chicagské dokončilo dílo započaté a sloučilo se k stavbě společného stánku sokolského, stánku národního, vypukl lid český v nadšený projev souhlasu. Sokolstvo v souhlasu tom mohlo dobře čísti, co od něho lid český očekává. Po proslovu evičily dívky těloevičných škol chicagských (řídil br. Jiroušek). A jako obyčejně i tentokrát již pouhé objevení se té naší naděje uneslo obecenstvo tak, že stále propukávalo v nadšené projevy radosti. Cvičení provázeno bylo hudebními výňatky z naší "Besedy", což bylo velmi pěknou myšlénkou, kdyby jen cvičení bylo bývalo sestaveno tak, aby odpovídalo v každé části své temperamentu hudby. Mimo to postrádali jsme poněkud logický postup cvičení a některé eviky byly až příliš obtížny pro útlejší žactvo. Ačkoliv celkový dojem nebyl takový jako loňského roku v Coliseu, přece zaslouží si br. Jiroušek za svoji práci uznání. Práci tu dovede pochopiti pouze ten, kdo někdy se žactvem různých škol měl co dělati. Cvičení tyčemi sokolek (vedl br. Haller) a cvičení prostná sokolů (náč. župy br. Tríska) byla též vděčně přijata a prove-

dení jich, jmenovitě evičení sokolů bylo pěkné. Pouze sestavení nás neuspokojovalo. Přecházení do původního postavení s obraty činí evičení venku na nerovné půdě velice obtížným a s okolností tou měli bychom vždy počítati. Cvičení sokolek sestavena byla tak, že paměť evičenek při něm podrobena byla velice těžké zkoušce a nikdo se nedivil, že chvílemi paměť některých v těžké té zkoušce neobstála. Sestavíme-li evičení, že každé následující vyvíjí se z evičení předcházejícího, usnadníme tím práci evičenců značně. Napíná-li ale evičení příliš paměť, působíme na čivní soustavu evičenek tak, že o nějakém osvěžujícím vlivu evičení podobných nemůže býti ani řeči. Po evičení tomto promluvil k shromáždění mayor města Chicaga, Dunne, jenž jest znám jako příznivec tělesné výchovy, načež objevil se starý veterán sokolský br. Aug. Tesař ze St. Louisu, se svou četou sokolů a sokolek. Skupinová evičení jeho (tyče a prostná) vyvolala takové nadšení, že br. Tesař několikrát nucen byl rozjařenému obecenstvu se poděkovati. Cvičení bylo velmi pěkné, harmonicky sestavené a provedení bylo též vzorné. Co ale posud při našich evičeních dívčích odborů postrádáme, jsou přesné polohy nohou při provádění ozdobných kroků. Jsou to často jen nepatrné maličkosti, jako na př. odehnutí chodidla, neb jistý svižný pohyb nohy před provedením kroku, ale maličkostmi těmi získá celek velice na své kráse a uhlazenosti. Skupinová evičení Sokolek Chicago (br. Jiroušek) byla též pěknou novinkou a provedení dosti obtížných pohybů bylo pěkné. Sotva že evičiště bylo uprázděno, již spatřili jsme nastupovati v pravdě junácké postavy sokolů z Cedar Rapids, se svým evičitelem v čele (br. Trefný). Nečetné družstvo, ale každá postava jako z bronzy ulita — jeden jako druhý — hlava hrdě vzpřímena, pevný krok — ký div, že obecenstvo propuklo v jásot při pouhém jich spatření. Provedli evičení kopími, které zamlouvalo se hlavně tím, že bylo zde novinkou. Provedení bylo vzorné, výpady přesné (u nás zvláštnost), a nadšené pozdravy lidu, jimiž výkony tohoto v pravdě vzorného družstva byly provázeny, byly zaslouženy. I do lidu začíná vnikati poznání, že pěkná, atletická postava, krásný pohyb, jsou vzácnějším výsledkem práce sokolské, nežli ty nejodvážnější výkony na nářadí. Pořad evičební zakončen byl pěkným evičením Plz. Sokolek (br. Haller), které provázeno bylo "castignety", užívanými při tak zvaných španělských tancích. Provedení pěkného evičení toho byla do jisté míry na závadu nerovná půda a zvrácený prach, který pohyby nohou chvílemi úplně zahalil. Odporučoval bych pro budoucnost pokrytí půdu silným plátnem, na kterém se podobná evičení dívčí velmi pěkně vyvíjejí. Jediné, co bych evičení to muto vytknouti chtěl, jest způsob, jakým mazurkový krok byl prováděn. Mám za to, že pohyb, který při kroku tom provádíme na třetí dobu, vyjímá se lépe,

když při špičce pěkně odehnuté, noha přimkne se k berce (ne příliš vysoko) což dodává kroku větší uhlazenosti, nežli ono vysoké zanožení. Cvičení sestaveno bylo tak, že dalo se lehce zapamatovati, lehce nacvičiti, a při tom působilo na diváky velice příznivě. Po krátkém evičení na nářadí byl zdařilý program ukončen. Mám-li býti spravedlivým, nesmím opomenouti projevu uznání kapelníku br. Rubringerovi a jeho kapele za přímo znamenitý doprovod všech evičení. Byly chvíle, kdy hlavně jmenovanému kapelníku musili jsme děkovati, že evičící udrženi byli v taktu s hudbou. — Ačkoliv v jiném článku zmiňuji se podrobněji o některých slabších stránkách našich evičení, přece ještě zakončuji zprávu svoji ještě upozorněním na mnohé, které dají se při dobré vůli lehce odstraniti. 1. Slyšeli jsme opět stížnosti na souzení a tu vracíme se k usnesení sjezdu omažského, jenž ustanovil, aby stával stálý sbor soudcovský (24 členů) skládající se z nejzkušenějších odborníků našich, z něhož by soudci byli k evičením vysíláni. Tím učiněna byla značná náprava, ale my článěk ten zrušili (po dnes nevím proč) a vrátili jsme se k starému způsobu, odporučovati soudce z členů náhodou ve schůzi přítomných, at' už k povinnosti té jsou spůsobilí anebo ne. 2. Odporučuji, aby evičitelové naši zřídili si, byt' sebe kratší běh evičitelstý, kde by se probralo evičení dívčích kroků a sice od těch nejjednodušších eviků základních. Bedlivému pozorovateli neujde, že i tam, kde provádí se kroky složitější, jeví se nedostatek přípravy eviky elementárními — a za druhé, kursem naznačeným bychom nabyli již u evičení těch jakési stejnosti. 3. Rozhodně nesouhlasím se způsobem, jakým měření byl skok daleký. Přimlouvám se za měření skoku od odraziště k místu, kde pata na půdu narazí. Tot' jediný správný způsob. Měříme pouze let, od odraziště k doskočišti, a připočítáme-li k tomu ještě sun, musíme chtěj nechtěj dopustiti se nespravedlnosti. 4. V zájmu naší věci společně přimlouvám se za to, aby pro evičení taková jako bylo toto župní anebo loňské v Coliseu, všechna evičení prostná předložena byla technické komisi k schválení, po případě i opravení. Tím bychom docílili, že celek předstoupil by před veřejnost vždy eviky v každém ohledu dokonalými. Kde vystoupení naše poutá i pozornost cizinců, kteří práci naší přísně posuzují, neměla by pověst celku záviseti na vůli jednotlivce, a byt' tento schopnosti své sebe výše cenil.

Tím zprávu svoji končím. Celkem bylo evičení zdařilé, a jsem jist, že Sokolstvo získalo nové řady příznivců. Mám-li porovnat evičení Župy Střední s loňským evičením v Coliseu, podotknu pouze tolik, že evičení v Coliseu vyniklo daleko nad evičení letošní prostným evičením členstva a evičením žactva, evičení letošní zase vyniklo nad loňské různými eviky, jimiž se četní bratři evičitelové před veřejností pochlubili. A na konec projevují vroucí přání, aby

sokolové po tomto novém úspěchu neskládali ruce v klín, ale pracovali neunavně, zblížovali se stále více a více, aby neochabovali, pokud veřejnost nespatrii nás všechny v jednom šiku, pod jedním praporem, pod jednou střechou! Na zdar! Č.

ZÁVODY ŽUPY STŘEDNÍ.

Poslední závody Župy Střední směle zařadit můžeme mezi ty nejzdařilejší slavnosti naše. Závody i cvičení veřejné zdařily se v každém ohledu a rozmnožily řadu těch slavností našich, na kteréž vždy s uspokojením vzpomínáme. Naděje naše, jež v minulém čísle Sok. Am. projeveny, splněny byly Sokolstvem našim dokonale, a úspěchy dobyté nepovznesly pouze jméno Sokolstva našeho, nýbrž slouží ku cti všemu lidu českému. Eylt' zdařilý projev sly Sokolstva Župy Střední, kterýž čestně postavil se po bok úspěchům před rokem v Coliscum sklizeným, a uznání naše patří všem, kdož jakýmkoliv způsobem ku zdaru slavnosti těch přispěli.

Pokud závodů samotných se tkne, dozráváme s potěšením, že uspokojily nás skorem v té míře jako cvičení veřejné, a jelikož úkolem našim o závodech zprávu podati, obmezíme se ve stati této pouze na tuto část slavnosti, ponechávajíc posudek cvičení veřejného br. Čermákovi, s kterýmž na jiném místě se setkáváme.

Každé uspořádání závodů setkává se s jistými obtížemi, a výsledek jich z valné části závisí na přípravách dokonalých. V tom ohledu nezapíráme nikterak, k dokonalosti jsme to dosud nepřivedli, ač i v ohledu tom pokrok byl tu znatelný, přece postrádali jsme tu dochvilnosti, kteráž při rozpočtech a rozdělení pořadu důležitou roli hraje.

Závody zahájeny byly v sobotu dne 16. června a již den před tím sjížděli se borei a soudecové z měst vzdálenějších. Zachmuřená obloha a časté přšky kalily však všem účastníkům dobrou náladu a pořadateltvo s tajenými obavami hledělo nejbližším okamžikům vstříc. Vždyť ještě jeden den také nepohody a v níže přivedeny budou všechny přípravy, všechno vydání a naděje boreů toužících po bratrském zápasu a změření sil svých. Každý z nás ví, jak mnoho závisí od počasí, je-li evičiště pod širou oblohou. —

Porádačijí výbor stanovil schůzi soudeů na odpoledne, leč zahájena byla až večer pro nepřítomnost většiny soudeů. Snad nebyla ani postačitelně oznámena, neb málo prospěje to, dá-li se do novin oznámení ve smyslu tom ve chvíli poslední. A přece žádoueno, aby i soudecové práce své nejen v čas, ale i důkladně vykonali.

Schůze soudeů zahájena byla župním náč. br. V. Trískou a práce nejnutnější vykonány dosti hladce a rychle, leč vzdor tomu protáhla se schůze až do 12 hod. v půlnoci, kdy každý pak spěchal domů, aby popřál sobě odpočinku k dílu nastávajícímu.

Ráno, dne 16., poskočilo každému sokolu srdce radostí. Ačkoliv v noci jedna přška stihala druhou, vysvitlo časně z rána sluníčko a blahoskloně usmívalo se na borece ubírající se na závodíště, kdež díky zavedeným vodovodům po deštích předcházejících ani památky nezůstalo.

Zahájení závodů stanoveno na sedmou hodinu ranní, však as o půl osmé nastoupení boreů v šik provedeno bylo. Po přečtení jmen boreů a rozdělení družstev nastoupila první družstva k nářadí a tak závody zahájeny byly. Ač šlo vše dosti hladce a v pořádku, přece zdálo se nám, že pár slov povzbuzujících před závody boreům našim by neškodilo. Činí to lepší dojem a mnohý upozorní se na sokolskou povinnost svou, na níž v zápalu svém často zapomene.

Bratr Tríska činil se, aby závody přivedl v proud co

nejrychleji a brzy po nastoupení rozvinul se po celém vskutku pěkném evičišti čilý ruch a soudecové měli pak práce bez oddechu až do poledne. Skupiny soudeů rozděleny pak následovně:

SEZNAM A ROZDĚLENÍ SOUDCŮ.

Prostná: Tesař Aug., Voborský Jos., Kotek Vác.

Hrazda: Hybler Karel, Ulrich Tom.

Bradla: Vinický Vác., Houser Vác.

Kůň na šíř: Červenka Ant., Hurt Rud.

Kůň na dél: Engelthaler Ferd., Pokorný Jos.

Skok daleký: Kroužilka Vil., Kořář Jar.

Skok vysoký: Šimánek Jos., Churaň Petr.

Skok o tyči: Vonásek Tom., Miller Ant.

Hned při začátku závodů bylo zřejmo, že sveden tu bude tuhý zápas o palmu vítězství. V první třídě závodníků, těšící se pozornosti největší, vynikala jmenovitě družstva Sokola ze Cedar Rapids a Plzenkého Sokola a mezi těmi výsledek závodů skoro až do ukončení nerozhodnut zůstával. V třídě druhé zápas byl neméně zajímavý a brzy zřejmo bylo, že střetla se zde družstva, z nichž vítězství žádné bez tuhé práce si neodnese. I zde závoděno se zápallem a výsledek zůstával mezi družstvy Sokola Manitowoc, St. Louis a Plzenským Sokolem nerozhodut, až skorem do ukončení závodů. V třídě této zvláštní pozornosti těšili se borei T. J. S. Manitowoc. Lyiot' družstvo vzorných junáků, jichž nejen cvičení ale i chování vynutilo si úctu všech boreů a sokolů. Pochvalné poznámky o nich, kteréž slyšeli jsme na všech stranách, těšili nás a těšili nás tím více, protože pronášeny byly jejich soupeři v závodě čestném. Tot' zajisté kus úspěchu po stránce výchovné, z níž radovati se může každý z nás. Ty doby, kdy na závodíštích našich více řevnivosti než bratrství jsme zřeli, patří snad již úplně minulosti. Kéž nevrátili by se více. — Ve třetí třídě závodníků závoděno též s chutí a zápalem. Kdo pozoroval tyto nováčky na závodíšti blíže, potěšen byl z toho, jak vážně počínali si v práci své. Chybou věru, že mnozí z našich nejmenší pozornost jim věnují. Oni jsou přece budoucí jádro naše a dojem, jaký první závody jich na ně učiní, zůstane ještě trvalým a i na budoucí jich tělocvičnou činnost velkou měrou působí.

V třídě první závodila celkem čtyři družstva, v kterých zařaděno 25 boreů. V třídě druhé závodilo šest plných družstev a jedno družstvo jednotlivců, celkem 43 boreů. Ve třetí třídě závodilo též šest družstev a jedno družstvo jednotlivců, celkem 45 boreů. Bylo tedy v závodech 18 družstev, v nichž 113 boreů závodilo. K tomuto počtu přispěl Sokol Slávský ze Župy Fugner Tyrš dvěma družstvy a Česko. Am. Dělnický Sokol jedním družstvem. Při tom nemůžeme však opomenouti, že ze seznamu přihlášených družstev zmizelo nám úplně celé družstvo Slovanské Lípy a i Sokolu Chicago ze čtyř družstev necelá tři družstva zbyla. V tom ohledu při přihláškách důsledněji měly by si sbory naše počínati. Činí to nepřijemnosti i V. V., neb dle počtu přihlášek i rozvrh cen se děje, kteréž pak v čas obstarati i rozdati stává se holou nemožností.

Dopolední závody pokračovaly dosti rychle a každý s radostí uvítal hodinovou přestávku poskytující všem účastníkům trochu odpočinku a čas k obědu.

Po jedné hodině odpoledne započato znovu se závody. Slunce hrálo mile a následky toho počaly se již zřejmě jeviti na pažích statečných boreů. I obecnostva dostavil se slušnější počet. Byli to hlavně sokolové a sokolky domácí i z jiných měst, kteří závodů činně se nesúčastnili aneb na odpočinku již se nalezají. Leč mnozí z těch, kdož dříve po závodíštích našich se činně proháněli, domnívají se míti zvláštní výsady a nespokojují se pozorováními cvičení z hledíště, nýbrž volně po evičišti se procházejí. Věříme, že

pro evičitele a pod., byt' i nezávodili, na evičišti jest místa dosti, však zde výsad takých užívali i sokolové, kteří na evičišti zbytečně překáželi. V tom ohledu výbor pořádací lepší opatření učiniti mohl. Víme dobře, že při podobných příležitostech všechna práce výborová spočívá obyčejně na bedrech několika jednotlivců, jakž tomu i v případě tomto bylo, proto však chceme-li něco důkladného vykonati, třeba, by sbory naše do společných výborů jen schopné a práce se neštítící členy volily a pak možno bude i všechnu práci náležitě rozdělit.

Když blížil se večer, pozorovali jsme již na mnohých borech unavenost a mnozí z nich již netrpělivě na střídání naléhali. Věříme rádi, že každý hledí, aby již práci svou si dokončil, leč všechny podobné spěchy se strany broců jsou zbytečné. Střídání družstev diti se musí dle rozvrhu, a tu musí někdo být též posledním. Závodů na nářadí skončeny byly as o páté hodině a pouze skoky protáhly se až do samého večera, když již se stmívalo. A když při skoku o tyči lat'ka posledně shozena byla, oddechnul si každý volně a vědom si úplně toho, že úspěch prvního dne byl událostí již hotovou, ubírali se i ti poslední do stanů, by zaměnili oblek evičební a každý opouštěl spokojen závodisti.

Pokud výeviku boreů se týká, byl i tu znatelný, ač ne dokonalý. Co se chování boreů týká, až na nepatrné vyjímky, učiněn rozhodný krok k lepšímu. Pokud našich skokanů se týká, ač pro skoky místo bylo velmi dobré, nedocílilo té míry jak o závodech dřívějších. Snad bylo to vinou rovných latěk, přes které se skákalo, a výsledek jich byl:

do dálky 20 stop 4 palce,
do výšky 5 stop 2 palce,
o tyči 9 stop 6 palců.

Další zmínky zasluhuje závod v prostných a příznati sluší, že i těm počíná se u nás věnovati více pozornosti, než jak v dřívějších letech bývalo. Družstva některá provedla povinných pět oddílů přímo vzorně, což u nás zjevem nebývalým, a když při veřejných evičeních o závodech pořádaných, k nim pouze závodníci se připouštěli, jistě provedení jich dokonalejší by bylo.

SEZNAM BORCŮ.

TŘÍDA III.

Plzeňský Sokol: Paul Fr., Klepal Fr., Čada L., Lehký L., Velký Ed., Veselý Jiří.

T. J. S. Čechie: Kyzner V., Brych Fr., Kubálek V., Vaněrka Kar., Černý Jan, Novotný Fr.

T. J. S. Tábor: Ort Boh., Zach Jan, Hurt V., Červenka V., Ort Em., Uzel Al.

T. J. S. Chicago: Svoboda Jos., Křišťfek Jan, Kadera Jak., Pečánka Vác., Karlovský Fr., Kašpar Kar., Polák Jos., náhr., Baumruk Jos., náhr., Zetek Fr., náhr.

T. J. S. St. Louis: Vůch Fr., Zavadil V., Hodan Ed., Veselý Ed., Triska Jos., Janus M., Ryska Fr., náhr.

Jednotlivci: Kříž Eman, Cedar Rapids; Hajšman Bl., Cedar Rapids, Hurka Rud., Cedar Rapids; Janovský Fr., East St. Louis, Langmayer Ed., Mt. Pleasant.

T. J. S. Slávský: Mareška Jos., Černý Vác., Novák Jos., Dušek Vil., Ondruš M., Rabiňák Kar.

TŘÍDA II.

Plzeňský Sokol: Holas Jos., Průša Fr., Vokoun Fr., Otto L., Němec Jan, Unger Jos.

T. J. S. Tábor: Novotný Jos., Blažek Fr., Pertl Kar., Horlý Fr., Peroutka Jak., Vlk Adolf.

Čes.-Amer. Sokol, Manitowoc: Kostlivý Ant., Nešpor

Lad., Nešpor Mil., Nešpor Baj., Nešpor Zdeněk, Stupecký Vinc., Krajník Ed., náhr.

T. J. S. St. Louis: Šedivec Ed., Triska Jan ml., Šinko Mich., Buršík Fr., ml., Bergstein Kar., Triska V., ml.

Jednotlivci: Hae Jan, Cedar Rapids, Doubek Kar., Čechie, Veselák Kar., Chicago; Pecival Ant., Chicago; Hanzlík Ed., Chicago; Horák Jind., Chicago.

T. J. S. Praha: Bobek Kar., Beránek Pavel, Klaus Václav, Řehoř Josef, Řehoř Jan, Švare Jan.

Česko. Am. Děl. Sokol: Bauer Jos., Brouk Jos., Brouk Vác., Bruna Fr., Ronovský Otto, Hošek Jos.

TŘÍDA I.

Plzeňský Sokol: Hejda Ant., Hynouš Ant., Vonásek Vác., Čuchna Vojt., Unger Boh., Duha Jan, Rykl Stan., náhr.

T. J. S. Cedar Rapids: Filip Fr., Hašek Bol., Melša Vác., Kohout Em., Novák Rud., Hruška Vil.

T. J. S. Chicago: Bartoš Otto, Kubů Fr., Řehna J., Vondra Jan, Krizan Jan, Patera Aug.

T. J. Sokol Slávský: Rabiňák Kar., Rabiňák Jindř., Vermoch Dom., Vokfál Jos., Kostlán Bedř., Kasík Ed.

ŠKOLNÍ VÝKONY.

Hrazda.

První třída:

1. Z kmihu nadhm. — vzepření u zákmihu — přemýk předem — výmyk zadem — obrát v pravo (l.) do podpory v předu — přemýk předem do stoje na zemi.

2. Ze svisu v předu nadhm. — výšín předem — sešín na zad do visu vznesmo v předu — průvlek do visu v zadu střemhlav — prohnutě ve svis v zadu — puštěním jedné ruky dvojný obrát ve svis v předu nadhm. — seskok.

Druhá třída:

1. Z kmihu nadhm. — vzepření vzklopmo — toč na zad — přešvih únožmo v pravo vnitř — seskok únožmo levou s půlobratem v pravo.

2. Ze svisu v předu nadhm. — vzepření tahem střídmo — sešín napřed do visu vznesmo v předu — průvlek do visu v zadu střemhlav — prohnutě ve svis v zadu — seskok.

Třetí třída.

1. Z kmihu nadhm. — vzepření závěsem pravou vně — přešvih únožmo pravou nazad — podmet.

2. Ze svisu v předu nadhm. — schyb — průvlek ve vis vznesmo vzadu — vysazené ve svis vzadu — průvlekem na před ve svis v předu — seskok.

Bradla.

První třída.

1. Z náskoku do podpory o pažích — vzpor vzklopmo — stoj o rukou vzporem — odsun nazad do podpory o pažích — kotoul na zad do vzporu a spojitě zánožka.

2. Z visu ležmo na začátku bradel — vzepření tahem souruž — přednos — stoj o ramenou — kotoul na před (zvolna) do sedu snožmo na pravou žerd' — váha pobok oporem o pravý loket — seskok odsunem na zad.

Druhá třída.

1. Z náskoku do podp. o pažích — vzpor vzklopmo do sedu roznožmo na obou žerdích před rukama — výšvih přednožmo a přešvih přednožmo levou na pravou žerd' — seskok zánožmo pravou.

2. Na začátku bradel — vzpor — přednos — stoj o ramenou (zvolna) — kotoul na před do podpory o pažích (zvolna) — seskok.

Třetí třída.

1. Z rozběhu náskok do vzporu uvnitř bradel — u předkmihu výsed roznožmo na obou žerdích — výšvih přednožmo — zánožka v pravo (l.)

2. Z podporu o předloktí — vzpor střídmo — přednos pravou — snožit — seskok.

Kůň na šíř.

První třída.

1. Ze vzporu na madlech — kolo odnožmo pravou — přešvih únožmo levou — střih odbočmo na pravo s půlobratem v levo do sedu pokos do sedla — dohmatem levé na krk zánožka v levo.

2. Z náskoku přešvih odbočmo v levo do vzporu vzadu — kolo odnožmo levou nazad — výsed únožmo levou po předu na hřbet — vzos v pravo — přešvih odbočmo v levo bez dohmatu levé ruky a přednožka v pravo po předu přes hřbet.

Kůň na dél.

První třída.

1. Z rozběhu — dohmatem do sedla přednožka v pravo s půlobratem v levo do stoje pobok na zemi.

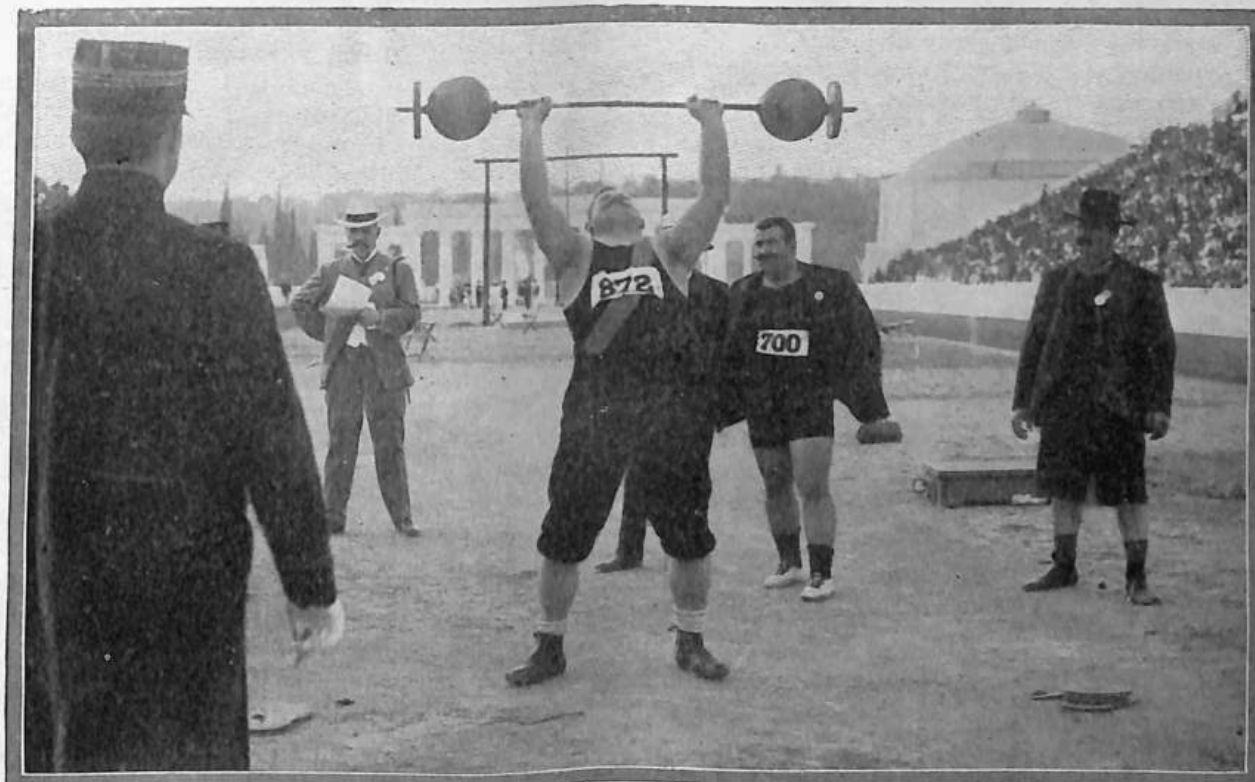
2. Výskok přednožmo střížmo do podporu ležmo v předu — sed roznožmo pokos — půlobrat v levo do podp. jízmo pobok — přešvih únožmo levou popředu do podporu v předu pobok — skrčka.

Druhá třída.

1. Z rozběhu dohmatem na hřbet zánožka v pravo po předu.

2. Přešvih přednožmo v pravo s půlobratem v levo do

Zapůjčeno laskavostí Colliers' Weekly.

OLYMPICKÉ HRY V ATHÉNÁCH.

Zvedání břemen. Řeční diváci volali na Steinbacha, Rakušana (číslo 872) žet' profesionální. — Soudecové následkem toho zbavili jej prostě práva zápasu a tak zvítězil Tophales, Řek (číslo 700), jenž sotva zvedl těžkou činku ku bradě. Steinbach pak jednoduše se vrátil do areny a tutéž činku zvedl správně nad hlavu sedmkrát za sebou a ohledna se po obecenstvu, s útrpným úsměvem na rtu odešel. Soudecové později shledali, že Steinbach nebyl profesionálním.

Druhá třída.

1. Ze zášvihu přešvih skrčmo do podporu v zadu — kolo odnožmo pravou na zad — přešvih skrčmo na zad — vzos v pravo — odbočka v levo.

2. Z náskoku přešvih odbočmo v levo bez dohmatu levé ruky a výsed přednožmo pravou na hřbet — střih přednožmo — přednožka v pravo s půlobratem v levo.

Třetí třída.

1. Ze vzporu v předu na madlech — vzos v pravo — přešvih odbočmo v levo do podporu v zadu — výsed únožmo levou po předu na hřbet — seskok odsunem na zad.

2. Ze stoje na můstku — výsed únožmo levou po zpátku na hřbet — střih přednožmo — přednožka v pravo.

podporu v předu (pobok) — výsed únožmo levou po zpátku na krk — seskok zánožmo střížmo.

Třetí třída.

1. Dohmatem na hřbet přednožka v pravo.

2. Výskok do podporu klečmo pravou na hřbet — přešvih přednožmo v levo — výsed únožmo pravou po předu do sedla — přednožka v pravo.

* * *

V neděli dopoledne odbývaly se závody mimořádné a zkoušky k veřejnému cvičení odpolednímu. Zájem o cvičení tato nebyl tak velký, jak bylo by záhodno, a mnohý z těch, kdož k různým závodům se přihlásili, v poslední chvíli odpadli, takže některý závod na základě pravidel ani odbývati se nemohl. Možná, že požadavky naše jsou

větší a přesahují vytrvalost boreů našich. Připustiti musíme, že po celodenní práci na slunci rozhodně únava se dostavuje a následkem toho závody mimořádně újmu utrpí. Výsledek závodů těchto v celkovém seznamu podáváme.

* * *

Večerní dýchánek uspořádán byl v síni Plzeňského Sokola a tam oznámen byl i výsledek závodů. Zábava ta byla důstojným zakončením všech slavností závodních. Program složen byl veskrze z čísel pěkných, sokolské zábavy důstojných. Spokojenost na jevo dávana všemi přítomnými potleskem. Pravou bouří potlesku vyvolala řeč vrehního pořadatele, br. J. Rudiše-Jičínského. Nemenší souhlas projeven i župnímu náčelníku br. V. Trískovi.

Po vyčerpání programu ohlášeno bylo výsledek závodů a rozděleny ceny, pokud výboru to možno bylo. Litovati jen sluší, že práce pořádku nebývají v čas hotovy a výsledky závodů v posledních okamžicích s chvatem se dohotovují, což někdy i nemilé omyly zavinuje.

Při příležitosti této přičteny i zdravotní k závodům Župy Střední zaslané, kteréž níže uvádíme.

VÝSLEDEK ZÁVODŮ.

První třída družstev:

1. Plzeňský Sokol 961.5 bodů
2. Sokol Cedar Rapids 948.6 bodů
- Sokol Chicago 817.5 bodů
- Sokol Slávský 769.8 bodů

Hlavní přeborníci:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 179.2 bodů
2. Vác. Melša, Cedar Rapids 165.6 bodů
3. Mat. Kohout, Cedar Rapids 162.4 bodů
4. Jan Duha, Plzeňský Sokol 157. bodů

PŘEBORNÍCI V JEDNOTLIVÝCH ZÁVODECH.

Prostná:

1. Ant. Hynouš, Plz. Sok. 24.9 bodů
- Ant. Hejda, Plz. Sok. 24.9 bodů
- Fr. Filip, Ced. Rap. 24.9 bodů
2. Vojt. Čuchna, Plzeňský Sokol 24.8 bodů
3. Jos. Vokřál, Sokol Slávský 24.7 bodů

Hrazda:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 28.5 bodů
2. Bol. Hašek, Cedar Rapids 27.9 bodů
3. Jan Duha, Plzeňský Sokol 27.4 bodů
- Vác. Melša, Cedar Rapids 27.4 bodů

Bradla:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 29.8 bodů
2. Boh. Unger, Plzeňský Sokol 29.1 bodů
3. Vác. Melša, Cedar Rapids 28.9 bodů

Kůň na šír:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 29.3 bodů
2. Jan Duha, Plzeňský Sokol 26.4 bodů
3. Boh. Unger, Plzeňský Sokol 25.9 bodů

Kůň na díl:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 26.5 bodů
2. Vác. Melša, Cedar Rapids 25.6 bodů
3. Bol. Hašek, Cedar Rapids 25.3 bodů

Skok daleký:

1. Otto Bartoš, Sokol Chicago 15.6 bodů
2. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 14.4 bodů
- M. Kohout, Cedar Rapids 14.4 bodů
3. Vác. Melša, Cedar Rapids 13.6 bodů

Skok vysoký:

1. Stan. Rykl, Plzeňský Sokol 13.2 bodů
- M. Kohout, Cedar Rapids 13.2 bodů

2. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 12 bodů
- Vojt. Čuchna, Plzeňský Sokol 12 bodů
- Rud. Novák, Cedar Rapids 12 bodů
3. Boh. Hašek, Cedar Rapids 10.8 bodů

Skok o tyči:

1. Ant. Hejda, Plzeňský Sokol 13.8 bodů
- Stan. Rykl, Plzeňský Sokol 13.8 bodů
2. Vác. Melša, Cedar Rapids 13.2 bodů
3. Rud. Novák, Cedar Rapids 12 bodů
- Vác. Vonásek, Plzeňský Sokol 12 bodů

DRUHÁ TŘÍDA DRUŽSTEV.

1. Č. A. Sokol Manitowoc 872.9 bodů
2. T. J. S. St. Louis 847.6 bodů
3. Plzeňský Sokol 845.2 bodů
- Sokol Tábor 788.1 bodů
- Sokol Praha 725.7 bodů
- Č. A. Dělnický Sokol 694.3 bodů

Hlavní přeborníci:

1. Zdeněk Nešpor, Manitowoc 160.1 bodů
2. Fr. Bursík, St. Louis 156.7 bodů
3. Raj. Nešpor, Manitowoc 151.8 bodů
4. Lud. Otto, Plzeňský Sokol 148.2 bodů
5. Jos. Unger, Plzeňský Sokol 145.2 bodů
6. Ed. Šedivec, St. Louis 143 bodů

Přeborníci v jednotlivých závodech:

Prostná:

1. Jos. Holas, Plzeňský Sokol 25 bodů
2. Lud. Otto, Plzeňský Sokol 24.8 bodů
3. Jan Triska, St. Louis 24.6 bodů
- Ant. Kostlivý, Manitowoc 24.6 bodů

Hrazda:

1. Lud. Otto, Plzeňský Sokol 27.6 bodů
2. Jan Bursík, St. Louis 26.8 bodů
3. Jos. Řehoř, T. J. S. Praha 26.5 bodů

Bradla:

1. Lud. Otto, Plzeňský Sokol 26 bodů
2. Zdeněk Nešpor, Manitowoc 23.5 bodů
3. Fr. Vokoun, Plzeňský Sokol 23.1 bodů
- Jos. Němce, Plzeňský Sokol 23.1 bodů
- Jos. Unger, Plzeňský Sokol 23.1 bodů

Kůň na šír:

1. Fr. Bursík, St. Louis 26.3 bodů
2. Zdeněk Nešpor, Manitowoc 25.5 bodů
3. Ant. Kostlivý, Manitowoc 25.4 bodů

Kůň na díl:

1. Fr. Blažek, Sokol Tábor 24.8 bodů
2. Fr. Bursík, St. Louis 24.7 bodů
3. Jos. Unger, Plzeňský Sokol 24.5 bodů

Skok daleký:

1. Zdeněk Nešpor, Manitowoc 14 bodů
2. Fr. Blažek, Sokol Tábor 12.8 bodů
3. Jos. Unger, Plzeňský Sokol 11.6 bodů
- Fr. Bursík, St. Louis 11.6 bodů
- Jak Peroutka, Sokol Tábor 11.6 bodů

Skok vysoký:

1. Ed. Šedivec, St. Louis 14.4 bodů
- Zdeněk Nešpor, Manitowoc 14.4 bodů
2. Boř. Nešpor, Manitowoc 12.6 bodů
3. Ed. Hanzlík, Sokol Chicago 12 bodů

Skok o tyči:

1. Fr. Bursík, St. Louis 12 bodů
2. Boř. Nešpor, Manitowoc 10.8 bodů
- Zdeněk Nešpor, Manitowoc 10.8 bodů
3. Ed. Hanzlík, Sokol Chicago 10.2 bodů

TŘETÍ TRÍDA DRUŽSTEV.

1. Plzeňský Sokol.....	817.6 bodů
2. Sokol Slávský.....	745.8 bodů
3. T. J. S. St. Louis.....	740.1 bodů
T. J. S. Chicago.....	693.4 bodů
T. J. S. Čechie.....	667.4 bodů
T. J. S. Tábor.....	619.5 bodů

Hlavní přeborníci:

1. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	150.8 bodů
2. Ed. Velký, Plzeňský Sokol.....	142.3 bodů
3. Jos. Mareška, Sokol Slávský.....	139 bodů
4. Jiří Veselý, Plzeňský Sokol.....	137.9 bodů
5. Fr. Vůch, St. Louis.....	135.9 bodů
6. Vác. Zavadil, St. Louis.....	132.3 bodů

Skok daleký:

1. Jos. Mareška, Sokol Slávský.....	16 bodů
2. Jan Křišťálek, Sokol Chicago.....	12.4 bodů
3. Ed. Velký, Plzeňský Sokol.....	11.6 bodů

Skok vysoký:

1. Ed. Velký, Plzeňský Sokol.....	11.4 bodů
2. Fr. Vůch, St. Louis.....	10.8 bodů
3. Ed. Veselý, St. Louis.....	10.2 bodů
Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	10.2 bodů

Skok o tyči:

1. Ed. Velký, Plzeňský Sokol.....	10.2 bodů
2. Fr. Mareška, Sokol Slávský.....	7.8 bodů
3. Vác. Zavadil, St. Louis.....	7.2 bodů

OLYMPICKÉ HRV V ATHÉNÁCH.

Zapůjčeno laskavostí Colliers' Weekly.

Zapůjčeno laskavostí Colliers' Weekly.

Leavitt of Williams College winning the hurdles
Leavitt z Williamsovy koleje, vítěz v závodě v běhu
s překážkami.

Hahn z Milwaukee, vítěz v běhu o sto metrech.

Přeborníci v jednotlivých závodech:

Prostná:

1. Vác. Kizner, Čechie.....	24.4 bodů
2. Vác. Hubálek, Čechie.....	24.3 bodů
Jos. Tříška, St. Louis.....	24.3 bodů
3. Fr. Brych, Čechie.....	24.2 bodů
Jos. Mareška, Sokol Slávský.....	24.2 bodů

Hrazda:

1. Em. Kříž, Cedar Rapids.....	24.2 bodů
2. Jiří Veselý, Plzeňský Sokol.....	23.5 bodů
3. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	23.3 bodů

Bradla:

1. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	28 bodů
2. Jiří Veselý, Plzeňský Sokol.....	26.2 bodů
3. V. Rabiňák, Sokol Slávský.....	26 bodů

Kůň na šíř:

1. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	27 bodů
2. Fr. Vůch, St. Louis.....	21.7 bodů
3. Kar. Kašpar, Sokol Chicago.....	21.6 bodů

Kůň na díl:

1. Ed. Velký, Plzeňský Sokol.....	24.7 bodů
2. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	23.9 bodů
3. Al. Lehký, Plzeňský Sokol.....	23.7 bodů

ZÁVODY MIMORÁDNÉ.

Vzpírání 60 lb. břemene:

1. J. Švare, T. J. S. Praha.....	75krát
V. Kubalek, Čechie.....	70krát
3. V. Hruška, Cedar Rapids.....	67krát

Šplh na lanu:

1. Fr. Bursík, St. Louis.....	8 sec.
-------------------------------	--------

Trojskok:

1. Ed. Šedivec, St. Louis.....	38 stop
2. Vil. Hruška, Cedar Rapids.....	37 stop
3. Em. Kohout, Cedar Rapids.....	36.6 stop

Běh 50 yardů:

1. Jan Tříška, St. Louis.....	5 4-5 sec.
-------------------------------	------------

Běh 100 yardů:

1. Fr. Paul, Plzeňský Sokol.....	11 1-5 sec.
----------------------------------	-------------

Zdravice zaslané k závodům Župy Střední.

New York, N. Y.

Závodníkům Župy Střední!

Bratři a sestry! — Tak jak připraveni jste ku zápasu
čestnému, by český sval dobyt vavřín za práci a činnost.

svou, tak veškeré Sokolstvo česko-americké připraveno jest přijmouti hold čestný a slávu jménu českému, které zajisté získáte vystoupením Vaším, jak dříve již jste dokázali. Na zdar závodům župy Střední.

Za Výkonný Výbor Nár. Jed. Sokolské

Ferd. Martyny, starosta.

New York, N. Y.

Bujarým sokolům a sokolkám k práci dnešní přejeme mnoho zdaru a voláme naše hřimavé Na zdar!

Za župu Východní

Vinc. Vaněk, jednatel.

St. Louis, Mo.

Sledující v duchu ušlechtilý zápas junů našich, voláme všem nadšeně Na zdar!

Ústř. výbor župy Střední.

Baltimore, Md.

Bratří, necht' zdar provází Vás v zápasu bratrském.

Těl. Jed. Sok. Blesk.

Pittsburg, Pa.

U příležitosti sletu vašeho zdraví Vás bratrským Na zdar!

Slovenský Sokol.

St. Louis, Mo.

Všem sokolkám a sokolům v Chicagu hřimavé: Na zdar!

Od Sokolek ze St. Louis.

St. Louis, Mo.

V myslí vlast, smélost v srdci a v paži sílu. Stujte sokolové svorně v práci zdárné a žádný nás nerozdvojí.

Za Sokol St. Louis

Vác. Procházka.

St. Louis, Mo.

Závodům župy Střední mnoho zdaru přeje lože Karel Havlíček Jed. Táboritů.

Ermantrant, taj.

Chicago, Ill.

Bratří Sokolové!

Sokolská župa Fuegner-Tyrš přeje Vám mnoho zdaru ku dnešní Vaší slavnosti a další činnosti na poli sokolském, volá Vám bratrsky hřimavé Na zdar!

Ant. Žák, taj.

Kar. Raiman, starosta.

Cedar Rapids, Ia.

Lví silou k metě společné.

Milvoj Hašek.

Cedar Rapids, Ia.

Závodům župy Střední mnoho zdaru přejem. Pozdrav našim i všem druhým závodníkům.

T. J. Sokol Tyrš C. R.

St. Louis, Mo.

Střídmost, vytrvalost a síla v ocelových pažích dobudou čestných výsledků při závodech Vašich. Na zdar všem závodníkům.

J. Kučera.

PROČ MÁME CVIČIT MY A PROČ KÁŇATA?

(Psáno pro slavnostní číslo "Slovenského Sokola" na oslavu desítiletí oné jednoty.)

Chceme-li, aby tělo naše před nemocemi a smrtí předčasnou chráněno bylo, abychom byli zcela zdraví a silní, chceme-li, aby mysl naše byla činnou a čilou, musíme se v životě svém

dle toho zaříditi a těla svého i mysle své dbáti, dle toho v jakém žijeme prostředí, za jakých poměrů a jaké jsou naše práce vůbec.

Jestli zaměstnání nedovoluje nám dosti pohybu, zjednáme si jej evičením těla i mysle své, jestli ale práce naše přílišná, postaráme se o pohyby údů našich takové, aby vyrovnalo se a osvěžením těla bylo našemu, evičení soustavné, jež mezery pohyby svalů jednotlivých při práci by jaksi pravidlovalo. Tak zachovává se tělo naše v životu a zdraví, svalstvo veškeré se tuží a mysl často na výkony různé upnutá se bystří. Tak sílí tělo a silné tělo spíše vzdoruje chorobám a nákazám, nežli tělo slabé, zlenivělé, aneb schoulostivělé.

Napsali jsme kdys, že má-li tělo být zdravé a silné, potřebuje hojnost látek výživných, jež obnovují krev, potřebuje ovšem pokrmů a nápoje, však jakékoliv nestřídme přecpávání a přelívání uškodilo by a uškodí nestřídmost ve všem. Potrava jest zpracována v zažívacím ústrojí těla a přechází v náležitě podobě v krev, jež rozvádí potřebné částě jednotlivým částem těla. Kde jest tělo zaměstnáno častěji, vydatnější jeví se pohyb, tam přichází potrava více, krev se tam valí, tkaně tuhnou a nové se tvoří i sílí. Při svalectech toho nejlépe viděti lze a častým jich napínáním zrychlený koloběh krve tělocvikem snadno pozorovati se dá. Také kosti vlivem tělocviku tuhnou a dýchadla při tělocviku lepší poskytují rozedmu, lépe pomohou odváděti látky škodlivé z těla, ano evičili-li se zvláště na zdravém vzduchu a v místnostech čistých, dobře větraných, vyměšování veškeré děje se rychleji a ústrojí odváděcí jest rovněž zdravé, tak že vznik mnohých chorob se zabrání, ba co více, nervy v celých svých skupinách spolu se skupinami svalů pracují a soustavným evičením se osvěžují, volným pohybem osvěžují. A když nervy se osvěží a mozek sílí a to právě v té chvíli, když na příklad duševní práci byl seslaben, svalstvo těla věnovalo se tuhému pohybu a výkonům tělocvičným. I tu platí, čím jest pohyb krve rychlejší, tím rychleji se děje výměna látek, to jest dodávání potravy a odvádění škodlivin v těle dospělém ženy i muže a tu jestli rychlé dodávání potravy jest nad míru důležité tělu dospělému, jest tak tím spíše při těle dětském, které teprve roste. Tu jest zcela jasno, že pohybem zrychlený oběh krve přispívá ku zvýšení dodávky potravy, a té když jest dosti, tělo lépe roste, sílí i utužuje se rychleji.

Pro nás tedy znamená posila těla lepší a jistější zdraví a tu jsme-li zdraví v tom životě našem, čili ve stálém tom boji o existenci, se jaksi uschopňujeme a stoupáme na roveň se všemi těmi, kdož silní jsou. Po stránce praktické znamená, že v soutěži v práci tělesné i mysle volné, stavíme se na úroveň s lidmi národností jiných a s nimi pokračujeme musíme starati se i o výchovu své mládeže, výchovu takovou, aby požívala nejen úplného zdraví a tak těšiti se mohla životu, ale aby i v charakteru svém byla naší, byla mužnou, přímou, hrdou na původ svůj a poctivou i mravnou v každém směru. Nejen tedy my, ale i ti naši po nás musí býti sokoly, musí evičit, pracovat a na prospěch celku se namáhat. — Vždyť právě v tom našem dorostu jen hledati lze nám pramen členstva našeho, členstva spolků našich veškerých. Co sami jsme na sobě zmeškali, necht' nahradíme na dorostu svém, nedejme zahynouti mu v kruzích cizích, ale nezdolně a vytrvale pracujíc, přičiňmež se všude o jeho ochranu, posilnění a uzdravení. Vzpomeňmež slov Tyršových: "Kdo nejde ku předu, zůstane zpět ve světě, jenž usilovně v před se ubírá, že kde jest stanutí, tam jest smrt, že jen ruchem žijeme."

Dnes po desíti letech práce sokolské pak ruch ten se jeví. Nejevili se tak, jak by býti mohlo, ba mělo, není nám rozsuzovati. Víme, že potřebujeme evičitelů odborně vzdělaných, víme, že evičiti nutno ve všech sborech našich i od-

borech žen a dívek našich, víme, že ještě mnohemu se učití musíme, cheeme-li býti opravdovými sokoly, ale víme také, že oko každého upřímného sokola se zálibou bude patřiti na bujnou mládež našich Sokolen, na příští to bojovníky sokolské, tam kde plná tělocvična káňat, neboť i tam bez bázně možno hleděti třeba v nové vlasti této a v cizím prostředí za různých poměrů v budoucnost nejen našeho Sokolstva, ale i všech spolků slovenských vůbec. Ano, vždyť my právě výchovou a utužením té mládeže naší v tělocvičné škole i škole slovenské dokážeme, že zájem o nás sami a naše zachování v zemi této neochabnul, že ochabnouti nesmí. Věnujme našim káňatům nejlepší síly evičitelské, dejme jim příležitost naučiti se číst a psát slovensky, znát dějiny té ubohé naší Slovače, dejme jim příležitost změřiti síly své, upoutejme je na kruh náš, dejme jim příležitost ku vzdělání se a poučení, obětujeme pro ně vše — a věrte, bratři i sestry, že budou to hřivny, které nám budou vráceny ve členstvu z dorostu vypěstovaného. "Člen, který od mládi srostl se Sokolstvem", praví Dr. Šavřda, "ten nám tak snadno z tělocvičny neprehá a my pak nebudeme nuceni rozmnožovati řady naše lidmi, kteří vstupují do Sokola ze všech možných příčin, jen ne z přesvědčení."

Již veliký učitel národů, Jan Amos Komenský, napsal o stromku pěstování slova: "Provívání také musí mít strom a oběrstvování větrem, deštěm, mrazem, sic bez toho mdlí a chřadne; nébrž postavil-li by strůmek a bylinu někam, kde by ho vítr docházeti nemohl, nebo v teple ustavičném, zatehne se a uvadne. Týmž způsobem lidskému tělu oběrstvování potřebí, a to procházením, probíháním, pracemi, hrami a jakýmkoli těla pohybováním a evičením."

Ostatně z důstatek jest známo, že ten, kdo pánem jest sil svého těla utuženého, také jinak se vypracuje v mysl své, nabývá rovnováhy v názorech svých myšlenkových se soustavným pokrokem svalů těla svého. Tak jako může opanovati a v pohyb uváděti dle vlastní vůle své každý jednotlivý sval zvláštním nervem vedený od hlavního ústředí mozečného, tak častým, pravidelným a soustavným bystřením toho druhu myšlenková hbitost a schopnost se zveličuje a tím rozumnější nazírání na vše kol se dostavuje. Rozhodnější, ustálenější a pevné jsou pak myšlenky evičícího a sokol pravým jest mužem, pěstujet' tak i vůli pevnou a pevný charakter. Obvykle ti, kdož neevičí, jsou nejen chabého těla, ale i vrtkavých povah, o ráznosti a o vlastním rozumování a nazírání nikde ani potuchy, ale spíše podlosti, slabosti a bezcharakternosti holdují, jakž v životě našem národním, žel tak často vidíme na těch našich, kdož zvláště živilům zpátečnickým pracují, abychom tak děli, do ruky.

A k tomu všemu pojí se u nás dobrovolná kázeň, nikoliv kaprálství nějaké, ale pořádek úplný ve evičeních našich i správě jednotlivých sborů sokolských, které přijavše za heslo své "vývinem těla i ducha k svobodě, rovnosti a bratrství", stojí a snaží se býti jako pokrokové v čele každé práce národní, každé práce přímo týkající se Slovače, at' již zde či ve vlasti staré, každé společné práce Slovanstva veškerého a slovanského Sokolstva pak zvláště.

Jako to tělo veliké veškerého Slovanstva potřebuje utužení v každém údu svém, tak i my evičíme bez rozdílu co možná každý sval těla svého, nejsouce nikterak v ohledu tom jednostrannými, jakž třeba ve sportu a pouhé atletice se děje a proto, že děje se tak podle soustavy našich průkopníků nejlepších, přijímáme dnes do pořadu práce své vše, co moderní a vhodné, jak pro nás, tak ženy naše i dorost, zvláště mnohé hry, evičení nová, evičení kroků a nových prostných, evičení zvláštních a p. vedle všech evičení na nářadí různém — konáme jednoduše svou povinnost.

Jaký krásný jest úkol Sokolstva, úkol výchovný! Tuhá čeká nás práce, ale té lekati se nesmíme a kdyby ještě více

bylo příkoří zpátečníků a nepochopení těch, o jejichž a všech nás dobro usilujeme.

Nyní víme, proč máme evičit my, každý člověk Slovák, ženy i mužové, proč evičit mají naše káňata bez rozdílu pohlaví, tak jako víme, jak daleká a obtížná jest dráha naše, zejména v zemi, kde do nedávna předmětem byli jsme jen předsudku. Však tam na konci té dráhy kyne věnec přebornický, věnec sokolský, uvitý ze samých lístků lípy slovanské, toho velikého stromu, pod nimž necht' všichni synové Slávy se sejdou, každý náš jedinec, každý náš sbor, jdoucí k metě nejvyšší — práci za volnost a bratrství vývinem mysle volné i těla silného! Tam necht' všichni se sejdeme, muži a ženy právě, paží mohutných a hrudi pevné, tam kde síla se násobí, když všech nás v jeden nepřelomný Svaz se pojí.

Tož tedy k práci a dílu na mnohá další leta, na vlastní naše zachování.

O FUEGNEROVI.

Z pozůstalosti pí. Lindy Zdrůbkové, v Chicagu zesnulé, veliké příznivkyně Sokolstva a pracovnice národní.

Přednáška, již paní ta měla r. 1883 v bývalé
Těl. Jed. Sokol, na Taylor ulici.

Sokolové! Oslavujte dnes památku prvního velezasloužilého náčelníka českého, pražského Sokola, zakladatele jeho a bratra vašeho, vzoru nejlepšího, sokola Jindřicha Fuegnera!

Sokolové, jsouc snad jediná mezi Vámi zde, jež ještě z dob dětských znala Fuegnera osobně, byla jsem požádána, abych něco z upomínek svých o něm Vám vyprávěla . . .

Jest to obtížný úkol pro mne, neb co bych mohla já žena, stojící tak zcela mimo kruh Váš povídati Vám sokolům o zásluhách nejpřednějšího starosty sokola Jindřicha Fuegnera, jemuž co do schopnosti vedení, schopnosti odborné s čestností povahy, pílí a chováním příkladně junáckým, bezúhonným a povinností na se vzatým vyhovějším nanejvýš, sotva hned bude rovného?

Pamatuji se dobře na toho muže velkodušného a na jeho rodinu, ač byla jsem tehdy ještě drobná děvče i nemohla jsem býti tudíž zasvěcena ve společenské aneb rodinné jeho poměry. V ty nejlépe zasvěcen byl přítel a ctitel Fuegnerův sokol Dr. Mir. Tyrš. On poznal v něm člověka neobyčejného, jenž na každého rozhodný dojem učinil. Bylť Fuegner mužem nevšedním, v mnohém ohledu od mnohých se lišícím.

Již i zevnějškem svým Fuegner vynikal. Vysoká, štíhlá a přec mohutná postava jeho poněkud ku předu nakloněná byla elegantní, tvář pravidelná a v mladších letech přímo dojemně krásná. Kadeřavé vlasy barvy světlolohné a oči veliké modrošedé s výrazem neobyčejné dobroty.

Krásný, táhlý nos a krátký, světlý plnovous vroubil uslechtilou a zajímavou jeho tvář. Řeč jeho byla poutavá vždy a hlas jeho moený, zde protkána vtípem, tam vřelá, horlivá a nadšená, srdečná a po případě i hněvivá.

Myšlenky jeho byly zvláštní, původní, úsudek bystrý, někdy jakoby výstřední. I kroj jeho měl cos zvláštního do sebe, leč v tom ohledu asi bylo málo výběru.

Sám v počátcích svých Fuegner jen v německých byl kruzích, ano i německé řídil závody, jako sklad zboží soukeného z továrny Jana Liebiga. Však v té době od roku 1850 probouzel se již všude snaha národní činnosti a ruchu a všude poznáhl jeví se buditelé, již o lidu svého zachování na poli práce národního uvědomování se činili a třeba jazykem německým mluvíce, pojednou česky cítili, ano i ti českými chtěli být, kdož podle jmen i z rodů německých pocházeti se zdáli v Čechách přebývajíce a v různých odborech působíce. Nový nastal ruch a nový život poznáhl a v tom čilém ruchu ani Fuegner nescházel, pomalu si přiznal pro vrstvy lidu veškeré uvědomuje.

Dne 10. září 1853 pojal Fuegner za chot' sl. Kateřinu Tureckou, jednu z nejstarších deer soukromníka Tureckého, velikého nepřítele všeho co bylo českého, jenž mimo straného domu s velikým nádvořím a rozsáhlou zahradou vlastnil ještě řadu krásných deer, jimž však od mnoha roků chyběla matka, kterouž nahrazovala dle možnosti aspoň poněkud francouzská vychovatelka, kdežto literárního vzdělání dostalo se jim od různých učitelů. Deery Tureckého byly dámy velikého světa, bohatství již tehdy imponovalo třeba jen na pohled. Byly vyrostlé v přepychu, však vzor pověstné jejich kráse, těžko se sdávaly, neboť ve skutečnosti vynášelo se to, nač ženichové nejvíce hledí — že totiž věna jejich byla poměrně nepatrná.

Paní Fuegnerová byla třetí deerou provdanou, ostatní větší část jich, ať dospělých již, žily dále v domě starého již a konečně chorobného a mrzutého otce. Turecký nedal rád deeru svou Fuegnerovi, kterýž nebyl ani vysokým úředníkem, nýbrž pouhým obchodníkem — jenže nebylo mnoho jiných opravdových nápadníků. Fuegner měl zjev imponující, miloval dceru jeho a ona jej a jelikož věno nebylo u tohoto muže celého věci nejhlavnější, stala se ideálně krásná Kateřina Turecká chotí Fuegnerovou.

V době té se Fuegner změnil, nastavší ruch národní a snah upřímných, českých i jeho se zmocnil, ba měrou větší jiných. A tak stal se z německy mluvícího muže Čech, Čech s tělem i s duší. Mnozí nechápali tuto změnu, neboť byla příliš náhlá. Též tehán jeho, v jehož očí Fuegner nabýval ceny, co se byl stal fideitem pojišťovací společnosti Nuovy, nechal se unést nevolí proti němu, nazvav jej etizádostivcem, jenž nemoha povznést se prý mezi svými, vrhl se na stranu protivnou. A tak v rodině Tureckých a jich veliké kruhy známých se mu posmívali, paní jeho domlouvali, aby vlivem svým bojovala proti této směšnosti. Ale paní ta, jejíž čeština sotva z několika tučtů českých slov sestávala, anat' byla německy vychována, snášela ne jen všechny úšklebky, ale začala se pilně učit češtině.

Pamatuji se jednou, bylo to o tak zvaném hoďu božím vánočním, nevím zrovna kterého roku, kdy o říčním jsem se přesvědčila a sama podivila, znaje nejlépe, co učiti jsme se tehdy musely. A věru nenašla jsem se, že po 25 letech v Americe budu sokolům vyprávěti o Fuegnerovi, kterýž té doby nebyl ještě sokolem. Tehdy oclla jsem se v elegantním obydlím pokojí a spatřila u stolu sedící paní Fuegnerovu. Táž před sebou rozloženy měla knihy nějaké a podle ní seděl Fuegner a hle, jakž záhy jsem poznala, dával ji lekce v jazyku českém, jemuž nyní již zcela holdoval a krásy jeho sám se znáti naučil.

Renata tehdy asi dvouletá deeruška stála u otce opřena jsoe o jeho kolena, malou ručkou oklubávala veliký kámen v jeho prstenu, tu zase řetízkem od otcova hodinek sobě pohrávala.

Byl tklivý to obraz domácí spokojenosti.

Neměla jsem tehdy ještě žádného pravého pojmu o věcech, poměrech a celém svém okolí vůbec, ale tolik přece jen jsem si již pomyslet dovedla, jak by to bylo krásné, kdyby každé dítě mělo tak pěkného tatínka a tak hezkou a dobrou maminku . . .

Nadešla doba, kdy Fuegner náhodou na venkově sešel se s Tyršem. Poznali se a přilnuli k sobě přátelstvím, jež vreholilo v porozumění, že lidu spása jen v tom spočívá, když utuží se na těle i v mysli, aby tím spíše nepříteli silou se rovnaje, soutěžit mohl o to bytí své. Tak nadešel počátek roku 1861, kdy udály se v Praze věci, jež na skutečném myšlénky, Fuegnerem a Tyršem již déle chované — založiti český spolek tělocvičný, mely vliv rozhodný. Němci chtěli mít tělocvičný ústav utrakvistický, sbírali podpisy i přispěvky, Čechové se vzepěli, třeba tvrdilo se, že český ústav v Praze udržeti nelze a již 17. prosince 1861 měli své

stanovy a žádost k místodržitelství o povolení české tělocvičny. Tu Fuegner duší byl veškeré práce a dne 27. ledna 1862 dočkal se spolu s druhy svými, že povolení úřední došlo. Měsíc na to prvá byla valná hromada a Fuegner zvolen prvním starostou "Tělocvičného spolku Sokol", jakž Dr. E. Tonner byl navrhl. A byl to Fuegner, který, když se evičiti nemohlo v různých místnostech zakoupil 5. května 1863 pozemek na stavbu vlastní a první Sokolny české.

Ký div, že tu již německé jeho známosti řídly, že v domácnosti jeho zavládl také nový ruch a nový duch. Z paní Fuegnerové stala se Češka jako dříve bývala Němkyní. — Když Fuegner, jako starosta prvý, oblekl stejnokroj sokolský a krácel v čele průvodu za zvuků bouřlivé kapely sokolské ulicemi města na místo výletní, tu rozhořčení starých Tureckého a jeho přátel dostoupilo vrchole.

Nebyl již Fuegner u něho pouze ctižádostivcem, byl to pudivitr, komediant, byl to fantast, slovem člověk nanejvýš směšný, kterému i v jisté době přístup do domu svého pan tehán zakázal.

Zloba pana Tureckého netrvala dlouho, neboť krutá ruka smrti, příliš záhy vyrvala šlechtěného muže z lůna rodiny, z kruhu mnohých přátel, zemřel Fuegner 15. listopadu 1865 po krátké nemoci, zanechav po sobě mladou ještě vdovu v žalu neskonalem a drobného sirotka, mimo celé ty řady osiřelých bratří — sokolů . . .

Jak blahoplné bylo to celé jeho žití!

Sokolové, jsou bolné ty vzpomínky okamžiků jeho posledních a přece posud žijí v mysli mé. Proto také přidružila jsem se k Vám, abych s Vámi vespolek světila památku vzácného muže a sokola, jenž za blahodárné působení, vědom si na se vzatých povinností svých, vždy na zřeteli měl utužení lidu svého a povznesení, nehledaje "ni zisk, ni slávu!" Proto ale sláva budiž jen památce Fuegnerově a pomník její v srdcích Sokolstva a lidu našeho dobré vůle!

HAVLÍČKŮV "SLOVAN".

R. 1851.—Číslo 7.

Republiky americké.

Nic snad není tak velice poučné v politickém ohledu, nic nemůže zrak občana tak dobře vyjasniti, jako dobré povážení o vzniku a nynějším stavu těch kterých republik amerických. Jako jest ve všem zkušenost hlavní základ moudrosti, tak i zde zkušenost pozorovaná na jiných uči nás, kterak se sami zachovati, čeho se varovati, co násle dovati máme. Ve článku svém "Revoluce" zmínili jsme se o znamenitém rozdílu mezi republikou Sev. Amerického Soustátí a ostatními americkými republikami a nyní chceme tedy podrobně tento rozdíl jakožto jasný obraz před oči čtenářstva postaviti.

Kdybychom měli v české literatuře spisy, jednající o dějinách rozličných zemí a národů, mohli bychom nyní velmi krátce jenom čtenářstvo upozorniti na tyto rozdíly mezi severními a jižními republikami v Americe, a hned z toho další své úsudky vyváděti. Bohužel! ale jest pole cestopisu a národopisu, jakož i cizonárodní historie (věci, které přece nejvíce otvírají zrak ducha a zakládají pravou osvětu) v naší literatuře tak posud slabě vzděláno, že nemůžeme mysliti aby čtenářové pouze jen po česku čítající mohli míti dobré ponětí o dějinách a nynějším stavu těchto zemí a národů. Proto se musíme tuto vynasnažiti, abychom pro tuto část našeho čtenářstva zde pokud to v krátkosti možná sestavili obraz jasný o nynějším stavu a o dějinách těchto krajů.

Když asi před 400 lety Amerika od Evropanů vynalezena byla, nemohl si nikdo pomysleti, že převýší časem svým osvětou a mocí Evropu a že bude vládnouti světem, což nyní již skoro jest nepochybné. Tenkrát nevěděli Špa-

nežlové a Portugézové Ameriky své nikterak jinak použití nežli co bání stříbrných, zlatých a diamantových. Celá Evropa divila se hojnosti drahých kovů, vydobývaných v Americe a záviděla Španělům a Portugézům jich bohatství. Ta stránka, která právě měla časem svým Ameriku učiniti (a také již nyní učinila) znamenitou a mocnou, ta nebyla tenkrát a dlouhý čas pro samý lesk stříbra a zlata ani povšimnuta. Běh k Evropě nejbližší, východní část severní Ameriky, neposkytující žádné hromady zlata a stříbra, neoplývající žádným bohatstvím hledaných a drahých rostlin, nýbrž pokrytý pošmournými pralesy, za to ale s půdou kyprou, nevyžitou a úrodnou, tato země stala se brzy útočištěm lidí poctivých a pilných, svobody milovných, v Evropě pro viru svou a pro politické náhledy pronásledovaných. Tito lidé nebyli téžaví a líní dobrodruhové, hledající v Americe lehkým a nepoctivým způsobem: 1) zbohatnutí, aby pak jmění lehkým způsobem ne svým přičiněním, nýbrž na újmu jiných nabytého v lenosti užiti a protráviti mohli, kteréhožto druhu byli skoro všichni kolonisté; 2) ve španělsko-amerických zemích. Kolonisté v severní Americe byli z největší části lid pracovitý, mírný, přičinlivý, pokroku a svobody milovný, oni přišli vzdělávat půdu úrodnou a těžiti z ní nevyvážitelné poklady lidského důmyslu a přičinění, kteréžto mají svou stálou, vždy se opětujiící cenu, kdežto bání drahých kovů jednou vyvážené, zůstanou pouze bolestnou upomínkou na někdejší lehece nabyté a lehece pozbyté bohatství.

Pro kratší vyjádření budeme vždy jen činiti rozdíl mezi anglickými a španělskými koloniemi, ačkoli toto vyjádření není zcela určité. Nebot' tak jako nynější Severo-americké Soustátí není celé od Angličanů kolonizované, nýbrž z části od Francouzů a Španělů atd., tak také zase ostatní jižní země Ameriky nejsou kolonizované jenom od Španělů, nýbrž také od Portugalů, atd. Přece však jsou nynější Sev.-amer. Soustátí hlavně kolonie anglické a všechno v nich nese na sobě hlavní ráz anglický, kterýžto jazyk také v nich jest vůbec panující; kdežto zas ostatní republiky, jako: Mexikánské soustátí, Centro-Amerika, Columbia (Venezuela, N. Granada, Ecuador), Peru, Bolivia, Chile, La Plate (Argentinská republika), Paraguay, Uruguay povstaly ze země od Španělů osazených a kolonizovaných, ve kterých nejen španělský jazyk, nýbrž i všeliké španělské obyčeje a vlastnosti jsou obyčejné. Vůbec musíme znamenati, že tyto dva národové, totiž Španělové a Angličané největší vliv měli na Ameriku, což se lehece vysvětluje tím, že oba byli panovníci na moři. Španělové totiž za časů nalezání Ameriky, a potom po úpadku jejich moei Angličané, co vítězové nad jejich loďstvem a dědicové jejich mořského panství, které až po dnes v rukou mají. V celku se může říci, že vliv španělský byl zlým živlem a vliv anglický dobrým živlem v Americe.

Jádro nynější republiky Severo-americké Spojené Obce (čili Soustátí) zvané byly tedy anglické kolonie v Sev. Americe. Tyto osady počaly vznikat v těch dobách, kdežto v Anglicku samém panovaly politické boje o ústavní a náboženskou svobodu, a strany i osoby v Anglicku pronásledované hledaly útočiště své a pokoj v obširných pustinách Sev. Ameriky. Později, když se již Angličané stali pilnou námořní mocností se svobodnou a pojištěnou ústavou a počaly do-

ma valně se zvelebovati v průmyslu a obchodu, tím více obracela se pozornost jejich na osazení cizích zemí, jmenovitě amerických, a neohlížeje se pouze po lesku zlata a stříbra, lehece pomíjejícího, poznali již velmi brzy důležitost zemí úrodných v Sev. Americe, poskytujících jim hojnost plodin zemských, každoročně a stále se opakujících a výnos svůj skrze průmysl zvětšujících. Nesmí se ostatně mysliti, že by zřízení a vláda těchto anglických kolonií byla bývala tak špatná, aby byly měly nevyhnutelnou příčinu k revoluci. Naopak, jest jisto, že ku př. my bychom se nyní za příliš št'astné pokládali mohli, kdybychom již měli tak právní a svobodné zřízení a tolik samosprávy, jako ji měli tyto anglické kolonie v Americe již před 100 lety! Velmi vznešení státníci angličtí, jako ku př. starší Pitt v jedné své r. 1765 v anglickém sněmu držené řeči, uznávali že sice má Anglie právo suverenity nad koloniemi, ale daně že jim nesmí žádné libovolně ukládati, a že jen oni sami mají ve svých sněmích určovati si velikost daní svých, nebot' daně, že jsou jen dobrovolné svolení lidu. Náhled, který jak všichni víme a cítíme, ještě ani u nás nevešel do skutečnosti, nýbrž posud na papíře mezi sliby pohozený leží!

Hlavní příčiny k povstání proti anglické vládě byly předně již zakořeněná nechuť obyvatelstva, povstaleho velkou částí z lidí v Anglicku nespokojených (nejvíce jest Irčanů a Skotů) a se svou nechuť se již v Americe usadivších. Nebot' jest hlavní ráz obyvatelů této republiky, že ačkoli sami anglicky mluví, přece velikou zášť chovají k Angličanům vlastním, totiž k občanům království anglického. Za druhé ale počala též anglická vláda příliš soběcky pro království a macešsky pro kolonie zneužívatí obchodních a celních ustanovení, tak jako by obyvatelé kolonií nebyli sami pro sebe na světě, nýbrž jen pro obohacení Anglicka samého. Konečně počala vláda i libovolně ukládati jim daně, což se v Anglicku samém nikdy nesměla opovážit, a což se hlavně přičilo jejich občanskému citu svobody, nezvyklému jiné daně platiti, než ty, které jejich domácí sněm uzavřel a povolil.

To všechno byly příčiny nespokojenosti a nejbližší zámlínka k samému hmotnému odporu a povstání bylo clo z čaje. V přístavu města Bostonu shromáždilo se množství lidu, umínivší si raději čaj na korábích přivezený do moře naházeti, nežli se tomuto clu libovolnému podrobiti, což také provedli, aniž se mohlo vypátrati, kteří byli podnikatelé tohoto činu. To byl začátek jedné z nejdůležitějších revolucí a v následcích na dějiny světa snad nejdůležitějších revolucí, při které sice neteklo mnoho krve, ale za to tím více objevilo občanské dospělé mysli vlastenectví a svornosti, při které se ukázalo tolik šlechtetných a vlasteneckých mužů, z kterých mnohé až posud etí a vždy bude etí celý svět.

(Dokončení.)

Z NAŠICH KRUHŮ.

Hlídka domácí.

— U vojska Spojených Států byla zrušena své doby tak zvaná kantina, kde vojáci za levný peníz mohli si koupit dobré občerstvení a pod. Kantina na nátlak živlů zpátečnických byla zrušena a od té doby bylo občerství a různé z toho vycházející nepořádky na denním pořádku. Obmezování osobní svobody vojáka se tedy nevyplatilo a samy vojenské kruhy toho přiznávají a do kázně si stěžují. Němečtí turneři na mimořádném zasedání Severo-německého Bundu přijali usnesení a poslali senátu, aby kantinu v zájmu dobra a pořádku u vojska opět zařídili. K protestům a projevům podobným my sokolové vždy přidati bychom se měli.

— Naši v New Yorku pořádají kurs a pro Župu Západní rovněž již náležité kroky se staly. Není pochyby, že takovouto prací účinnou na vzdělání se eviitelně prospěje se

1) Totiž utiskováním tamnějších pokojných obyvatelů Indiánů, z kterých nadělali bídných otroků, aby jim z bání stříbro a zlato dobývali, a kterým konečně tyto Španělové a Portugézové, slavící se svou katolickou pravověrností i důstojností lidskou upírali, vydávající je jen za druh opie.

2) Kolonisté — lidé v zemích cizích se osazující a vzdělávající; kolonie země v cizině nabytá a svým lidem osazená odtud ku př. anglické kolonie v Africe, v Americe, atd.

celku co nejvíce. Jestli stesk který oprávněn, tož jest to dojistá onen, že cvičitelských sil máme po skrovnu, ba jsou tu i síly u těch kterých sborů, jež na příklad oboovali kursu chicagskému a dnes pohodlně a jistě nedělají ničeho. Ano, jsou mnozí, již zdají se hledati v tom jakýsi druh hrdivství, když z uražené ješitnosti se sebe svrhnu povinnost a posupně se dívají z dále a mají radost, že to či ono novým činovníkům se nedaří.

— Již několikrát poukázali jsme na to, aby do sborů přijímalo se členstvo pouze dobré jakosti, že počet členstva, aneb i celých sborů neznamená vlastně nic. Práce, tot' hlavní! Jenže hned zase dopouštíme se chyby, že do této práce voliváme namnoze prázdné mluvky, o kterých nemáme často ani dosti času se přesvědčiti co jsou zač, aneb práci ponecháváme stále jen jednomu rukou sil starších a osvědčených sie, ale znavených. A tak se stává, že mnohdy i u sborů silnějších jen stále se stejnými jmény se setkáváme, že jen několik činovníků se činí a druzí přijdouce k hotovému jen kritizovati dovedou, aneb všemu co jest americké a dle poměrů zdejších přispůsobené se vysmívají.

— To společné ubytování jest sice náramně krásná věc na pohled, ale ve skutečnosti, jakž poznali jsme znovu v Chicagu, nejen pro dotyčný sbor mnohou námahou, někdy i škodou, ale pro borce, již si rádi odpočinou, velice nepraktické, ne-li více. Vítězové obyčejně mají radost — nezazlíváme jim ji nikterak — nevitězové a hosté však chtít spát, zejména, když již je k ránu. O nápodobení bouřky, deště a krupobití nikdo o třetí hodině ranní nestojí a tím méně o zpěv. Víme o čem mluvíme, zakusili jsme sami, jako víme, že podruhé půjdeme raději na hotel. Pohostinnosti bratří chicagských všechna čest, jakož i různým těch jejich opatřením. V St. Louisu viděli jsme pravý tanec Indianů, v Chicagu pak ještě trochu víc.

— Slovanská Lípa ztratila minule opět dobrého člena. Byl to Fr. Veselý, kapelník a osobní přítel náš. Týž patřil již k Č. A. S. Byl bodrý a veselý to muž, jenž odešel sotva mu bylo let 56. Pozůstalé rodině patří naše soustrast.

— Všude kde v poslední době pořádala se veřejná našich sborů, aneb sborů druhých dvou jednot, lid jevil o práci sokolskou opravdový zájem a účastenství bylo jen pěkné. O závodech Župy Střední přišlo lidu dost a totéž lze očekávat i s plnou jistotou i o vystoupení našich o mimořádných závodech v New Yorku a státních v South Omaze.

— V San Francisku o život přišel při zemětřesení a pak nastávším ohněm br. Fr. Procházka. Tělo jeho nalezeno bylo ve čtvrtek, dne 31. května v troskách na Washington a Battery ulici, kde býval zaměstnán. Byl 24letý a ženat. V San Francisku dlel asi 3 leta, kamž přijel z Chicaga. Pocházel z Velkého Zdrnce ze Slovinska, kde jsou jeho rodiče. Čest budiž jeho památce!

— Čeští veslaři v New Yorku dosáhli dvou cen ve výročních závodech na řece Harlem. Rozumí se, že br. Fr. Veselý byl opět s nimi.

— Br. J. Rosický z Omahy, Neb., a br. Jos. Kozlovský ze Cedar Rapids, Ia., odjeli na návštěvu do vlasti staré. Oba jsou činovníci v řadách našich známí.

— D. A. S. v New Yorku zakoupil šest lotů, kde budouvati hodlá vlastní Sokolnu. Loty nalezájí se tři na vých. 73. ulici, a tři na 72. ul. Na plánech prý se již pracuje.

— V některých sborech našich den neodvislosti 4. července slaví se výlety a jinak, kdežto bratři naši slovenští měli letos oslavu daleko významnější. Měli prvý slet na památku jednoty své desíletí a to v okolí Pittsburgu. Na pořadu byla cvičení prostná a jiná a řeči příležitostní. Také sokolky slovenské tu byly. Orgán jejich "Slovenský Sokol" vyšel ve slavnostním hávu. V listě byl článek náš a co hlavněho i pochod "Pozdrav Slovači", složený bratrem naším Q. A. Novotným z Ely, Ia. Po desíti letech bratři naši

Slováci předstoupili před širší veřejnost, aby dokázali, seč věc naše sokolská, věc naše výchovná. Jako my v počátcích našich s mnohými měli co zápasiti předsudky, tak bylo i s bratry Slováky a dnes — dnes jeví se již ty výsledky. I u nich poznal se úkol náš nejdůležitější — tělocvik a jeho pěstování u muže, mládeže, i ženy slovenské. Těšíme se, že bude nám lze přinést i o události této zprávy podobné a blahopřejeme bratřím našim, dobře věduce, jak každé povzbuzení lidu prospívá a jak sílí. Na zdar!

— Náš V. V. N. J. S. usnesl se poslati z pořadatelstva listu našeho vhodnou zdravoti mezinárodnímu kongresu Volné Myšlenky, jakž odbývá se v Buenos Ayres v Argentině.

— Pokud jsme se z tisku denního dozvěděli, pořádaly mnohé sbory naše tryzny Husovy, jako opět byly mnohé u nichž toho trochu poučení, povzbuzení k práci a činnosti mysle, jakoby již nebylo ani třeba, jakoby ty mysle nemusely se více namáhat. Či snad nemohou se namáhat? Dne 29. t. m. připadá památka Havlíčkova. Nezapomeňte nikdež ve sborech a postarejte se o uctění tohoto velikána aspoň příspěvkem na pomník jeho v Chicagu.

— Br. Voska v "Besíde Sokolské" mluví o úkolech D. A. S. oproti práci a zásadám sborů našich, praví mezi jiným toto: "Aby bylo jasno i tam, kde snad nebyl doposud rozdíl mezi Těl. Jed. Sokol a Děln. Amer. Sokolem vystižen, nebude z místa, když úplně klidně řekneme si na tomto místě, co každý už dávno mohl vědět, ale co uvědomit si mnohý vzpírá se. Zásady Těl. Jed. Sokol a zásady Děln. Am. Sokola nejsou totožné, jak pisatel uvádí, ba ani snahy nejsou totožné. Jedno však jest jisto, že zásady, programu i snažení Těl. Jed. Sokol, jest částí zásad programu, a snažení Děln. Amer. Sokolů — ale pouze částí jenom, neboť vše to jest u Děln. Amer. Sokola rozšířenější, širší. A jediné v tom jest rozdílu mezi námi. Co na jedné straně úzké a těsné ohraničení programu znemožňuje rozmach a rozšíření snah, jest na straně druhé pole zásad a programu široké, volné bez hranic — dovolující rozeznání se — vzlet a uplatnění rozmachu."

— Výsledek hlasování ve sborech D. A. S. ohledně Svazu jest věci zcela příznivý. Z 15 sborů hlasovalo sborů deset a ty jsou pro spojení po stránce technické, čili pro návrh br. Čermáka, pro Chicago jako místo sjezdu, kdežto výlohy hraditi se mají na rozpočet. Ústřední Jednota vyslovila zároveň dojistu jen oprávněné přání, aby také samostatné odbory žen byly zastoupeny. Jak vidět jednota D. A. S. jest prvá, jež svůj souhlas se Svazem oznámila a na nás nyní bude, abychom přikročili ihned ku pracem přípravným, jakmile i výsledky z druhých dvou jednot známy budou. Věc jest důležitá a měla by se rozhodně skoncovati před tím, než snad družstva naše do Čech pojedou, tak abychom zavítali tam všichni pod jednou korouhví a snahou prospěti věci společné.

— Na jiném místě uveřejňujeme list bratří našich ze San Franciska, Kal., i s prosbou jejich ku všem sborům naší milé N. J. S. Pochybujeme, že v některém sboru nechtěli by naši konati svou povinnost a pomoci těm bratřím a sestrám, již tak velice nešťastní postižení jsou. Vedle našeho i sbor slovenský utrpěl. Pomoc rychlá vždy jest výdatnější.

— Ku podivu hned jakmile dojde ku sporu mezi dělníky a zaměstnavateli, ku stávce a p., křičí se, že ten přistěhovalecký živel to, jenž vzpoury vyvolává. Když ale mluví se o surovém okrádání chud'asů pojišťovny, zlovlí velikých korporací a vydírání, důlních společnostech a drahách, špatnostech na jatkách, Standard Oil Co. atd., tu o přistěhovaleckých již se nemluví a každý jen lituje, že se tak kazí americký "business". Jet' třeba, aby i naši o těchto veřejných otázkách uvažovali a přemýšleli.

— V minulém čísle již zmínili jsme se o "českém dnu", jakž uspořádán byl v městě Cedar Rapids, Ia., na oslavu

50letého trvání téhož. Byla to manifestace opravdu velkolepá a zdar dne byl úplným. Anglické listy psaly o nás dost a dost a síla, jakou Češi zjevili, musela rozhodně každému imponovati. Hostů bylo zde hojně a výsledek mravní i hmotný byl dobrý. Časopis "Republican" přinesl článek "The Sokols in United States" mimo jiných statí přeložených z "Památníku", jakž vydán byl sdružením českých spolků a pořadatelstvím br. J. J. Hájka, kdežto "Gazetta" měla několik článků odborných z různých magazinů, psaných našinci a jiných úvah. Sokolové a sestry jejich účastnili se práce společné od samého počátku a také ta mládež naše se činila, jsouc na pořadu prostnými, sokolky s tyčemi a sokolové s kopími. Br. L. J. Palda měl řeč závěrečnou a slovy svými posluchačstvo hojně přímo uchvátil. Předsedou celého sdružení byl br. E. Pazdera.

— Tak tedy T. J. S. Milwaukee, Wis., jest opět s námi, neboť tak byla rozhodla jednohlasně v poslední své schůzi. Vrací se k naší N. J. S. a činovníkům jako bratři Záhořík, Vlach a jiní vřelý bud' za to děk, že stále starali se a přičiňovali. A také sokolky jejich přijdou prý záhy. Naprej!

— "Po cvičení rozproudila se taneční zábava, která trvala až do čtvrté hodiny ranní." Tak zní stereotypní závěrek zprávy z každého sboru, který není náš a co hlavního vždy ze sboru "sokolů" katolických. Tak bylo znovu a zase dne 23. m. m. v South Omaze. Nebylo by vhodnější, kdyby si ti hoši říkali všelijak jen ne Sokol?

— O závodech Župy Fugner-Tyršovy vyznamenání též bratři T. J. S. z Racine, Wis. Br. Karel Macák dostal diplom a družstvo třetí cenu četovou, v nižším oddělení. Mimo to obdržel předák krásnou medaili, práci to prof. Myslivečka z Prahy. Bratři sice na závodech našich nebyli v družstvech, ale za to přišli se na nás podívat, aby byli svědky výsledku i práce naší, jako jednotlivci a vždy ti staří a dobří pracovníci. Na zdar!

— Jestli jsme ve Střední Župě dokázali, seč práce naše výchovná, jestli lid náš veškerý ji pochopil, tož nová naskytuje se příležitost a sice o sletu Župy Severovýchodní, který obdávati se bude 26. srpna v Rausově parku v Clevelandě. Sletu účastní se tři jednoty clevelandské, dvě z Detroit, sbor z Lorain a z Allegheny, Pa.

— Těší nás opravdu, že přičiněním br. J. Štíbra budou na příště a u příležitosti prvního slovenského sletu styky naše s bratry Slováky tím pevnější, čím větší jevílo se účastenství Čechů, sokolů a sokolek z Clevelandu, z Allegheny atd. Severovýchodní Župa byla tu zastoupena br. Štíbrem z Clevelandu a sbor Říp vyslal též hojně zástupců svých, mimo mnoha jiných hostů českých. Okolnost ta padá na váhu, zejména v době kdy o veliký Svaz sokolský usilujeme a kdy navázali jsme styky bratrské i s druhými větvemi slovanskými v zemi této. Není pochyby, že práce společná mnohé by vydala a té i mnohý zdar přejeme!

— Dne 26. t. m. vzpomeňmež před šikem a jinak vhodným způsobem 45 leté památky úmrtí Pavla Josefa Šafaříka, jednoho z nejlepších slovanských spisovatelů. Šafařík byl rodem Slovák, však psal a cítil s lidem našim i lidem svým a za to co vykonal věčná budiž mu paměť'.

— Dne 23. června obdávány byly v tělocvičném semináři německého Turnerbundu graduační obřady, při nichž obdrželi studující své diplomy. Mezi absolventy nalezal se též krajan náš br. Emil Hocke, jenž odbyl zkoušky s dobrým úspěchem. Br. Hocke hned na to obdržel místo učitele u německého spolku v Sheboygan, Wis., kam se po krátkém odpočinku odebere. Znajíce lásku br. Hocke-a k tomuto povolání, která jest první podmínkou zdaru, jsme jisti, že činnost jeho korunována bude úspěchem, k čemuž mu již nyní z plna srdce gratulujeme. č.

Sokolky.

— Neznáme pohnůtky, aniž můžeme soudit správně na vzdálenost, ale tolik dovolujeme si říci, že zpráva o tom, jakoby sestry v St. Louis chtěly odstoupit od naší jednoty, nás překvapila. Proč to a k čemu? Stále v rubrice této píšeme, aby i druhé sestry staly se účastnými rovných práv a povinností veliké naší organizace a z toho plynoucích výhod. Jestli ještě mnohé neuznávají krok ten za vhodný, nestačí ještě těm a nemělo by stačiti, jež s námi jsou, aby chtěly odejít. U nás sokolů a sokolek v případech nezdaru ještě nehází se puška do žita a máme-li nějaké stížnosti, doveďme si je navzájem vyřídit a při dobré vůli urovnat. Nyní kdy jedná se i o přistoupení sester v Milwaukee, bylo by toto jednání sester v St. Louis náramně pochybnou vzpruhou a proto doufáme, že návrh bude na prospěch celku vzat znovu v úvahu. Sestry, jež na každém závodě, o každém veřejném zaplavování jsou projevy uznání a zaslouženými poctami, měly by setrvati s námi. Pohovořte si o tom a promluvte důkladně, jen neodcházejte v době zvýšené činnosti a ruchu povšechného.

— Mysleli jsme, že snad jeden z dopisovatelů našich minule přestřelil, když prál, že některé sokolky ani listu našeho neznají, ale žel jest tomu tak u mnohých. Kde tu však vina? Vina spočívá v nás v těch starších, již sami se ani o ten jeden výtisk listu, který na sbor dojde, nestaráme, ano našli jsme minule list náš u vlastního našeho sboru pro knihovnu určený pod bárem. A pak se divíte sokolkám?

— Chceme ve sborech našich dokázat zásadní rovnost lidí všech, muže i ženy, a proto sokolky již měly byst mezi nás. Vymlouvat se na výlohy bylo by zbytečné, když by se tyto jednou vrátiti mohly bohatě ve formě účasti na našich sletech, vyevičení obratných a znalých cvičitelů, účasti v závodě a jinak. Činnost svou však musíte prohloubit, spokojit se ve schůzi povídáním a necvičit, list náš nečíst, nevědět ani o tom, co v kruzích sokolských se děje, to rozhodně by vám neslušelo. Činnost vaši ani výlet pouhý, ani "ice-cream sociable" a tanec nespaší, ale činnost, jež vedle bratří vašich v tělocviku by vreholila.

— Čtvrtý sjezd Venca Sokola, sester našich slovenských odbýval se v Duquesne, Pa., od 30. května do 1. června, jakž sdělili jsme již. Br. Štiasný pak píše nám, že usneseno bylo, že sokolky musí cvičit nejméně jednou měsíčně. Stejnokroj má býti jednoduchý, podle sester našich. V jednom však Slovenky vynikly, zřídily si totiž "národní fond", do kterého budou platit každá jeden cent měsíčně a takto sebraný obnos věnovaný bude na souběh ženských literárních prací a ručních prací. Orgánem úředním jednoty zvolen "Slovenský Sokol". Činovnice jsou: Marie Šimek, starostka, Marie Zuzana Bella, náměstka, Marie Leško ml., tajemní, Marie Getting, účetní, Dorota Mihal, pokladní. Příští sjezd bude v Port Amboy, N. J., roku 1898. Jméno jednoty změnily si sestry na "Slovenská Tělocvičná Dámská Jednota Venec Sokola". Jednota má 26 sborů a členky 597. Majetek peněžitý obnáší \$841.35. Organizace tato i v nemoci a v případě smrti členky jest podpůrnou. Úmrtní podpora zvýšena byla na \$300. V celku s výsledky sjezdu můžeme být spokojeni, neboť nyní i u sester našich nový začne život — bude se cvičit.

Dorost.

— Nebylo by na škodu, kdyby dorost náš pořádal vedením cvičitelů svých, od nynějška počínaje veřejná, třeba na místech výletních a sice za hesla "Česko-americký dorost matičce Praze". Vítězek čistý mohl by se ukládat do fondu na vyslání boreů do Prahy. Na tu naši drobotinu každý rád jde se podívat, a když tato se činí, věci naší nejvíce prospívá.

— Hry jsou tělesná cvičení, jež mají zároveň vliv na rozvoj mysle mládeže. Podstata jejich tkví v domnělém

boji a tím se probouzí družnost, kdežto v prostných jeví se kázeň, jako v pořadových. Kázeň pravá, občanská s institucemi volné země naší rozhodně souhlasí — nikoliv snad vojenská — záleží v ochotném a dobrovolném se podřizování vlastního osobního zájmu, dobře pochopenému zájmu všeobecnému.

— Mládež naše oběho pohlaví o veřejném cvičení v Chicagu eviňuje v zástupech na sta hlav čítajících získala znovu pochvaly i kruhů širších a odborných. Na každé té tváří zračilo se sebevědomí, něco co na tváři dítěte neeviňujeho tak snadno neuvídíte a již to, vedle odhodlanosti a utužení vlastního, nejlepší mělo by být pobídkou k vytrvalosti v Sokolně. Čím dále jest dorost s námi, tím dříve octne se u vlastním kruhu sokolském a nastoupiti může ve šlépěje těch starších činovníků.

— Zmínili jsme se již několikrát na těchto místech o důležitosti plování, z jména nyní v létě. Kde však nemůžete plovat, tož aspoň často se koupejte a používejte sprch ve evičerně co nejvíce. Doma pak každé ráno pěkně obnažená prsa studenou vodou postříkujte a ovlažte. Zvyknete-li si pak a i v zimě konáte, seznáte, že povrch těla vašeho spíše vzdorovatí bude nastuzení, čili jak se různým těch chorobám od nastuzení říká.

Věci české a slovanské..

— Při olympických hrách vedli si Češi zdatně. O první ceně české br. Honzátky se nepsalo nikde jedině proto, že Němci a jiní přifklí cenu tu na vrub Rusů. Br. Honzátka však závodil za Čechy a dokázal, seč soustavný dokáže tělo-evik i v soutěži se sportem. Čechové celkem dosáhli jedné první ceny, jedné druhé, dou třetích cen čili celkem čtyry, a kdyby byl výběr boreů pečlivější, mohlo prý být ještě lépe. Američané dosáhli 11 cen prvních, čtyry ceny druhé a šest třetích, celkem jedenadvacet. Francouzové šestnácte prvních cen, sedm druhých a devět třetích, celkem dvaatřicet.

— Prostná evičení pro pátý slet všesokolský v roce 1907 jsou již vypsaná a uveřejněna i s obrazy. Také zpráva o činnosti České Obce Sokolské za šesté období jest již v tisku sokolském i podává zřejmý přehled všeho toho, co na prospěch Sokolstva vykonáno bylo a co vykonáno býti má.

— Sokolský den na výstavišti v Král. Oboře v Praze zdařil se úplně. Celkem bylo tam 25,000 lidí, vstupné platících. Den pořádal se pod heslem "Dorost Záhřebu" a podle toho byl i pořad. Jednotlivé hry, tance, reje, závody a j. v. byly pozoruhodné, zvláště "Kozáček" dorostu Sokola Žižkovského, jakž z ilustrace vysvítá v "Sokolu". Br. Kalina mluvil velice vřele.

— Ku Svazu německých turnerů v Němečích náleží též "Boehmischer-Slavischer Turnkreis" se 45 spolky a 1597 členy.

— Ku sjezdu italských gymnastů v Milanu a francouzských v Tourecoing vyslání zástupcové Č. O. S.

— Ve středu dne 9. května konala se první zahajovací schůze předsedů a členů odborů pro příští všesokolský slet 1907 v Praze. Dr. Scheiner zmínil se i o Sokolstvu americkém, na jehož účast se počítá i bratřech našich slovenských, již rovněž zastoupení budou.

— Ženský evičitelský kurs Č. O. S. byl dnes v Praze zahájen a sice v Sokolovně sboru Malostranského. Účastníci přihlášení dosti a jsou společně ubytováni ve škole.

VĚDA, UMĚNÍ A PRÁCE.

— Dr. Václav Podstata jmenován byl superintendentem ústavu choromyslných v Elgin, Ill. Týž býval dříve v Dunning i osvědčil se. S pracemi jeho odbornými často se shledáváme v listech lékařských.

— Čtli jsme ve "Volnosti", že se v Clevelandu zřídila

společnost česká za účelem zbudování a vedení hutí skleněných. Bude vyráběti zrcadla, lepší druhy skla a předměty dekorativní, tohoto oboru, jakož bude tu i brusárna. Je vidět že i v průmyslu se začínáme činit tu a tam.

— Br. Friš v Detroit vynalezl malý, ale za to velice praktický přístrojek na sbírání brouků na bramborách. Protože zkoušky se povedly byla ihned zřízena společnost "The Detroit Farmers' Specialty Co.", 303 Whitney Bldg., Detroit, Mich., jež strojky dnes vyrábí a dodává. Cena jest báječně nízká, pouze \$10 kus. Podnikaví krajané mohou se ve firmě účastniti a jednatelny zřizují se po celých Spoj. Státech.

— Viktor H. Duras z Wilber, Neb., syn zvěčnělého Č. Durase, senátora státu Nebrasky a velikého příznivce Sokolstva, přijal vládní místo v průplavní komisi na Panamě. Týž zaměstnán byl ve spolkových úřadech vládních ve Washingtoně a dosáhl na tamnější universitě titulu mistra diplomacie. Takto studuje práva.

— V čísle 170 E. 80. ul. v New Yorku zřízen byl rakouský dům přistěhovalecký a již účelu svému odevzdán. Pokud však sděluje se nám, není ještě vše, jak by býti mohlo a mnohé schází.

— 18letá Růžena Roubalová, dělnice z jatek Swiftových v Chicagu napsala obraz ze života ve třech jednáních a nazvala svou dramatickou prvotinu "Bezbolestný jeď". Kus dával se v universitním "settlementu" a účinkovaly po nejvíce síly české. Čistý výnos věnován byl Koře Davisové jež v San Francisku přišla o vše a v dotyčném "settlementu" kdys působila.

— Cestovatel St. Vráz, jenž v Čechách přednášel na mnoha místech i sborům sokolským a k mnohým účelům dobročinným vrátil se zdráv a čil do Ameriky ku své rodině, ale na nové cesty již se znovu hotoví.

— Jest přímo ku podivu, jak poměrně málo našich mladíků věnuje se odbornému vzdělání technickému a p. V hornických školách pak sotva najdete kde našince. Proto výzva M. Kirchmana minule ve "Svornosti", aby rodiče poslali syny své na hornickou školu v Socorro v Novém Mexiku jest jen místná. Těch doktorů ze škol večerních i jiných mrňavých, již shání se jen po planém titulu, starších i mladších máme tak zrovna dost, také celé houfy právníků, ale opravdových odborníků málo najdete, ba co více z těch mnoha lékařů českých jen málo jest specialistů a ještě méně ranhojičů. Br. L. K. Milberger v St. Louis studoval na Washington universitě s prospěchem stavitelství a minule již dosáhl druhé ceny na plány své a nákrepy v New Yorku. Ba kaláři krásných umění stali se na státní universitě v Lincoln Julie Bednářova ze Schuyler, S. Krajčíček a L. S. Legro ze South Omahy, Neb. Fr. Bárta tamtéž stal se právníkem, kdežto J. Dvořákova v Chicagu lékařkou, též tak br. A. M. Záhořík nyní v Chicagu a člen sboru místního. Při dokončení studií dostal v "Chicago Law School" J. J. Kroupa cenu. Na Chicago Musical College graduovala Josefa R. Košťalkova, jako učitelka hudby a mnoho jiných z různých ústavů hudebních, o nichž zprávy nám schází.

— Na sjezdu zvěrolékařů Missouri River Valley jednoty přednášel minule br. Dr. J. J. Draský z Crete, Neb., a sice v Omaze na téma "Zánět ohryzku koní".

— V New Yorku uspořádána byla výstava spolku českých truhlářů a žáků jejich a sice 12. května v Národní budově. Byly tu samé výkresy a průkazy co učňové se naučili vedením učitelů svých. Pokrok byl zjevným v každém ohledu i oboru. Není pochyby, že takovéto a podobné výstavky mládeži jsou pobídkou.

— "Pathologické a fyziologické vlivy paprsků Roentgenových" jest trest' přednášky naší v Baltimore před sjezdem lékařů v John Hopkins universitě a přináší odborný list

„The Archives of Physiological Therapy“ v květnovém čísle.

— Nebylo téměř jedné jedinké námitky proti tomu, aby zasloužilý a svědomitý činovník nad jiné vyniknuvší br. Aug. Tesař, evičitel T. J. S. St. Louis, Mo., stal se za práce své čestným členem N. J. S. Když tak probíráte se tím naším „Památníkem“ sejďte se s jménem Tesařovým na mnohé stránce, tak jako vidali jste jej pilného a činného na všech našich sletech, závodech a při všech vystoupeních manifestačních Sokolstva amerického, ba co díme Tesař i byl s našimi v Čechách a snad znovu se hotoví. Proto klademe-li zmínku o tomto vyznamenání bratra upřímného a dobrého v tato místa, konáme tak v tom úmyslu, abychom upozornili tím spíše na výsledky jeho práce, jež vždy věnována byla Sokolstvu! Kéž bude tak u Tesaře ještě na mnohá leta a na prospěch celé naší jednoty.

— V chicagském Art Institutu graduovalo též několik českých žáků a z těch Karel A. Vilímovský dostal druhou cenu za pokrok v sochařství. V akademickém oddělení vynikli Josef Baumruk a Ed. Štátný, kdežto v normálním oddělení I. G. Jirka, vesměs z Chicaga.

— Známý obraz českého umělce Maxe Švabinského „Děvče u stavu“, jenž prodán byl Crookerovi do San Franciska o světové výstavě v St. Louis byl zničen ohněm při zemětřesení tamním.

— Gustav Kostecký upravil a vydal skladbu pro piano, již nazval „Luna Park“. Skladba je v lehkém slohu. Slova od M. Mulačové. Obě tyto síly bydlí v Clevelandu, O. Br. Q. A. Novotný v Ely, Ia., složil pro bratry slovenské k jejich desítiletému jubileu pochod „Pozdrav Slovači“, rázný a nikterak obtížný a také slova jako melodie sama jsou vhodná.

— Veškeré české knihy, vzory nejlepší české, krásné, vědecké a odborné literatury pro českou knihovnu veřejnou v New Yorku, celkem 1500 svazků, jsou krásně vázány a vyzdobeny českým znakem země české. Město bude povolovati doplňky ovšem podle toho, jaká bude poptávka po českých knihách, aby byla hojná, měl by lid náš dokázati hned od samého otevření knihovny. České oddělení též nalezá se v 67. ul., mezi 1. a 2. ave., kdež jest as 100 českých knih prozatím.

— V klubu studentstva českého v Iowa City, Ia., přednášel na ukončení roku školního Dr. A. Valenta o „České vědě a mužích téže“. Jest pozoruhodné, že z českých lékařů, pokud víme, jen málo přednáší a pouze dva byli na sjezdu veliké Americké jednoty lékařské v Bostonu, kdežto dva byli zastoupeni svými pracemi. Není to právě stavu našemu vysvědčení nejlepší, již proto že i mnoho jest těch, kdož ani členy státi se nemohou, sloužící všelikým vyrabitelům patentních meducín.

— Na štábu umělců a kreslíčů „New York Herald“ nalezá se též umělec český, F. V. Nádherný, s jehož pracemi občas i ve větších magazínech prvního řádu se shledáváme. Tak v červenovém čísle „American Magazine“ jest práce jeho portrét Rogerse, jakž Nádherný zachytil jej při vyšetřování poměrů Standard Oil Co.

— V semeništi Turner Bundu v Milwaukee, Wis., dostal diplom evičitelský vedle mnoha jiných br. Emil Hocke z Brooklynu, N. Y. Br. Hocke náleží sice k D. A. S., však příznivcem jest Svazu po stránce technické a jako taký může dojista jen věci prospěti až vrátí se ku svým a práci svou učitelskou zahájí. K úspěchu jeho v semeništi mu jen gratulujeme!

DOPISY.

New York, 14. května 1906.

Z Těl. Jed. Sokol v New Yorku. — Protože si přejeme, aby usnesení jednoty naší vůči obeslání všesokolského sletu v Čechách nebylo mylně vykládáno, jak vidno z redakčního článku v čísle minulém, uvádíme, z jakých důvodů jednota naše hlasovala proti jakémukoli vydání peněz z pokladny Nár. Jed. Sok. Hlasovavše proti návrhu, vyslání boreů na účet N. J. S., měli jsme na zřeteli menší jednoty, které námnoze s obtížemi finančními zápasí, aniž by měly nějaké příležitosti na sletu zastoupení býti, kdežto vydání s tím spojené by musely též nésti. Jsme přesvědčeni, že z jednot větších, tudíž i finančně lépe si stojících, dostane se nám čestného zastoupení, když bude jen trochu dobré vůle a lásky k věci samé, a sbory tyto vysílající zástupce své na vlastní účet, ulehčí sborům menším, které by přímého účastenství neměly a mítí nemohly. Že jednota naše proti obeslání sletu nebyla, a není, důkazem toho, že ze sboru našeho borci na všesokolský slet vyslání budou. Pouze z ohledu na sbory menší sbor náš hlasoval proti vlastnímu návrhu. Na zdar! — Za „Těl. Jed. Sokol“ v New Yorku

Jos. Mrštík, zapisovatel.

San Francisco, Cal., 10. června 1906.

Krutá zkáza, která stihla město San Francisco, zasáhla těžkou ranou též Těl. Jed. Sokol San Francisco. Sotva octlá se a dostala do trochu samostatné tratě k zbudování naší milé sokolské a národní tvrze na ticho-mořském pobřeží, tu v několika jen vteřinách celý základ našeho morálního ná máhání se octl ve vlnách bouře, ohně, zemětřesení a zkázy. Obrácíme se k vám, bratři a sestry, s prosbou o pomoc, ne k vůli udržení naší individuální existence, ale pro udržení a záchranu naší věci sokolské a vlasteneckého ducha na tomto vzdáleném pobřeží. — Ztratili jsme to, co nám všem nejdražší, českou knihu a veškeré nářadí, klenot náš český; rozsáhlou knihovnu, neocenitelnou sbírku české literatury a hudby. Byla to vedle tělocvičných snah hlavní páska našeho kruhu, která nás v duchu ustavičně držela v bližším a v přátelském styku.

Protož, bratři, buďte tak laskavi a uveřejněte náš dopis v „Sokolu Americkém“, a zároveň požádejte N. J. Sokolskou, aby nám byla nápomoena k zaopatření nové knihovny, kteráž by naší jednotu a obzvláště mládež ve vlasteneckém smýšlení nejen udržela, ale i na dále vychovávala vedle veškeré té práce již čeká nás v tělocvičně vůbec. Němečtí turneři postavili si novou prozatímní tělocvičnu, a vzdor tomu, že mohou ji pronajmout jiným německým spolkům ku odbývání schůzí, s ochotou nám nabídli jeden večer v týdnu ku odbývání našeho cvičení za měsíční nájem \$15. Tot' čin dojista velmi chvalitebný. — A my ihned s odvahou nastoupili v řad, nedbajíce překážek a směle hledíme vstříc každému dalšímu pochodu Sokolstva amerického, jeho počín a rušné činnosti i na těch mnohých troskách nezdarů a nepřízní.

Alois Godner,
starosta.

B. Kantner, taj.,
4206—24th St., San Francisco, Cal.

New York, 20. června.

Cvičitelský kurs Župy Východní zahájen byl 16. června v 8 hodin večer v Sokolovně new-yorské. Za župní výbor uvítal posluchače kursu br. Mysliveček a vřelými, nehledanými slovy kladl všem přítomným na srdce, aby pozorností svou hleděli vyučování se zcela věnovati, tak aby mohli věsti své jednoty ke zdaru a rozkvetu co možno nejlepšimu. Br. V. Hampel na to pohovořil několika slovy o citelném nedostatku cvičitelských sil ze všech stran hledaných a doložil že posluchači hravě pochopí vše z knih tělocvičných, pakli

že kursu se s celou chutí a láskou věnovati budou. Po tomto krátkém úvodu přikročeno ihned k vyučování a sice sok. V. Hampl o pořadových a prostných každou sobotu večer, sok. Ant. Jahoda o tělocviku na nářadí každou neděli ráno od 9 do 12 hodin, a sok. Ferda Martyn o tělocviku ženském a dětském každou neděli od 2 do 5 hodin odp. Kurs cvičitelský potvrzati má celé letní období, a jelikož se vyučuje v sobotu večer a v neděli, oběti jednot malých nebudou velké, za to však získati mohou mnohonásobně na svých cvičitelích. Náš vždy čilý Těl. Sbor Dívek a Paní věnoval \$140 ve prospěch naší Sokolovny a mimo toho věnovaly sokolky \$50 ve prospěch naší české knihovny. Že sestry naše vykonaly ve prospěch Sokolovny mnoho, ví zajisté každý člen, že krásné naše jeviště jest jejích darem, jest rovněž známo, že všechny naše podniky jsou všemožně podporovány sestrami našimi, víme též dobře a proto měli bychom i my trochu více lásky a uznání jim věnovati. Knihovna naše má toho rozmnožena byla o mnoho cenných knih darem sesterského sboru našeho, které ony obdržely od paní M. Adamecové, jež byla matkou praporu našemu. Zemřelé paní Adamecové budiž věčná paměť věnována, sokolkám pak srdečný dík za cenný a upřímný dar. Dne 11. července bude tomu 10 roků, co pokládali jsme základní kámen našeho sokolského chrámu. U cíle! Jásali jsme všichni. Neocenitelným pokladem jest nám stánek náš, kde Sokol rozepíná perutě k volnému nerušenému letu. Postavení vlastní Sokolovny bylo skutečnou potřebou, jež na nás těžce doléhala. A proto naše radost byla úplná, když základní kámen položen byl. Slibovali jsme tehdy, že vše věnovati chceme ve prospěch našeho domova, že teprve tam tělocvik rozvineme co nejlépe, kde překážky kladený nám nebudou, že do jednoho chopíme se práce, aby Sokol na nejvyšším stupni vzdělanosti stál. Nuže, bratři, ruku na srdce a tažme se sama sebe: dostáli jsme účelu slíbenému před 10 roky? Mnozí z těch nejlepších Sokolovně se vyhýbají, mnozí ji sice navštěvují, však práce se nechopí a mnozí dokonce i přímo proti nám pracují. Jen ta hrstka věrných se obětí a práce neleká. Obnovme bratři po 10 letech svůj slib a pracujeme co jeden muž k témuž cíli, který jsme si vytkli při položení základního kamene, pracujeme na prospěch věci naší nanejvýš šlechetně! Podávám tu píseň slavnostní, kterou složil sokol J. J. Nový a v hudbu upravil J. Reindl a která zpívána byla tehdy našim pěveckým sborem:

„Již mocně rozléhá se zvonů hláhlení,
a s nimi v jedno splývá píseň tklivá,
ta píseň štěstí, píseň lásky, roztoužení,
v němž o vítězství svorná láska snívá.
Dnes triumf slaví snaha pravá, pospolitá,
a svěží vánek roznáší již květy
v kraj svorné píce. Na obzoru českém svítá,
a zásvit blaha v širé spěje světy!
Slyš! Chorály jak mocně v melodickém znění
se vzduchem vlní, slyš ty zvuky zvonů!
Leč ne, to nejsou zvony, kladiv je to hřmění;
to Sokol základ staví Pantheonu!

Na zdar!

Michael Kafka.

New York, 25. června.

Jest mi nesmírně líto, že sestry v našem sboru mému poslednímu dopisu nerozuměly tak, jak jsem se v týž sama vymyslela. Jest zřejmo, že nejsem nikterak schopna úřad dopisovatelky zastávati — ale také to není mou vinou, že jí jsem. Na vysvětlenou budiž toto: Ochtěla jsem v dopisu pouze říci, že vzdá-li se dosavadní náš zasedací výbor činnosti, že pochybuji, že bude možno zvoliti jiný tak schopný úřadovatel. A čím je sbor bez dobrých vůdčích sil? Jako ztracený . . . Nového u nás je, že jsme pořádaly zábavnou

schůzi, jenže žel! Byla málo navštívena. Sestry asi zapomněly, že podobné schůze pořádati budeme. Program byl tento: J. Kraupner, náš operní tenor, přednesl roztomile jednu Libickou píseň a R. Průša, náš sbormistr skladbu klavírní od L. Delibesa. Přednesl ji tak pěkně, že jsme jen vzdychaly. Ach, škoda, přeskoda, že není více posluchaček! Moje maličkost přispěla písní: „Ach, není tu“ od Ant. Dvořáka. Doufám, že sestry příště nezapomenou, a že o schůze tyto budou míti větší zájem. Den 29. července jest padesátým výročím úmrtí našeho neohroženého bojovníka a vlastence, Karla Havlíčka Borovského. Vzpomenete si, sestry, též vy naň? Na zdar! Ludmila Kuchařova.

New Bedford, Mass., 25. června 1906.

Dva roky uplynuly od založení naší jednoty, dva roky zápasu a práce o její existenci. Za okolností nepříznivých, častého sklamaní a slabě živé naděje na úspěch, myšlenka sokolská se zvolna šířila, docházela ohlasu i příznivců, až pak po sedmi měsíčním lopotení jsme se hlásili o členství k Nár. Jed. Sokolské.

Tím však nám nebylo starostí a trampot. Nebylo nářadí ani spůsobilé místnosti ku cvičení a finančně jsme stáli na stupni nejnižším.

Zdejší české spolky mužské i dámské s napjetím sledovaly naší neúnavnou činnost, porozuměly naší tísní, nabídky nám slušnou peněžitou podporu, a nám bylo tím umožněno zakoupit to nejnútnejší nářadí.

Podílíci České Budovy se rozhodli přistavěti místnost větších rozměrů, která nám pak byla úplně zdarma ku cvičení přenechána.

Byli jsme pod střechou, ve středu svých lidí, kterým bylo potěšením přihlížeti čilému ruchu mládeže; netřeba za- jisté podotýkati, že cvičeno pak s opravdovou láskou a nadšením.

Záhy pomýšleno na veřejné vystoupení, aby se podal úkaz soustavného tělocviku a výchovy na poli sokolském, což obě bylo u mnohých nesprávně pochopeno a zavinilo časté nedorozumění. Uvažováno všemožně, počítáno se všemi okolnostmi, až konečně stanoveno na den 30. května pořádati při výletu první veřejné cvičení, na farmě našeho člena Tom. Blechy. Požádali jsme jednotu new-yorskou prostřednictvím br. H. Sekyry (býv. žup. náč.), aby nám vyslali aspoň několik cvičenců ku pomoci. Bylo našemu přání ochotně vyhověno a v určený den se dostavila první četa, v níž zastoupeni byli následující bratři: evič. Hugo Sekyra, Otto Kliepera, Fr. Lier, Wm. Podolák, Fr. Holub, Wm. Heisler, Wm. Fleischman. Samí bodří a veselí hoši a příjemní společníci. Mimo spolků zdejších, z pozvaných se dostavily s četnými hosty zást. Těl. Vzděl. Spolku a zást. Českých Sokolek z Bostonu, pak hosté z Providence, R. I., sousedního to státu. Litovali jsme, že bratrům z Westfield, Mass., nebylo možno našemu pozvání vyhověti, doufáme však, že se tak stane při nejbližší příležitosti.

Počasi toho dne bylo příjemné, a jak dop. „Den. Nov.“ podotknul, že jsme si krásnějšího přáteli nemohli. Starosta Em. Válečka zahájil slavnost vhodným úvodem, objasniv význam dnešního dne, kdy česká mládež vystupuje před veřejností složit účet své vyspělosti a práce. Vedením br. náčelníka Vác. Materny přecvičeny pak čtyři odd. prostných, na nářadí ve čtyřech družstvech: hrazda, bradla, kůň na šíř, skok daleký, a četa new-yorská skok o tyči.

Jejich výkony vzbudily ovšem u obecnstva obdiv i úctu; až překvapující byla jejich pružnost, odvahy a síla, však potleskem také nebylo skrbeno. Každá chvála by zde byla úplně nemístnou, podotýkám jen, že jednota new-yorská může býti hrdou, že chová ve svém středu tak vyškolené borece.

Po ukončeném cvičení vystřídali se na řečníšti zástupci přítomných spolků a vyslovivše vesměs svoje potěšení nad výcvikem a vzornou kázní cvičenců, poukázali na vznešený cíl Sokolstva a nabádali k vytrvalosti, načež pak následující spolky odevzdaly peněžité dary: Těl. Vzděl. Spolek v Bostonu \$10, ze zdejších: Sbor Čes.-Amer. Sokolek \$5, Sbor Borovanská Lípa č. 73, J. Č. D., \$10, Řád Bratří ku Předě č. 85, Č. S. P. S., \$10, a Čes.-Amer. Vzděl. Spolek \$10.

Byla věru krásná podpora pro naši chudou pokladnu, však ta morální nám byla ještě milejší. Ta četná návštěva, veselá nálada a bouřlivé projevy radosti nad zdařeným cvičením, bylo nejlepším svědectvím, jaké přízní se těší zdejší jednota sokolská.

Vzdáváme touto cestou ještě jednou srdečný dík všem účastníkům spolkům i hostům, kteří opět tak dali na jevo dobrou vůli svou, že chtí všestranně podporovat dobrou věc a žádná obět' že jim není obtížnou. Uznáváme, že již na své síly učinili pro nás dosti, však nechceme pracovat samostatně, aniž uznáváme nějakých spolkových hranic, chceme práci společnou, kráčet za stejným cílem, bez všechfrásovitých přívěšků a k jedné metě silných lidí.

A nyní, milí bratři, jest opět na nás, abychom se scházeli při každém cvičení v počtu ještě hojnějším než před 30. květnem, abychom neocháblí v činnosti, ale zase tak pevně stáli jako v těch krušných začátcích, jeden za všechny a všichni za jednoho!

Dokažme, že pracovat chceme, na vytrvalosti, že nám neschází, a že jsme si úplně vědomi posvátných zásad Sokolstva. Přiložme každý ruce k dílu, plůme svoje povinnosti, neodkládejme ničeho na zítřek, at' v době co nejkratší se můžeme stavět po bok jednotám těm nejpokročilejším. K čemuž volám srdečně na zdar!

V. Kussi.

Cedar Rapids, Ia., 30. června.

Sláva! Odbyto již — a to s výsledkem potěšitelným — co téměř od nového roku české Rapidse — najmě ovšem nás Sokoly — dychtivým očekáváním naplňovalo. Mním "český den" při oslavě půlstoletého trvání města a hned na to závody Župy Střední v Chicagu odbyté. Nebyl jsem závodům přítomen, nebudu tedy o nich slov šířiti, tím spíše, že asi nástin jich a výsledku z ruky zajisté schopnější najde asi každý ze čtenářů na jiném místě t. l. — nemohu ale pomlčet toho, že bratři, které jednota naše letos ku závodům vyslala, nás nejen co se cen týče zcela uspokojili, ba do jisté míry i překvapili, ale i celým svým chováním, v pravdě sokolským vystupováním a jednáním, hrdoštní naplnili. Díky! Díky i sestrám milným, které sletu se účastnily, a zajisté že přítomností svojí na bratry v tomto směru působily. Však s uvítáním těchto našich bratrů a sester u nás se to jaksi zhatilo. Výbor poslal všem bratrům i sestrám lístky s pozváním na sobotu, 23. t. m., kdy ještě téměř většina závodníků v Chicagu dlela. Oslavovatelé přišli — ne však oslavenci! A večera, kdy to mělo být napraveno, prudký, přes hodinu trvající lijavec spůsobil opětně, že sice všichni závodníci i sestry (až na jedinou) se sice dostavili — z oslavovatelů však jen několik. To ovšem nevadilo — ba zdálo se, že radost z výsledku pilnosti a dobré vůle na jedné, a schopnosti i porozumění úřadu cvičitele na druhé straně, tím více malý ten kroužek pronikala. Starosta br. J. F. Vondráček svojí rázovitou, frází prostou, od srdce k srdci jdoucí řečí oslovil přítomné, poděkoval závodníkům i sokolkům a vyzval je ku další neochabující činnosti. Cvičitel br. Trefný a náčelník br. Filip krátce odpověděli. Tento zmínil se také o tom, že možno ještě letos očekávat sem k nám výlet Sokola Slávského z Chicaga, což s jásotem a srdečným "Na zdar" přijato bylo. —

"Český den" pořádaný všemi spolky místními vydařil se znamenitě vzdor tomu, že od časného rána do poledne

téměř, hrozivé mraky přeháněly se po obloze a i chvilkami sprchlo. To ovšem zdrželo mnohé, kteří jinak by byli zajisté přišli a lesk dne zvýšili. Však i tak jsme spokojeni. Průvod byl obrovský — největší jaký město v jubilejním týdnu vidělo. Jednota měla v průvodu alegorický vůz: U společné mety." Po jedné straně sokol v českém a po druhé v kroji americkém. U středu mety s nadpisem "Ve spojení síla" byl sokol evičí, jemuž sokolka podávala věnec lípový se stuhami českými a za ní byla ta naše drobotina obého pohlaví. Na metě poprsí Fuegnera a Tyrse a nad nimi sokol v letu.

Jedinou chybou — dle mého náhledu — bylo že průvod nepřešel na západní stranu v hofení části města a nešel touto do parku. Čekalot' tam na tisíce diváků, kteří dočkali se ovšem — ale jen sklamaní. V parku řečeno — "do omrzení" bych řekl. Řeči anglické jsem neslyšel — byly prý však plny krásných frází a chvály nás Čecho-američanů. Inu, jako obyčejně! — Řeč, která mne potěšila, nových nadějí vzhledem ku svornému našemu zde spožití mi dodala, pronesena byla českým knězem zdejší P. Švrdlíkem. Ano, tak a jen tak jednati a mluvit by měl každý ten "sluha boží". Před knězem takovým, jakým ukázal se "nás" P. Švrdlík, klobouk dolů, bratři. Ne plná ústa chvály a laciných frází, ale poetického uznání všeho co uznání zasluhuje a přímého a laskavého vytknutí nám toho, co nám škodí a v očích rozumných lidí nás snižuje. A to vše proneseno beze všech dokladů biblických a náboženských vůbec. Jedním slovem: Řečí touto dokázal P. Švrdlík, že náleží do řady kněží českých, lidu svému rozumně sloužících a jej skutečně poučujících. —

Po jeho řeči proveden rej dítek tělocvičné školy a cvičení sokolek, jež naevičeno bylo pro závody v Chicagu. Za obě sklizena bouře pochvaly. Rovněž tak za zdařilé provedení cvičení kopím od bratří, kteří druhý na to den na závody odjížděli.

Dle řečí a posudků diváků, mám za to, že častější vystupování před veřejností nemálo by nám prospělo. Po skončení cvičení promluvil ještě br. Palda. Ten, poněvadž prý "čas pokročil" nepřednesl nám eclou svoji řeč, kterou měl nastudovanou a již tiskem vyšla v Osvětě Americké. Řekl nám pouze v krátkosti, co asi "nám chtěl říci," ale bylo v tom tolik krásného a poučného, že byl bych jej poslouchal třeba do pozdní noci. —

Nemohu pominouti mlčením událost, která ostře charakterisuje citění všech vrstev zdejšího lidu oproti jistému dobrodinci churavících lidí a jeho "Matiei Vyš. Vzdělání." Když přišlo ku hlasování o tom, má-li oznámka jeho léků a jeho M. V. Vzd. býti přijata do "Památníku" tu ze 38 (pravím třiceti osmi) zastoupených spolků pouze dva zástupci a jedna zástupkyně hlasovali "pro" a všichni ostatní "proti". (A oni dva zástupci byli členy onoho famosního výboru, který "vyšetřoval" poměry M. Vyš. Vzd. To snad by mohlo postačiti některým jednotám na východě, které měly za to, že snad sbor náš jednal své doby nesprávně.

Radostně byl jsem překvapen letákem, vydaným "Jed. Táboritů" v Chicagu u příležitosti župních závodů. Leták ten svědčí nad slunce jasněji, že Jednota ona řízena jest muži praktickými, prozíravými a spravedlivými. Upřímně mám za to, že prospělo by "Jednotě Táboritů" i nám, kdyby leták onen u větším množství na všechny naše jednoty byl rozeslán. Ono uznání a chvála Sokolstva, pokud celku se týče, jest zajisté spravedlivá — kéž platila by touž měrou i o každém jednotlivci. Celé provolání jest vůbec tak střízlivé i pravdivé, že každý ze sokolů měl by si ho přečísti, v paměť si ho vštípit, o něm uvažovati i dle něho se zachovati. Bylo by to nejlepším rozřešením "podpory" v jednotách. Na zdar!

J. Halq.

ZE ŽUPY VÝCHODNÍ.

Zápis ze schůze ze dne 16. dubna.

Br. starosta zahájil schůzi. Nepřítomen byl br. Uher. Zápis z poslední schůze čten a přijat. Na to čten dopis od T. J. Svornost. Jednota ona oznamuje, že na přednášky vysílali budou bratry Beniška, Ryjáčka a Skřivánka. Zároveň zvolila do župního výboru na místo br. Křenka br. Skřivánka. Na to čten dopis Ústředního Výboru Matice Vyššího Vzdělání a bratru jednatelem uloženo, aby odpověděl. Čten dopis br. Sekyry, v němž resignuje z náčelnictví. Na jeho místo zvolen br. Gregor. Br. Filip oznamuje, že jed. Fugner vysílali bude do přednášek bratry Filipa a Černovského.

Dále usneseno, aby T. J. S. v New Bedford zaslána byla různá cvičení v sešitech. Má se požádati br. Černý, aby vyřídil.

Vydání: Br. Štefkovi za cvičení T. J. v Bayonne \$4.00.
 Za knihu T. J. S. v New Bedford a zaslání\$1.45.
 Za rozeslání brožur okolním jednotám.....\$1.76
 Br. náčelníku služné a dopisné za 1. ¼letí.....\$2.67
 Na to schůze ukončena.

Vinc. Vaněk, jednatel.

Zápis ze schůze odbývané dne 21. května.

Br. starosta zahájil schůzi. Zápisky z poslední schůze čteny a přijaty. Nepřítomni byli bři. Filip, Volman a Uher.

Na to čten dopis T. J. Newark. Jednota ona oznamuje, že vysílali bude dva posluchače do kursu. Ve schůzi této přítomni byli br. Martyny a Černý, jako výbor Vyk. Výb. N. J. S., a žádali, aby s přednáškami se začalo co nejdříve. Na to byl br. náčelník upozorněn, by co nejdříve ustanovil místnost pro první přednášku a obeslal přednášeče, tak aby se mohlo co možná nejdříve pokračovati. Br. Štefek podává zprávu ze svých cvičení u T. J. Bayonne. Dále oznamuje, že dosud nemůže ustanovit žádné posluchače do přednášek. Čten dopis T. J. Blesk. Odpovídají, že závody mimořádné, totiž státní pořádati nebudou, že by se možná setkali s nezdarem. Pak debatováno, zdali by se v Astoria, L. I., nemohla založiti jednota.

Br. Sekyra žádá náhradu za cestu, kterou konati bude do New Bedford; povoleno mu \$6.00. Br. jedn. má požádati jednotu naši o zapůjčení tyče pro cvičení v New Bedford.

Vydání bylo:

Br. Štefkovi za cvičení T. J. Bayonne.....\$5.00
 Br. jednatelem služné za 1. ¼letí 1906.....\$2.50
 Br. Sekyrově náhradu za ztrátu času do New Bedford..\$6.00
 Na to schůze ukončena.

Vinc. Vaněk, jednatel.

Zápis mimoř. schůze odbývané dne 31. května.

Br. starosta zahájil schůzi. Zápis z poslední schůze čten a přijat. Nepřítomni byli br. Uher, Lier, Sekyra, Filip a Benischek, jenž omluven. Usneseno, že přednášky započnou dne 16. června, a odbývány budou dvakrát za měsíc. Přednášeti budou bři. Hrbek, Jahoda, Hampl a Martyny. Přednášky odbývány budou v sobotu od 8 do 10 hod. večer a v neděli od 8 do 12 hod. ráno a od ½2 do ½5 hodiny odpoledne. Dále sděleno, že přednášeči jsou ochotni pracovati zdarma. Uloženo jednatelem, aby dopsal T. J. S. ve Philadelphii, zdali budou posílali posluchače do přednášek.

Vinc. Vaněk, jednatel.

Zápis ze schůze odbývané dne 18. června.

Zápis z mimořádné schůze čten a přijat. Nepřítomni byli bři. Uher, Volman a Filip. Čten dopis Sok. Jed. Blesk, v němž se oznamuje, že

jim není možno posluchače do přednášek vysílati. Uloženo jednatelem, aby ještě zaslal dopis T. J. S. Newark, zdali by jim bylo možno posluchače vysílati.

Dále máme požádati jednotu naši, aby nám zapůjčila nářadí k přednáškám potřebné. Usneseno, aby se přednášečům platily obědy.

Br. Sekyra podává zprávu z veřejného cvičení v New Bedford, Mass.

Br. Laně vzdává se výboru a na jeho místo za pokladníka zvolen br. Lier. Z výboru vyloučen br. Uher pro nenávštěvování schůzí.

Po debatě zvoleni následující župní dozorei: br. F. Beníšek, Vinc. Vaněk, Hugo Sekyra, Jos. Gregor a F. Lier. Vydání v této schůzi bylo následující:

Poštovné br. Sekyrově.....26c
 Služné jednatelem za druhé čtvrtletí.....\$2.50
 Ubytování posluchačů\$1.00
 Správu Sokolovny za obědy a večere posluchačům.....\$3.00
 Za telegram k závodům Župy Střední.....40c
 Br. Štefkovi za cvičení T. J. S. v Bayonne.....\$4.00
 Na to schůze skončena.

Vinc. Vaněk, jednatel.

ZÁPIS O SCHŮZI VYK. VÝB. N. J. S.

New York, 2. července 1906.

Starosta F. Martyny zahájil schůzi. Ze členů scházeli br. J. Pavlík, jenž byl omluven.

Zápis o minulé schůzi po přečtení přijat.

Vrchní náčelník, br. A. Haller, zaslal dopis, v němž oznamuje, že záležitost stran odbývání kursu v Župě Západní není ještě v úplném pořádku a jest k tomu zapotřebí delšího času. Dále zaslal účet za poštovné v obnosu \$1.40, který byl přijat a k vyřazení odkázán.

T. J. S. East St. Louis zaslal \$7.00 pro nehodu stížená bratry v San Francisku.

T. J. S. Fugner zaslal dopis, v kterém podává své náhledy a rozličné odporučené k Svazu; odložen na další dobu. To samé se týká došlého dopisu od Sok. Jed. Blesk.

Vrchní pořadatel Sok. Am., br. J. Rudíš-Jičínský zaslal dopis, v kterém odporučuje a žádá V. V., by se o to zasadil a hleděl získati pana Nádherného, by udělal jakýsi obraz, který by měl být upotřeben k tisku pohlednic, které by mohly být užívány ku prodeji na Všesokolský slet do Prahy. Vyk. Výb. nemůže v té záležitosti zakročit a nic dělat, a ponechává to župním výborům.

T. J. S. Milwaukee se hlásí v počtu 124 členů za člena Nár. Jed. Sok. Žádost tato byla přijata a shora uvedený sbor byl dnešním dnem co člen N. J. S. prohlášen.

Účet Nár. Tiskárny za tisk a výpravu Sok. Amer. za měsíc červen v obnosu \$220.37 přijat a k vyřazení odkázán.

Náčelník Župy Střední, br. V. K. Tríska, zaslal dosti obšírnou zprávu ze závodů oné župy, které byly v Chicagu odbývány. Zpráva byla Vyk. Výb. přijata a usneseno vysloviti br. V. K. Trískovi nejvřelejší dík jménem Vyk. Výb. za jeho nezištnou práci.

Br. Trefný ze Cedar Rapids zaslal dopis, v kterém oznamuje, že obdržel jednatelem mu zasláný dopis a sice stran učitele tělocviku při kursu Župy Západní. Žádá, by mu byly zaslány podmínky, na které by měl přistoupit a zároveň v kterých oborech by měl přednášet, a že by se milerád věnoval a obětoval a podnik onen dle svých nejlepších schopností podporoval. Uloženo jednatelem, by dopsal br. Trefnému a oznámil mu, že přáním Vyk. Výb. by bylo, aby br. Trefný při kursu onom přednášel českou soustavu sokolskou. Jednatel má též dopsati Ústřednímu Výboru Župy Západní ohledně záležitosti této.

Sokol Fráňa Ambrož z Č. Budějovic zasílá dopis, ve kterém oznamuje, že by rád přijmul místo cvičitele zde v Americe, a že se může patričními vysvědčeními vykázáti. Usnešeno celý dopis v Sok. Am. uveřejniti.

Účet od p. B. Bredy za ceny k závodům Župy Střední v obnosu \$40.50 přijat a k vyplacení odkázán.

Účet p. Pohle za věnce k závodům Župy Střední v obnosu \$25.30 přijat a k vyplacení odkázán.

Účet zapisovateli za poštovné a cestovné v obnosu \$1.52 přijat a k vyplacení odkázán.

Účet br. F. Liera za 50 archů papíru, v obnosu 25c přijat a k vyplacení odkázán.

Následující jednoty zaslaly zprávy a rozličné poplatky: Abie, do fondu na sjezd \$2.20; New York, dar pro San Francisco \$25.00; East St. Louis, to samé, \$7.00; Chicago, za Památníky \$5.00; Howells, popl. \$9.30; Horymír \$7.68; Blesk \$63.90; Black Wolf \$13.70; Dodge \$22.30, do fondu na sjezd \$3.90; Říp, popl. 24.70; Westfield \$7.10; Čechie \$24.10; Fugner \$21.00.

Na to schůze skončena.

M. Grabenstein, zapisovatel.

PŘÍJEM A VYDÁNÍ N. J. S. ZA ČERVEN 1906.

Červen	Příjem.	\$	c
1. Předpl. na Sok. Amer.		75	
1. TJS. Omaha, Neb., za I. 1906.		49.50	
Za těl. knihy.		1.00	
1. Dar pro San Francisco od TJS. Tábor, Chicago.		5.00	
1. Předpl. na Sok. Amer. od různých.		7.70	
2. 50 platebních knížek, Sok. Cleveland.		50	
4. TJS. Newark za I. 1906.		15.60	
7. Karel Jonáš, Abie do fondu pro sjezd za 1905.		2.20	
7. Předpl. na Sok. Amer.		75	
12. Dar pro TJS. San Francisco od TJS. New York.		25.00	
13. " " " " od East St. Louis, Ill.		7.00	
13. První splátka na památník od TJS Chicago.		5.00	
23. TJS. Howells, Neb. za I. 1906.		9.30	
23. TJS. Horymír, Curtis Bay, Md. za II. 1906.		7.68	
23. TJS. Blesk, Baltimore, za II. 1906.		63.90	
23. TJS. Hvězda Západu, Black Wolf, Kan.		13.70	
23. TJS. Dodge, Neb. za I. a na II. 1906.		22.30	
23. TJS. Dodge, Neb. do fondu pro sjezd za r. 1905.		3.90	
23. TJS. Říp, Allegheny, Pa. za I. 1906.		24.70	
23. Předpl. na Sok. Amer.		1.50	
23. Předpl. na Sok. Am.		75	
23. Předplatné a dva staré ročníky S. A.		3.00	
23. Za těloevičné knihy.		18	
23. Předpl. na Sok. Am.		75	
27. TJS. Westfield, Mass., za II. 1906.		7.10	
30. TJS. Čechie, Chicago za II. 1906.		24.10	
		\$	302.86
Hotovost z minulého měsíce.		5,132.23	
Úhrnem		\$5,435.09	

Červen	Vydání.	\$	c
8. Za 4633 výt. S. A. s výpr. a pošt. pro květen, Nár. Tiskárna		196.64	
9. Vrch. poř. S. A., dr. J. Rudiš-Jičínský, za červen.		30.00	
9. Výp. poř. S. A., A. Haller, za červen.		10.00	
9. Výp. poř. S. A., Jos. Čermák, za červen.		10.00	
12. Za tři praporece, ceny pro závody Župy Střední.		43.00	
Úhrnem		\$290.14	
Příjem		\$5,435.09	
Vydání		290.14	
Hotovost		\$5,144.95	

Fond pro příští sjezd v Detroit, Mich.	\$829.52
Fond pro příští běh cvičitelský.	42.85
Na darech od Jednot pro TJS. San Francisco	59.00
Základní fond Nár. Jed. Sok.	300.00

Na Germania Savings Banku.	\$1,700.00
Na Dry Dock Savings Banku.	1,700.00
Hotovost v pokladně N. J. S. (na banku)	1,744.95
	\$5,144.95

Tímto žádám následující jednoty, aby zaslaly zprávy za I. čtvrtletí 1906: T. S. Dívek a Paní v New Yorku, T. J. S. Nová Vlast v Clevelandu, Sokol Lorain, Sbor Sokolek Vlasta, St. Louis, T. J. S. Milligan, Neb., T. J. S. Wilber, Neb., T. J. S. Jiří Polěbraď, Clarkson, Neb., Sbor Sokolek, Omaha, Neb.

Jak viděti ze zprávy, pouze čtyry jednoty zaslaly dary ve prospěch postižených bratrů v San Franciscu, Cal. Žádáme ony jednoty, které k účeli tomu jakousi částku povolily, by obnos ten zaslán byl jednateli Výk. Výb. ihned.

Dále žádáme za odpověď ihned ohledně hlasování o všesokolském Svazu. Doufáme, že bratři tajemníci zašlou tentokrát odpověď ihned.

Na zdar!

Jan Černý, jednatel.

NOVÍ, Odstouplí a Vyloučení členové.

— Do T. J. S. Fugner v Long Island City opět přijat za činného člena Jan Koutník, jenž se úplně vyrovnal.

— Do T. J. S. New York přijati byli přispívající členové: Rudolf Divíšek a E. Maloubier; činnými členy se stali: Rudolf Toman, Josef Veverka, Václav Veselý I. (bývalý člen), Hala Ant. I. (bývalý člen); s přestupní listinou z Bayonne přijat Karel Švehla. Vyloučení byli: Hrbek Stan., Kratochvíl Frant., Manda Jan, Šafařík Václ., Hašek Vinc., Vlach Otto. Odstoupil Aug. Poch. Přestoupil do Newarku Jirásek Frant. Zemřel Jan Jedlička I.

— Do Sok. Jed. Blesk v Baltimore přijat Fr. Štefl.

— Do Sok. Nová Vlast v Clevelandu přijati byli: Otto Pick (s přestupní listinou od Sok. Čech), M. J. Foflík, J. V. Kopačka.

— Do T. J. S. East St. Louis přijati byli: Frant. Novák a žák Vilém Hasnadel, jenž dospěl členského stáří.

— Do T. a P. J. Budivoj v Detroit přijati byli: Albert Saletrník, Fr. Kos., Fred. Feitel, Josef Mikota, Bedř. Eliáš, Václav Moudrý.

— U. T. J. S. Westfield, Mass., vyloučení byli pro neplacení: Jos. Holzinger, Karel Liška a Jan Bláha. Odstoupil Frant. Strniště.

— Do T. J. S. v New Bedford, Mass., přijati byli: Vilém Němec a Karel Němec. Odstoupil Karel Říha. Odstoupili: Vác. Vlach, Lukáš Brožek.

Do T. J. S. v Newarku přijat byl Emil Zetka. Odstoupil Karel Ptáčník.

— Do T. J. Tábor v Chicagu přijati byli: Karel Novák, Frank Nepil, Fr. Cihlár.

— Do T. J. S. Čechie v Chicagu uveden byl Václav Cirkva.

ZE ST. LOUIS DO CHICAGO, ILL.

Tímto vyslovuji můj upřímný dík za pozornost, které se mi dostalo za mého pobytu v Chicagu, Ill., při závodech Župy Střední Nár. Jed. Sok. Děkuji et. rodinám br. J. Jirouška, br. Ant. Hallera, br. J. Sisky, br. J. L. Voborského a br. J. Roubala, za jich upřímnou pohostinnost v jich rodinném kruhu.

Zároveň vyslovuji uznání všem závodníkům, soudcům a et. výboru za vzorné a bratrské jednání, které osvědčilo co praví sokolové po dobu závodů. Volám všem Na zdar!

Vác. K. Triska, náčelník Župy Střední.

TICHÉ VODY.

Román od Bohumila Havlasy.

(Pokračování.)

Povoz v pozdní noci o závod pádící vpřed vzbuzuje v nás hrozivé myšlenky, jež činivají člověka nervósním tou měrou, jako supění unavených ořů. Člověk povždy zpomínává na parforci života.

Za deset minut zastavil se povoz v S... před domem lékaře. Muž sedící na voze seskočil a trhl zvoncem. Ten se ozval děsivě tichým obydlím. Muž nečekal, zdali se kdo probouzí. Přiskočil k oknu a vyrazil sklo. Zvonivě rozléta se tabule po dláždění. Kdosi přistoupil ted' k oknu. Čtyři slova vyměnili mezi sebou muž, jenž stál vně, a muž, jenž uvnitř dlel. Pnocný vypravoval později, že slyšel tehdejší jediné slovo ještě, jež neznamenovalo tak mnoho, a jehož vyslovení jím přece otrásl. Slovo to znělo: "Veta!" pravil je muž uvnitř dlel.

S podobnou, téměř šílenou rychlostí vyběhl po chvíli ze vrat domu muž. Pes jej sledoval. Vrata zůstala do kořán otevřena, nikdo nepřišel je zavírat. V domě patrně se nikdo druhý neprobudil. Přichozí se nepovšiml toho, který byl přijel, a jenž již seděl na faetonu. Toliko octnul se ve voze zvolal úsečně: "Jed'te, barone!" Na to těžce zakašlal.

Baron Königsberg odvážel v trysku lékaře Sylvína VI... Divoce pádili ořové, ač jediným slovem nebyli vybídnuti; tušili snad kritický okamžik? Zmizelo městečko za nimi, zmizela blízká vesnice s klidnými chatrčemi a vyjícími psy; baron zvolal jako ze sna: "Strašné!" ale nic více. Stromy míhaly se okolo zběsile ujíždějících, vítr opíral se jim vstříe, mračna se věžila nal nimi. Baron se tázal: "Mrazí vás?" A ač otázka ta náležela lékaři, nebyla zodpovídána; lékař jen hrozně zakašlal. Baron cítil na noze své otřesení Sylvínovo ale netázal se podruhé, nebyl s to. Ořové těžce supěli. Prolétli druhou vesnicí, a za nimi stále znělo příšerné vytí veských hafanů. Ale pes lékařův jim neodpovídal. Kdosi vyděšen rozsvítil v chatě a pokřikoval se shasl. "Zdálo se mi to! Nejede nikdo!" zašepal.

A vůz stanul před branou. Oba muži seskočili a kvapili okolo svítících sluhů do chodby vzhůru. Kdosi ze sluhů vyprávěl později, že viděl tvář lékařovu úžasně změněnou. Však lékař se jen okolo něho míhl, nemohl býti tedy déle pozorován, jenom na chodbě se chvíli zastavil. Odpočíval nemohl dále. Konečně šel. Vstoupil do pokoje zámecké neteře, jež prý se zastřelila. U dveří se ještě zastavil, na to s úsměvem jaksi křečovitým, mlče, vstoupil. V pokoji uzřel několik osob, ale nevšiml si jich. Ony na něho pohlížely s bojácnými tvářemi, beznadějně a přece s nadějí, ale nepřistoupily k němu, nepromluvíly k němu: byl jim osudným. Bály se ho snad, jeho, jenž tiše a mlčky s tím divným křečovitým úsměvem, změněnou to podobou obvyklého klidného sezení rtů krácel k oknu?

Zastavil se. Oko jeho utkvělo na tubé postavě, na postavě bezživé ženy. Ted' obličej klidného, čtyřicetiletého muže prozradil v momentu celý strašný proces vnitřní. Pak stuhl. Obličej lékařův se stal vážným. Sylvín přistoupil k Amatě-Valerii nejvíce známku života, položil ruku na zkrvácenou, svěží prsa a stál tak asi minutu. V pokoji jeví se netrpělivost.

"Ach, jen naději, naději!" zasténala baronka.

Sylvín sebou trhl. Obrátil se mrtvě a rozhlédl se po přítomných, jako by se tázal: "Jak vy sem přicházíte? Co vy tady chcete?" Na to přešel si drsně rukou čelo a řekl suše: "Jen okamžik! Prosím vzdalte se!" oči jeho upíraly se při tom na baronku.

Osaměl — s ní — s mrtvolou. Pohlížel ještě za nimi a stáhl s děsným sarkasmem rty. "Oni mysleli, že ji zachráním! — já!" řekl. Pak klesl spíše nežli sedl na židli vedle

Amaty-Valerie. Nedotkl se jí už, ač domnívali se venku, že probouzí ji k životu. Opřel hlavu o lenoch pohovky a zadíval se na zkrvácenou a naspěch kýmsi v zámku ovinutá prsa mladé dívky. Nebyl s to, aby pozdvihl oči výše na krásnou duchaplnou tvář odvážné dívky; jen jednou odvrátil zraky, a ty se zastavily na stolku, na potřísněné, skvostné pušce. Byla to lovecká zadovka baronova, jejíž koule zaryla se v lepší tělo Amaty-Valerie. Pak opět se zadíval na místo, odkud upřel život nešťastné ženy, řeholní květiny. Jediný sval se již nepohnul v jeho tváři...

Když opět vstoupili druzí do pokoje, našli Sylvína v téže posici. Zpamatoval se.

"Ano, strašné!" pravil jako by si byl teprva ted' připomněl slovo barona s cesty. "Jest mrtva — navždy!"

Poslední sklamání, jež vlastně každý musil předvídati, zdrtilo všechny. Dopřáli volného průchodu nevýslovnému zármutku. Vždyť ti, kteří stály zde u mrtvoly dívky, ji všichni milovali!

Ředitel Kareš stál stíraje slzy vedle nepohautého Sylvína. "Ó ted' věřím tvé síle," pravil pak hlasem pláčem přerušovaným. "Ty's silnější než my všichni!"

"Ano," odušil suše Sylvín VI... "Pravda! já nic necítím, ač vy všichni... Ku podivu... necítím. A ve mně jest jaksi prázdno... jako bych byl pozbyl organismu! Hle!"

Dvě oči se při tom upíraly na lékaře. Baronka mu pokynula. Přistoupil, když byl zpozoroval, že s mrtvolou nalézá se jen on a Königsbergovi. "Jsme nešťastní!" pravila tiše baronka Valga podávajíc Sylvínovi ruku a s ní dva listy. "Čtěte!" dodala; "toť vše, z čeho lze pátrat po příčině. List první bylo týdenní napomenutí abatyše.

Druhý zněl:

"Velebná matko! Psala jste mi naposledy: 'sestro, buď zbožna!' Ne, velebná matko, chci býti šlechetnou! Psala jste mi: 'buď skromna' — ne, velebná matko, chci býti sebevědomou, což není pýchou. Radila jste mi: 'žij v zátíší, skrytě' — ach, velebná paní, mé srdce mi pravilo: nahlédni v svět a žij zuboženému světu, nestraň se ho. 'A věř!' končila jste. Ano, velebná paní, od té doby, co naučila jsem se věřiti v důstojnost člověka a v jeho samostatnost, od té doby teprva jsem věřila! Důstojná paní, vy jste zpomněla na svatou církev a svatý řád srdce Ježíšova žádajíc, abych s Vámi se jich svatosti uklonila — v duchu. Důstojná paní, poklonila jsem se bohu. Ctihodný pan kardinál-arcibiskup se neklamal ve svém proroctví o mně k páteru Aureliovi. Snad proto, že svěťák byl. Však já neklesla zreformovavši sebe.

Nechci, aby někdo mohl říci, že jsem vystoupila z řádu pro rozkoše světa; nechci, aby svět urážel řád či mne. Zbavím vás i svět té nepřijemnosti. Dovolte mi jen jednu výčitku, důstojná paní: vychováli jste mne zneužívše přírody, můj rozum a srdce umrtvujíce. Vy učinili jste se mnou výjimku z pravidel, poslali jste mne do světa zapomenutí, že mé srdce, můj duch není posud mrtev, ano více živ než jiného. Svět a Vy snad řeknete, že jsem neměla dosti síly. Necht!... A přece miluji všecky, i Vás! Miluji příliš mnoho na světě, abych se mohla pochovat v klášteře, a jsem příliš hrdou, aby žijíc mimo jeho zdi snášela útoky světa a — dovolte mi to podezření — snad i spřízněnců řádu.

Důstojná paní! Opakuji svou prosbu a vůli, jež jsem ctihodnému představenstvu kláštera oznámila před třemi dny. Vystupuji z řádu a ze svazku Vašeho kláštera. Nepravím Vám, velebná matko, že se to děje s rozmyslem; Vy to víte. Moji příbuzní, jsež jsem milovala, a již Vám opis tohoto listu zašlou, postarají se, aby vůle má byla splněna a jmění mé, 80,000 zl., aby odevzdáno bylo sestřenci mému u Pinellimu.

Nebe Vám požehnej, důstojná paní! Dovolte, abych políbila Vaši často dobrotivou ruku Amata."

Lékař se uklonil Königsberkovým manželům a řekl suše, klyž byl přečetl s mrtvou tváří list: "Ona nemilovala Binelliho! Neubližujte její památce, milostivá paní, a splňte její přání."

Baronka sklopila usazené oči postižena ve svém podezření. "Máte pravdu!" odvětil zasmušile baron. "A přece: příčina?"

Sylvín si nepovšiml této otázky ani manželů; přistoupil k mrtvole a udusil násilně bouřlivé zakašlání.

"Jste churav! A tyto dojmy!" zvolala pečlivě baronka. "Šetřte se, prosíme vás za to!"

"Tak jest, pane doktore, odpočiňte si!"

"Půjdu!"

"Zavolám sluhu, aby vás dovedl do pokoje."

"Ne, pojedu domů."

Sylvín se ohlédl po pokoji dlouhým vyhaslým pohledem, pohled jeho zastavil se na Königsberkových tlumoče přání: nechte mne okamžik samotného. Neporozuměli tomu pohledu. Zámecký lékař pohodil hlavou; týž úsměv jako při vstupu, možno říci trosky úsměvu, pohládl mu na rtech, pak zdvihl svislou bělostnou ruku mrtvé dívky, okamžik zahleděl se na ni a řekl: "Opravdu mrtva!"

Uklonil se baronovi a baronce. Odešel. Kočí jej musil vysaditi do kočáru, pan doktor byl slab.

Šeřilo se již k ránu, a temné strhané mraky počaly málo slzeti. Pošmournost nemizela.

Navrátil se kočí z S... oznamoval, že pan doktor dostal před samým městečkem strašné chrlení krve. "Podruhé!" zasténal prý pouze. "Konec!" Odnesli jej z kočáru na lože. Ulehl.

Melancholie oblohy jest velmi poetická. Melancholie oblohy jest velmi vděčná studii. Pozorovatel upírá při studii oči na přátele kolem sebe. Na nich stopuje zádušnost nebes.

* * *

Laskavé zátiší v D...! Jak bylo následující len smutno! Ovšem, ticho bylo zde opět, avšak ono neživé ticho, jež odpuzuje cizince a tísni domácího.

V hostinském pokoji ležela mrtvola mladé neteře baronovy. Přidělili ji černým rouchem, necele jeptišským, jaké nosovala v posledních dnech na zámku D...!

Toho dne objevil se ve vesnici D... jakýsi cizinec, jež vesničané znali od slavnosti v den baronových jmenin. Měl lysou hlavu, prorezavělý černý vous a vzhled krkavčí. Odeslal po obchodníku Nathanovi na zámek německý listek. Zněl: "Vaše Vysokoblahorodí! Pane barone! Račte dovolit, abych projevill domu Vašemu hlubokou svou stoustrast. Spolu račte mně co obchodníku hlubokouti, že osměluji se připomenouti Vám svůj návrh, kterýmž jsem Vám již v Praze nabízel získati výhodného kupce k převzetí Vašeho krásného panství. Račte mně milostivě prominouti. Poroučí se do Vaší kavalerické přízně v účtě oddaný Jak. Gruber, společník firmy Alberti & Gruber v Praze a ve Frankfurtu."

"Myslím, že bojím se duchů neb lidských tváří?" zahřměl baron Königsberk na Nathana pochopuje vypočítavost peněžníkovu, a obrátil se k poslovi zády.

Obchodník Nathan ubíraje se ze zámku vrazil do sluky přinášejeleho telegram právě došlý a u brány překvapen uskočil před jiným mužem.

Bledý, vyhublý muž, jenž nebyl nikdo jiný než pan de Binelli, pádlil ke vchodu. Zde chytl vrátného za prsa a zvolal: "Jest to pravda?"

Vrátný pochopil. Setřel si slzu s oka a ukázal k oknu hostinského pokoje. "Ach, milostivý pane, ano, panbůh ráčil navštívit milostivou vřehnost. Milostivá slečna jest mrtva. Zastřelila se!"

Binelli se zasmál a kvapil vzhůru. Vstoupil beze všeho do komnat Königsberkových. Překvapil barona právě čteného přinesený telegram, jehož obsah byl:

"Pane barone! Zmocněn přelstavenstvem Břetislavského kláštera jeptišek svatého srdce Ježíšova, jehož zástupcem mám čest býti, oznamuji Vám, že klášter ponechává sobě 20,000 zl., které již ušlechtilá matka Vaší nešťastné neteře při vstupu této do něho mu vyplatila. Ač by mohl vším právem požadovati klášter 80,000 zl., jež po slavných slibech ústavu odkázala velebná sestra Amata-Valeria, a které jsou pojištěny na Vašem statku, přece se vzdává úplně tohoto práva. Klášter nechce popírati chladnou rozvahu svému bývalému členu i v předvečer smrti; klášter nechce dokazovati, že neměla vůbe již práva vystupovati z řádu; jest mrtva nešťastná sestra Amata-Valeria, tedy nechce klášter i dokazovat, že neměla práva odkazovati jiným peníze věnované po slavných slibech klášteru. Vše to nechce klášter, ač právo jest na jeho straně, poněvač příliš si váží Vašeho šlechtického rodu, pane barone, a poněvač řku Vám to co právník, chce předejiti veřejnému skandálu v nepříznivé nynější pro církev době."

Však klášter vzlávaje se svých práv dovoluje si doufati v kavalírství a šlechtnost pana de Binelliho. Račte mu vyříditi opravdovou účtu mou, jež především Vám náleží.

Dr. Bernard Baldaeyz."

Baron vyhrnul úsměšně ret a pohlédl na vstoupivšího Binelliho. Ten vrhl sebou bezvládně do lenošky a zakryv si tvář rukama štkal.

Baron přešel pokoj a zastavil se před plačícím mužem. "Vítám tě, příteli! Sdíliš s námi brozné neštěstí — zoufáš si? Vzmůž se! Viděl's již mrtvolu nešťastné dívky?"

"Nesmím! nesmím!" zvolal mladý muž svíraje silněji ruce na tváři.

"Milý hochu," usmál se truchle baron, a jeho přísná tvář stala se něžnou, "neobávej se tak naší Amaty. Zapomínáš či nevíš, že ona na tebe nezapomněla, ona, jež, zemřela zapomenuvši říci mně a choti mé aspoň, proč umírá."

"Ó mlč! Vím vše!"

"Tedy víš též, že's dědicem její jmění, jež pojištěno na statku D...!"

Binelli vykřikl. Vyvstal, pak opět klesl. "Jsem bídník! Jsem proklet!" zasténal.

Baron položil mu soustrastně ruku na rameno. "Binelli!" zvolal upomínavě.

(Dokončení.)

— Dobře praví "Besídka Sokolská", že název "Dámské odbory" D. A. S. sestrám oné jednoty nikterak nesluší, jako podivné jest proč zváti se odbory, když sestřičky tvoří vlastní své a rovnoprávné sbory.

HLÁSÍ SE CVIČITEL.

Nabízím své služby kdyby se vyskytlo u Vás místo zkušeného cvičitele po případech v některé větší jednotě.

Jsem 29 roků star, cvičím od roku 1891; od roku 1895 jsem cvičitelem.

Povoláním jsem malíř pokojů, vyznám se v lepení tapet jakož i z části v písmě.

Vysvědčení kursu Č. O. G. po ruce, jakož i děkovací přepis od předsednictva Župy Husovy za vedení 14denního kursu cvičitelského. Podmínky po dohodě.

Po případech bych přijmul jakékoliv zaměstnání.

Znamenám se s bratrským Na zdar!

Fráňa Ambrož,

Č. Budějovice, Linecká sil. č. 10, Čechy.

VYZVÁNÍ.

Oznamujeme všem Jednotám, že Výkonný Výbor Nár. Jednoty Sokolské zakoupí za mírných podmínek tělocvičnou nářadí, jako jsou: bradla, hrazda a kůň. Pakli některá Jednota podobné tělocvičné nářadí má a nepotřebuje je, necht' ihned oznámí to jednateli V. V. na adresu: Jan Černý, 437 E. 71st St., New York City.

ADRESÁŘ NÁR. JED. SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH.

Výkonný Výbor Národní Jednoty Sokolské v New Yorku: Schůze každé 1. pondělí v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71. St. — F. Martyny, starosta, 1329 First Ave.; Fr. Hroch, náměstek, 457 Rodney St., Brooklyn, N. Y., Jan Černý, jednatel, 437 E. 71. St.; Max Grabenstein, tajem., 1 Teasdale Pl. F. Lier, pokladník, 410 E. 71. St.; výbor tělocvičný: V. Hampl, A. Jahoda a K. E. Hrbek; výbor účetní: St.-Kostka, J. Pavlík a V. Zvoník. Náčelník A. Haller 845 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.; podnáčelník Aug. Tesař, St. Louis, Mo. a Fr. Filip, Cedar Rapids, Iowa.

Župa Východní, Sídlo v New Yorku.

Ústřední výbor: Starosta Anton Mysliveček; náměstek Fr. Beníšek; pokladník Jos. Laně; jednatel Vinc. Vaněk, 420—424 E. 71. St., New York City; náčelník Jos. Gregor, 437 E. 73. St., New York; podnáčelníci: I. Jos. Gregor, II. Fr. Beníšek; finanční výbor: Jos. Gregor, Fr. Lier ml. Schůze obývá se každé 3. pondělí v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71. St., New York.

Sok. Jed. Blesk v Baltimore; schůze 2. pátek v Sokolovně, S. E. cor. Gay and Preston Sts.; tajemník Karel Matoušek, 2002 Ellsworth St.

T. J. Česko-Slovanský Sokol v Bayonne, N. J.; tajemník Jan Batka, 132 F. Ave.

T. J. S. Fugner, L. I. City, N. Y.; 2. sobotu ve Volkerts Hall, 270—272 Prospect St.; taj. Vác. Vančura, 59 — 2nd Ave. Long Island City, N. Y.

T. J. Sokol, Newark, N. J.; 2. pondělí v místnosti H. Pfeiffera, roh 15. Ave. a 9. ul.; taj. Al. Rovenský, 93 Vaverly Ave.

T. J. S. Svornost, Morrisania, N. Y.; 1. sobotu v místnosti Ed. Freye, 700 E. 166th St.; taj. J. Šrámek, 709 E 167. St.

T. J. Sokol, New York; 2. a poslední pondělí, 420—424 E. 71st St.; taj. Jos. Mrštík, 420—424 E. 71st St.

Sok. Jed. Philadelphia, Pa.; 1. nedělí v měsíci v České budově a Sokolovně, 2202 N. Marshall St. ve 3. hod. odpo.; tajemník Alois Nelbert, 1960 N. Darien St.

T. J. Sokol, Westfield, Mass.; 1. a 3. středu v Sokolovně, 118—120 Meadow St.; taj. Vác. Kyllš, 6 Sycamore St.

T. J. S. New Bedford, Mass., tajemník Josef Krupka, 36 Deane St.

T. J. S. Horymír v Curtis Bay, Md.; schůze 1. nedělí v Národní síni Č. S. P. S. taj. Frant. Novotný, 717 Penington av.

T. J. S. Komenský, Patterson, N. Y., taj. Jos. Michalík.

Sbor Sokolek Sok. Jed. Blesk v Baltimore, Md.; 3. nedělí v Sokolovně, S. E. cor. Gay and Preston St.; taj. Vojtěška A. Jareš, 2004 Ashland Ave.

Těl. Sbor Paní a Dívek v New Yorku. Schůze poslední čtvrtek v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71st St.; taj. J. Voříšková, 307 E. 69th St.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Long Island City, N. Y.; taj. M. Soukup, 1 Skillman Ave.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Newark, N. J. Schůze každou druhou středu. Taj. Anna Duda, 10 Nellson Pl., Irvington, N. J.

Župa Sev. Vých. Sídlo v Clevelandu, O.

Ústřední výbor: Starosta Jos. Štíbr; tajemník F. Cals, 14 Grand Army Ct., Cleveland, O.; pokladník A. Pánka; náčelník Jan Fryš, 104 Tillman Avenue, Detroit, Mich.; 1. podnáčelník Jos. Štíbr, 2. podnáčelník A. Pánka. Další členové výboru: Jan Chábek, Gust. Kašpar, V. Štíbr, Fr. Vácha, Emil Slapák Frank Vejnar. — Schůze 4. nedělí odpo. ve 2. hod. u "Sokola Cech".

Sokol Cleveland, 1. sobotu v Sokolně, roh Central Ave. a Plymouth St.; jedu. Emil Šlapák, 15 Capitol Street.

Sokol Čech, Cleveland, O.: 2. nedělí v Sokolovně, č. 6 Wendall Ave.; taj. V. J. Štíbr, 2177 Wilson Ave.

T. J. S. Nová Vlast, Cleveland, O.; 1. čtvrtek v Sokolské síni; taj. Vojt. Rozhoň, 118 Sackett St.

Těl. a Podp. Jed. Budívoj, Detroit, Mich.; 1. pondělí v Sokolovně, roh Erskine a St. Antoine Sts.; taj. Jos. Janeček, 430 Huribut Ave.

T. J. S. Podlipný, Detroit, Mich.; 2. pátek v Sokolovně, roh Tillman a Ash ul.; taj. Gustav Vimr, 507 — 30th St.; účetník Vác. Becker, 114 Lawton St.

Sokol Lorain, Lorain, O.: 4 nedělí v měsíci, v síni Al. Štoiby, 422 Charles St.; taj. Václav Mužík, 502 Everet St.

T. J. S. Ríp, Allegheny, Pa., tajem. Louis. Sedlák, 3271 East St., Allegheny, Pa.

Župa Střední, Sídlo v St. Louis, Mo.

Ústřední výbor: Starosta Vác. Šedivec; náč. V. K. Trfiska, 2039 A Russell Ave. Podnáčelníci: Jan Jiroušek, Chicago, F. Engelthaler, Cedar Rapids. Ustavovatel Aug. Tesař, 2334 So. 13. St.; jednatel Fr. Široký, 3450 Itaska St.; pokladník P. Pítha; Jos. Janda, Mat. Ryska, Vác. Trfiska. — Schůze v "Sokole", 9. a Allen Av., každé třetí pondělí.

Plezský Sokol, Chicago; 2. a 4. čtvrtek, tajem. A. Kalík, 934 So. Ashland av. účetník Wm. Bláha, 827 So. Ashland Ave.

Sokol Chicago, Chicago, Ill.; 1. a 3. středu v Sokolovně, 1118 Kedzie Ave.; taj. Vác. Topinka, 1100 So. Kedzie ave.

Těl. Jed. Čechie, Chicago, Ill.; 1. a 3. pondělí v síni Čechie, 32—34 Emma St.; taj. Alois Sršeň, 55 Emma St.

T. J. S. Tábor, Chicago, Ill.; 1. a 3. čtvrtek v nové sborové místnosti 1300—1302 41st Ave.; tajemník Jaroslav Mottl, 1526 So. 40. Ave.

T. J. S. Praha, Chicago, Ill. — Town of Lake — schůze 1. a 3. středu v síni Patronátu Č. S. P. S.; taj. Vojta Vorel, 4746 Honore St.

Sokol Slovanská Lpa, Chicago, Ill.; schůze každý čtvrtek v Sokolovně, 106—108 De Koven St.; taj. Jindř. J. Hálek, 133 W. Taylor St.

Čes. Amer. Sokol, Manitowoc, Wis.; 2. středu v síni Slov. Lípy; Fr. Vranec, taj., 521 N. 10. St.

T. J. S. Milwaukee, Wis. Schůze každé 1. a 3. úterý v Čes. Amer. Síni. Taj. Jos. Pokorný, 724 — 15th St.

T. J. Sokol, St. Louis, Mo.; 2. a 4. pondělí v Sokolně, roh 9. ul. a Allen av., taj. V. K. Trfiska, 2039 Russell Ave.

T. J. S. Mount Pleasant, St. Louis, Mo., schůze 1. středu v Sokole, Minnesota Av. a Neosho St. Tajemník Rud. Holman, 4659 Nebraska Ave.

Tyř C. R. Sokol, Cedar Rapids, Ia.; 1. nedělí v Sokolovně, roh 3. ul. a 7. Ave.; taj. Fr. Grubhoffer, 1010 — 3rd St. So.

Sbor Sokolek Vlasta, St. Louis, Mo. 3. pondělí v Sokolovně, roh 9. ul. a Allen Ave. taj. Fr. Grubhoffer, 727 F. Ave., West.

T. J. S. East St. Louis, Ill., taj. Petr Plamínek, 219 Exchange ave.

Župa Západní, Sídlo v Omaha, Neb.

Ústřední výbor: Starosta Jos. Mík, taj. Oldřich Jelen, 1231 So. 14th St., pokladník Jan Mathauser, náčelník Rud. Havelka, 1446 So. 19th St.; podnáčelníci: Frant. Pavlík, Prague, Neb.; Bed. Vušák, Wilber, Neb. Další členové výboru Alois Jiran, Václav Blatný z Bruno, Marie Patáček a Růžena Sedláček, Jos. Vonásek a Anna Zikmund. Schůze 3. čtvrtek v měsíci, večer, v Sokolovně v Omaze, Neb.

T. J. S. Karel Jonáš, Able Neb.; 1. nedělí, taj. Jan Vávra.

T. J. S. Hvězda Západu, Black Wolf, Kansas; 1. nedělí; taj. Jos. F. Macek, R.F.D. 2., Wilson, Kans.

T. J. Sokol Žilka, Bruno, Neb.; 1. nedělí; taj. Václav Blatný.

T. J. Sokol, Crete, Neb.; 2. nedělí ve své síni; taj. Jos. Pařízek.

T. J. Sokol, Milligan, Neb.; 2. nedělí v Central Hall bratří Jichů; tajemník Karel Smrha.

T. J. Sokol, Omaha; 2. středu; taj. Rud. Fibinger, 1402 So. 13. St., Hotel Prague.

T. J. Sokol Plattsmouth, Neb.; 2. pondělí; taj. L. Jiran.

T. J. Sokol Prague, Neb.; 2. pondělí; taj. A. L. Vlasák.

T. J. Sokol, Schuyler, Neb.; 2. středu v měsíci v síni ČSPPS; taj. F. H. Svoboda.

T. J. S. So. Omaha, Neb.; 1. pondělí; taj. Fr. Kubín, Boh. Nat. Hall, 21st & U. St.

T. J. S. Karel Jonáš, Wilson, Kansas; 2. a 4. nedělí; taj. V. Hubálek.

T. J. Sokol, Wilber, Neb.; 1. pátek v Sokolovně; taj. Jos. J. Novák.

T. J. S. Jiff z Poděbrad, Clarkson, Neb.; taj. A. Odvárka.

Sbor Sokolek, Plattsmouth, Neb. Schůze 2. nedělí v měsíci. Taj. Jiřina Matouš.

Sbor Sokolek Líbaše, So. Omaha, Neb.; 2. nedělí v Národní síni, 21st & U. Sts., tajemnice Ludmila Dienstbier 101 So. 21st & Q. Sts.

Sbor Sokolek, Omaha, Neb.; tajemnice Anna Redla, 1732 So. 13. St.

T. J. S. Dodge, Neb.; schůze 2. čtvrtek v síni Div. Družstva, taj. Jindř. Studníčka.

T. J. S. San Francisco, Cal.; tajemník Boh. Kantner, 122 Stockton St.

T. J. S. Český Lev, Brainard, Neb., taj. Sylv. Drbal.

T. J. S. Howells, Neb., taj. Ant. Ryšavý.